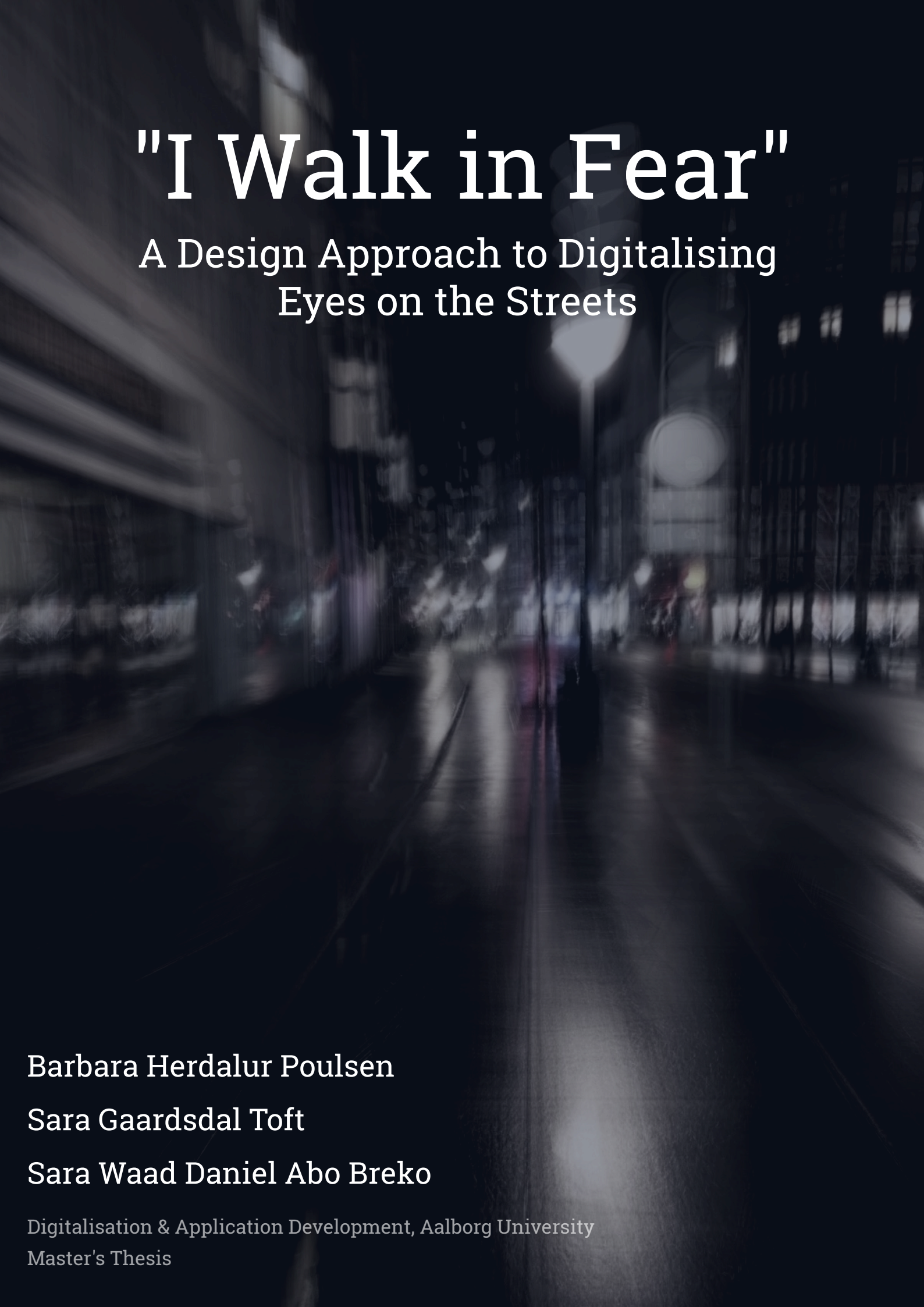

"I Walk in Fear"

A Design Approach to Digitalising Eyes on the Streets

Barbara Herdalur Poulsen

Sara Gaardsdal Toft

Sara Waad Daniel Abo Breko

Digitalisation & Application Development, Aalborg University

Master's Thesis

1 Resume

Mange kvinder føler sig utrygge når de går alene udenfor mens der er mørkt. I kølvandet på flere sager, hvor kvinder udsættes for seksuelle overgreb og drab, kræver domænet ekstra opmærksomhed for at undersøge, hvilke rodproblemer og dynamikker der aktiverer kvinders følelse af utryghed. Dette speciale undersøger, hvordan en design løsning kan imødekomme de behov kvinder har, for at føle sig mere trygge når de går udenfor mens der er mørkt.

Både forskning samt indsamlet empiri, herunder interviews og spørgeskema, viser at der er et ulige magtforhold i kønsdynamikkerne både i kontekst til overgreb, men også infrastrukturer på gaden som skaber behov for øjne og vidner på gaden. Derfor tager kvinder nogle forbehold for at beskytte sig selv. I den forbindelse har vi, gennem *Design Thinking* principperne, designet en applikation og et dertilhørende armbånd, som muliggør kvinden at skabe kontakt til både sit personlige netværk, men også danske myndigheder. Vi abbonnerer på ideen om, at en løsning designes og udvikles bedst i tæt samarbejde med brugeren. I den forbindelse har vi udviklet en designløsning som kontinuerligt inddrager kvinder i designprocessen. Det tillader os at iterere over nye og forbedrede designløsninger som imødekommer kvinders behov bedst muligt. Derfor er de forskellige designs udkommet af metoder såsom workshops, evalueringsrunder og sketching processer.

Vores bidrag til dette felt består i at insistere på, at kvinder skal føle sig trygge når de går ude alene mens der er mørkt og gøre et kontinuerligt støttesystem tilgængeligt for kvinder. Derfor berører dette speciale ønsket om at imødekomme de konkrete behov kvinden har når hun går udenfor i mørket.

Title: "I Walk in Fear":
A Design Approach to Digitalising Eyes on the Streets

Project period: February 2024 - June 2024

AALBORG UNIVERSITET

Project group:

cs-24-dad-10-04

Barbara Herdalur Poulsen

bhpo18@student.aau.dk

Sara Gaardsdal Toft

stoft19@student.aau.dk

Sara Waad Daniel Abo Breko

sbreko19@student.aau.dk

Abstract:

This thesis focuses on the topic of women who feel a sense of fear when walking alone in public spaces during nighttime. Through the literature research and empirical data from interviews, walk-along, and a questionnaire, this thesis reveals significant gender power inequalities in contexts such as abuse and street infrastructure, making women use self-protective measures when feeling unsafe.
With a focus on Jane Jacobs' term 'eyes on the street' and the thesis's findings, we design a digital solution that acts as a support system for women when they feel a sense of fear. The solution is an application and a corresponding bracelet that can facilitate immediate and automatic contact with personal networks and authorities. Throughout the thesis, we adopt the framework of Design Thinking to ensure a design process that continuously involves civil women and is iterative, where we refine our solution via four iterations, each consisting of sketching processes and evaluations.

Supervisor: Nicolai Brodersen Hansen
Department of Computer Science
Date of Completion: June 14th 2024

Number of pages: 78
Number of Appendix: 18

2 Foreword

We believe that the design of technologies should always strive to include and consider social groups that are structurally overlooked in the design processes. We find it relevant to address topics that are often unspoken or trivialised due to exclusionary societal dynamics.

We are three women who are personally situated within the field as we feel fear when walking on the streets during nighttime. With recent tragic local cases in Denmark, this issue demands attention more than ever before. Despite the existing literature on the subject being outdated, our research shows that very little has changed. We still fear the darkness and the streets. We still fear sexual assaults. We fear unwanted sexual harassment. As soon as night falls, the streets are no longer designed for us. Therefore, this project also touches on a field that directly affects us when we use the streets during nighttime. This means that we are personally positioned and invested in this thesis. We aim to shed light on the issue that most women feel fear when walking outside during nighttime. With this thesis, we insist on conceptualising and verbalising the specific fear and emotions that underlie our behaviour in the streets. We believe that the best conditions for good designs come from continuously involving those who are usually marginalised in design processes.

We would like to thank our supervisor, Nicolai Brodersen Hansen, for guidance and feedback throughout the thesis process.

Lastly, we would also like to thank the brave women who have shared their experiences, feelings, and fears related to walking the streets during nighttime. It is vulnerable to express one's feelings of fear. May we always strive to create better conditions for women's fundamental safety in public spaces.

Contents

1 Resume **1**

2 Foreword **3**

3 Introduction **7**

4 Navigating the Thesis with a Design Thinking Approach **8**

5 Field Work **10**
5.1 Design judgement 11
5.2 Questionnaire 12
5.2.1 Analysing questionnaire 12
5.3 Interviews 14
5.3.1 Safe House Aalborg 14
5.3.2 Natteravnene Aalborg 14
5.3.3 The Aalborg Police Department 14
5.3.4 Analysing interviews 15
5.4 Walk-along 18

6 Understanding the Problem **20**
6.1 Research regarding women's fear in public spaces 22
6.1.1 Gender-based sense of fear 23
6.2 Reported crimes 24
6.2.1 Media narratives 24
6.3 What promotes a sense of fear among women? 24
6.4 'Eyes on the streets' 26

7 Defining the Problem **28**
7.1 Problem statement 29

8 First Design Iteration - Idea Generation **30**
8.1 Initial iteration process 30
8.1.1 Representing a persona 31
8.2 Planning the workshop 32
8.3 Carrying out the workshop 34

8.3.1 Pick, choose, and chop & and share with us . . . 34
8.3.2 Develop & pitch your idea . . . 36
8.3.3 Design concept by group 1: 'Walk Home Together' . . . 37
8.3.4 Design concept by group 2: 'Chain of Solidarity' . . . 37
8.3.5 Workshop results . . . 38
8.4 Sketching . . . 38
8.4.1 First sketching . . . 39
8.4.2 Second sketching . . . 40
8.4.3 Refining sketch . . . 41
8.5 Evaluation . . . 42
8.5.1 Findings . . . 42

9 Second Design Iteration - Selection of a Refined Concept 44
9.1 Revisiting workshop concepts . . . 45
9.1.1 Refining the design concepts . . . 46
9.2 Evaluation . . . 52
9.2.1 Findings . . . 52
9.3 Choosing a concept . . . 53

10 Third Design Iteration - Decomposing the Spectrum of Fear 55
10.1 Decomposing 'a sense of fear' into steps . . . 55
10.1.1 Step 1: 'I am aware but do not need to react.' . . . 57
10.1.2 Step 2: 'I am aware and I need to not feel alone' . . . 58
10.1.3 Step 3: 'I am in a dangerous situation and need immediate help' . . . 59
10.2 Elements needed to design all steps . . . 60
10.2.1 Parameters that trigger actions in the application . . . 60
10.2.2 Notifying the woman's personal network . . . 61
10.2.3 The structure of the application . . . 61
10.3 Evaluation . . . 65
10.3.1 Findings . . . 66

11 Fourth Design Iteration - Hi-fi prototyping 67
11.1 Implementing previous findings . . . 67
11.1.1 Messages . . . 68
11.1.2 Connection between bracelet and application . . . 68
11.1.3 Activation of support system . . . 69
11.2 Digital prototyping . . . 70
11.3 Visualising the bracelet prototype . . . 76
11.4 Evaluation . . . 77
11.4.1 Format . . . 77
11.4.2 Findings . . . 78

12 Discussion **79**
12.1 Designing for the root problem . . . 79
12.2 'Not all men, but some of them' . . . 79
12.3 Designing in private . . . 81
12.4 Biased actions . . . 81

13 Conclusion **83**

14 Future Works **84**
14.1 Future design iterations . . . 84
14.2 Societal changes . . . 84
14.2.1 Awareness of representation in design . . . 85
14.2.2 Changing the narrative . . . 85

Bibliografi **86**

A Appendix **91**
A.1 Questionnaire . . . 91
A.2 Interviews . . . 91
A.2.1 Safehouse . . . 91
A.2.2 Natteravnene . . . 104
A.2.3 Politiet . . . 114
A.3 Thematic analysis . . . 144
A.3.1 Step 3a . . . 144
A.3.2 Step 3b . . . 145
A.3.3 Step 5 . . . 146
A.4 Walk-along . . . 147
A.5 Persona . . . 175
A.6 Storyboard . . . 176
A.7 Workshop . . . 177
A.7.1 Planning workshop . . . 177
A.7.2 Part 1 . . . 178
A.7.3 Part 2 . . . 180
A.8 Prioritising sense of fear elements . . . 184
A.9 Evaluations . . . 184
A.9.1 First iteration . . . 184
A.9.2 Second iteration . . . 186
A.9.3 Third iteration . . . 188
A.9.4 Fourth iteration . . . 190

Introduction

Imagine a night out with friends playing board games, drinking a beer, and generally feeling safe until you have to walk home. The moment we, as women, are walking home by ourselves, we automatically become more aware of our surroundings. Who is around us? Are they safe to be around? Are there people around to protect us if something were to happen? These thoughts are often followed by actions that we do not necessarily talk about. We grab our keys to use as self-defence. We call our friends and family to not feel alone. We even pretend to be talking with someone else on the phone to signal that we are not alone. We walk longer routes to avoid streets without street lights. We text our friends when we have arrived home safely. Past years have shed a focus on different cases in which women have been abused while walking outside during nighttime, affecting this narrative. The movement *'Text me when you get home'* was initiated when Sarah Everard, was murdered during her walk home at nighttime. *'Text Me When You Get Home'* refers to women always texting their personal network when they arrive home during nighttime to safely communicate that they are not in any danger (Josevski and Madsen 2021). This movement has created a debate about how the aforementioned unconscious actions affect women walking alone at nighttime.

Cases about women becoming victims of sexual assault and murder in Denmark shed light on the issues regarding women's fundamental safety while walking home during nighttime (Albreksen 2023):(Christensen 2023). In the wake of these cases, including *Text Me When You Get Home*, many public debates and movements started by Danish politicians (Elleman-Jensen 2021), public people (Thorning-Schmidt 2022), and organisations (*Instagram post* 2022) publicly debate the issue of women simply just walking home and insisting on their right to do so. This highlights the need to focus on what societal changes are required to ensure women's fundamental safety (Færch 2022).

As three women, we recognise the importance of shedding light on this issue, as it significantly impacts our lives. We are curious about gaining insights as to how other people experience walking home during nighttime. Do our experiences and actions belong to single and minor echo chambers or can other people relate? *'Text me when you get home'* has, through social media, created a language that allows us to talk about the fear women experience walking alone at nighttime. In our thesis, we want to explore this further. Therefore, this thesis delves into what women themselves identify as sources of this sense of fear, and how we can work with women to design a digital prototype that addresses this and hopefully contributes to a sense of safety.

Navigating the Thesis with a Design Thinking Approach

In the following chapter, we will introduce the framework *Design Thinking* that has been used within the thesis' development (Interaction Design Foundation - IxDF 2016b). Design Thinking is an approach that has a focus on collaboration and user involvement in order to identify and solve a problem. There is an emphasis on understanding the user and the context of the field, essentially fostering an environment of generating ideas and iterative testing. The framework enables us to empathise with the relevant target group and ideate possible ideas that accommodate the needs and preferences of the user. Additionally, the framework allows us to generate and refine potential prototypes that fit the target group and conduct rapid evaluations with the users to ensure a solution that accommodates the issues most fittingly. This thesis will be utilising the Design Thinking model that consists of the five non-linear principles: *Empathise*, *Define*, *Ideate*, *Prototype*, and *Test* (Dam and Siang 2021).

- **Empathise:**
  The empathise principle concerns using research methods to gain insights that can contribute to understanding the field.
- **Define:**
  The define principle identifies key points and challenges and delimits the topic. Among other things, this principle results in a defined problem that has been condensed into core elements.
- **Ideate:**
  This principle explores a range of ideas and concepts addressing the thesis's problem and discovering new ways to accommodate it.
- **Prototype:**
  This principle covers selecting a few of many idea generations to be tested. Once the ideas have been selected, we go into the process of prototyping them, essentially refining and preparing a prototype version of the selected ideas.
- **Test:**
  The testing principle validates prototypes by continuously conducting evaluations and using the feedback for upcoming idea generations, essentially ensuring an alignment between the solution and the needs of the target users.

We have used the Design Thinking framework in the following two ways:

1. To structure the overall process of the thesis, such as going from defining the problem to testing the prototype of the solution.
2. To structure the problem-solving process i.e. our four design iterations.

The figure below shows how we have mapped the processes in the thesis through Design Thinking and the thesis' chapters:

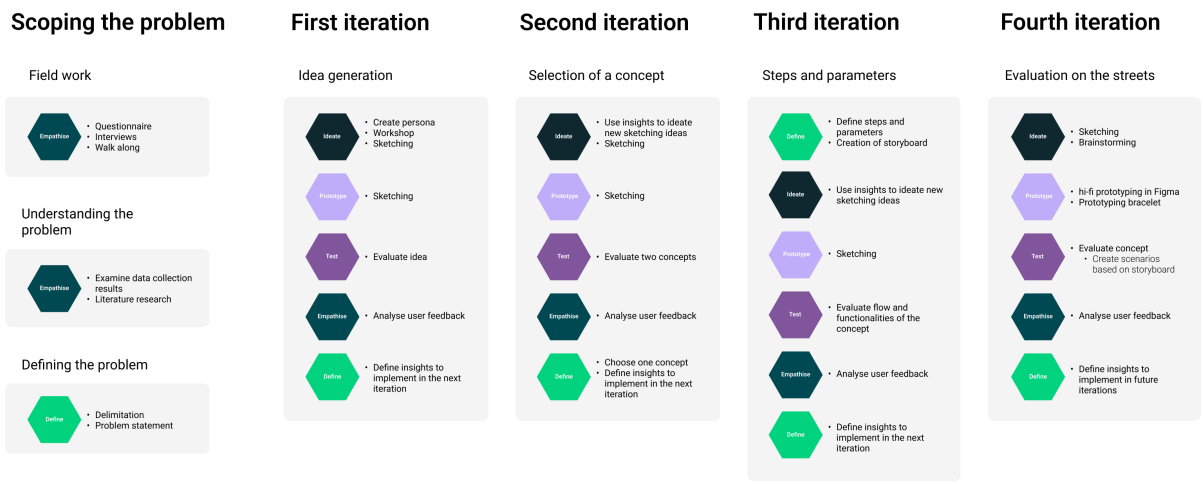

Figure 4.1: Overview of our iterative process in the thesis with the implementation of Design Thinking framework

As the figure shows the thesis is structured within phases representing elements from the Design Thinking principles. Firstly, we scope and understand the problem where we mainly empathise and define the problem statement creating a foundational understanding. Afterwards, the thesis is structured within four iterations. We leap through all the Design Thinking principles by ideating on sketches, building prototypes, evaluating the prototypes and thereby empathising with new evaluation insights. Each iteration builds on an empathise and define process from the previous iteration. With new insights from the previous evaluation, we create a new foundation for the new ideation process, which is the first step in the next iteration. However, the third iteration starts with an additional defining process due to the need to specify the specific compositions of the design. By involving users in the design process, we iterate through the principles to ensure continuous refinement of a prototype that accommodates the needs and preferences of the user. We ensure, by applying Design Thinking principles, that our design is deeply embedded within the field we study. The figure 4.1 will be attached at the beginning of each chapter to visualise the content and process of that specific iteration.

Field Work

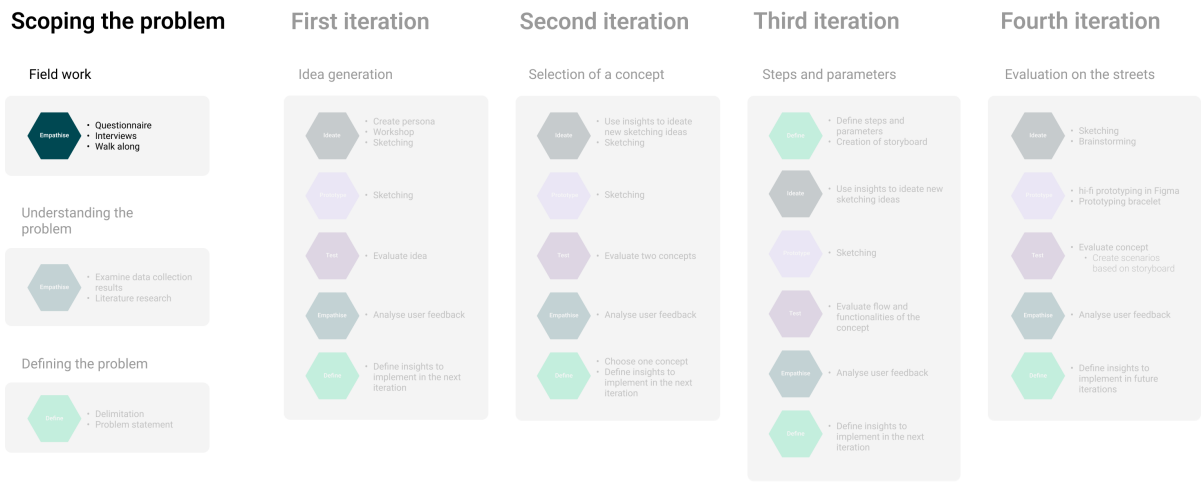

Figure 5.1: Overview of Design Thinking principles and processes used in the current chapter

In the initial stages of our thesis, we collected data with different approaches to empathise with the problem area as shown in the illustration above. We have conducted a combination of quantitative and qualitative methods such as a questionnaire, semi-structured interviews, and a walk-along, to get an understanding of the various aspects of the problem (Brinkmann 2014). Throughout the thesis, quotations will be translated from Danish to English.

These methods and our process of analysing data will be elaborated in this chapter. The following figure illustrates the various methods, the number of informants, and how the methods have been conducted:

Method	Type	Number of informants	Utilised (thesis chapter)
Questionnaire	Quantitative & qualitative	113	Understanding the problem
Interviews	Qualitative	3 (One informant per interview)	Understanding the problem
Walk-along	Qualitative	2	Understanding the problem

Figure 5.2: An overview of conducted research methods and where they have contributed to the thesis

5.1 Design judgement

Design judgement is defined as being a way to use judgement to understand the complexity of the field when designing (Nelson and Stolterman 2015). Design judgement is beneficial when taking the complexity of reality into account and as a way to treat design as an informed process (Nelson and Stolterman 2015).

> *"Design judgement is the ability to gain or project insight, through experience and reflection, into situations which are complex, indeterminate, indefinable and paradoxical."* (Nelson and Stolterman 2015) [P. 23]

As three women ourselves, it is important to state that we have experienced a sense of fear when walking home alone during nighttime, which is why we have included *design judgement*. This affects our collection of data and the way we empathise with the field. While we are members of the field, we approach it with humility, acknowledging that the sense of fear we experience may not be universally recognised among all women. We recognise the importance of validating our initial assumptions regarding feeling fear while walking outside during nighttime. For that reason, we conducted a questionnaire that enabled us to get insights from a broader audience that goes beyond our situatedness. Additionally, we gathered empirical data from interviews to conceptualise the feelings into spoken words to know exactly what is assessed as feeling fear. We must recognise that this issue is deeply rooted both culturally and historically. It would be naive to think that our potential solution alone can eradicate such a deeply culturally rooted issue (Reid and Konrad 2004): (Koskela 1999). Instead, our solution should be viewed as one small step towards raising awareness and making people reflect, and therefore initiate a conversation that can contribute to a broader societal change. Therefore, by using design judgement we approach the field with reflections - as situated women, and women researching the field - which affects the choices made in this thesis. We aim to understand the field as a whole, regarding the informants' and participants' needs, the idea generations, our situated position, our understanding of the field, complex societal dynamics, gender issues etc. Therefore, we use design judgement to represent a dynamic and complex real life (Nelson and Stolterman 2015).

We also apply design judgement in our efforts to include reflections of informants and participants while also incorporating our own situated and academic knowledge.

> *"[...] a focus on designing for the status quo – e.g., for what a majority of research participants already want or need – often leads to the re-entrenchment of problematic inequalities and power relations, privileging elite social groups and marginalizing others."* (Dombrowski, Harmon, and Fox 2016)[P. 656]

Therefore, it has been important for us to balance the positions of the informants, participants, and ourselves, to collaboratively create a prototype that is well-grounded in reality and thus lays the foundation for the best social change. We want to incorporate our reflections in regards to internalised biases but also reflections about designing something that aims to start a debate.

5.2 Questionnaire

We conducted a questionnaire to gather data on individuals' experiences, perceptions, and behaviours regarding feeling fear in public during nighttime hours. We were especially interested in whether our sense of fear was a phenomenon that was replicated by other women and additionally, what made them feel fear. All data from the questionnaire can be accessed at A.1. By conducting a questionnaire, we were able to confirm our assumption that women *do* feel fear when walking home during nighttime and that they *do* take precautions (Appendix: A.1).

5.2.1 Analysing questionnaire

The questionnaire resulted in 113 individuals, where 90 of them identified as women. Data analysis of the questionnaire involved organising and clustering responses from questions that were qualitative i.e. questions that required the informant to write out a response rather than choosing pre-constructed answers. This was important to us as we recognised that each experience might not resonate with all women, making it difficult for them to select between different statements.

We conducted a thematic analysis on the question: *'Can you provide examples of what makes you feel a sense of fear when you are alone outside in the nighttime'*. The analysis enabled us to identify redundant themes and patterns in the responses (Braun and Clarke 2006). This process involved sorting the individual responses from the mentioned question into thematic clusters based on similarities. These themes helped to create an understanding of the field as to what makes women feel a sense of fear, i.e. contributing to defining the thesis's problem (Interaction Design Foundation - IxDF 2016b). The figure below shows statements and how they have been clustered:

Figure 5.3: A summary of themes and statements from the analysed questionnaire

The analysis shows important aspects that all contribute to our process of empathising within the field, which will be elaborated in Understanding the Problem.

Word cloud

We utilised a word frequency approach on responses from question five (Appendix: A.1), where the responses were collected to create a word cloud highlighting the most redundant responses(Leech and Onwuegbuzie 2007). This will be introduced in chapter Understanding the Problem. The word cloud emphasises the most common factors influencing individuals' sense of fear when walking during nighttime and therefore it visually represents the problem area. It was important to empathise with other stakeholders to learn about their contribution to the field.

5.3 Interviews

In the process of empathising with the field of feeling a sense of fear, we seek to study initiatives in the local area of Aalborg, Denmark. We have conducted three semi-structured interviews with established organisations connected to the initiative, 'Trygt Natteliv', associated with 'Tryg Aalborg' (Aalborg Kommune 2023):(Brinkmann 2014). Within 'Trygt Natteliv' established organisations such as Safe House, Natteravnene, and the Police of North Jutland, continuously focus on promoting safety among people during nighttime hours through various practices and initiatives. During our interviews, they all shared thoughts on how fear is experienced among young people they meet.

5.3.1 Safe House Aalborg

Safe House Aalborg is a voluntary organisation that promotes safety for people engaging at Jomfru Ane Gade, a street in Aalborg known for its festive nightlife. Safe House has a 'station' at Jomfru Ane Gade where their aim is to help people who are too drunk, too injured, or need psychological assistance (Appendix: A.2.1). For instance, when people are too nervous or too drunk to get home safely, Safe House works alongside the individual's personal network and collaborates with local transportation services to get them home safely (Appendix: A.2.1).

5.3.2 Natteravnene Aalborg

Natteravnene Aalborg is a voluntary organisation that focuses on being present around young people in the festive nightlife (Appendix: A.2.2). Every weekend, Natteravnene walk around in central areas of Aalborg promoting safety among young people who are either too affected by alcohol or feel a sense of fear.

5.3.3 The Aalborg Police Department

Another informant in the process of our research represents the Aalborg Police Department which, in a partnership with the Municipality of Aalborg, focuses on preventing crimes in Aalborg. Our informant states the importance of communicating and boosting the narrative of feeling safe instead of communicating a narrative that reproduces the feeling of fear during nighttime. To implement some initiatives, to create a safer environment for people during nighttime, in the city of Aalborg, the Aalborg Police Department and the Municipality of Aalborg have through co-creation approaches conducted research based on questions such as: *'What is a sense of fear and what is a sense of safety?'* (Appendix: A.2.3). The informant states that interviews with young people showed that especially walking home during nighttime is related to fear (Appendix: A.2.3).

By engaging with the representatives, we gained deeper insights into the challenges, strategies, and priorities in ensuring a safe environment for people during nighttime activities. Therefore, the core questions in all of the interviews were rooted in their work and how this accompanied the sense of safety among women.

5.3.4 Analysing interviews

The interviews were analysed using *thematic analysis* (Braun and Clarke 2006). Because we are examining a field consisting of many layers such as feelings, narratives, internalised stereotypes, unequal gender positions etc., we find it important to break down the topics that appeared in the interviews (Braun and Clarke 2006). The process encompassed the following steps to extract meaningful insights from the data:

Step 1: Familiarising ourselves with data from the three interviews

In the process of familiarising ourselves with data, we progressed through the transcribed interviews and commented on findings and patterns along the way (Braun and Clarke 2006).

Step 2: Generating initial codes

This step is about activating the knowledge from step one and creating some initiating codes to further empathise with our empirical data (Braun and Clarke 2006). We revisited the data from the previous step by highlighting interesting points. Additionally, we discussed the interesting dynamics that appeared while reading and highlighting important statements from the interviews.

Step 3: Searching for themes

In this step, we looked at the previously highlighted statements from the transcriptions and started examining the repeated insights, making it possible to identify specific themes (Braun and Clarke 2006). The illustration below shows the result of our searching and sorting process.

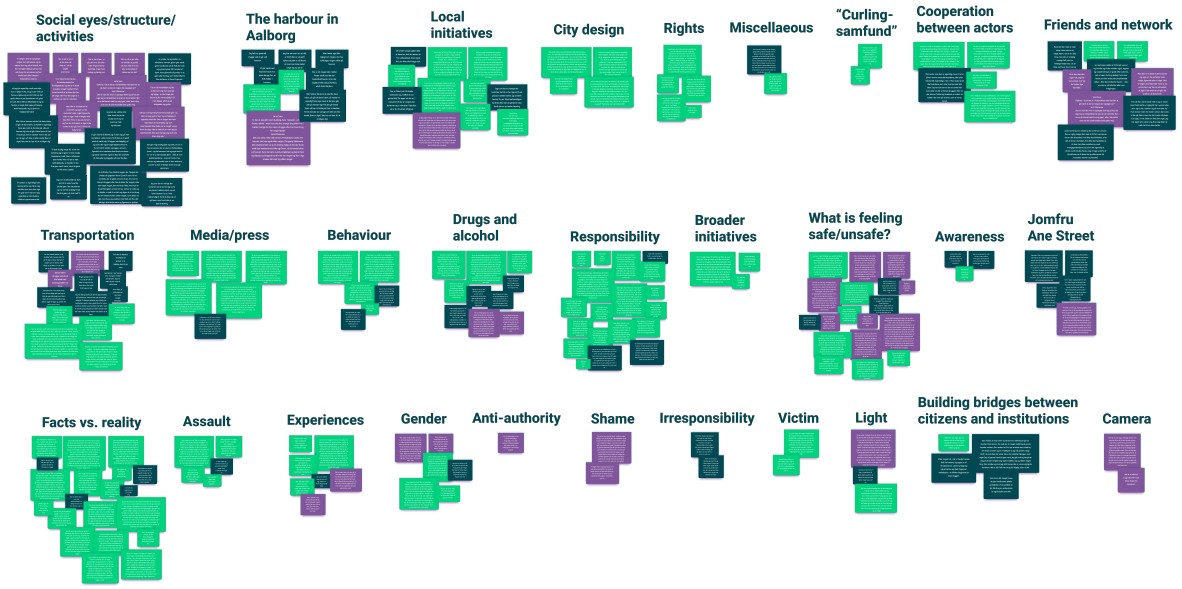

Figure 5.4: Initial themes identified in step 3 (Appendix: A.3.1)

In this process, we aimed to structure and sort all the important and interesting insights from all the interviews. Every quote was clustered into themes. We had two parts of this step to further condense the overlapping themes and connect them. This is shown in the illustration below:

Figure 5.5: Condensed themes and sub-themes identified in step 3 (Appendix: A.3.2)

To get into a more structured thematic analysis we aimed to study the aforementioned codes, connect similar codes, and define an overarching category to the codes that had similarities.

Step 4: Reviewing themes

In this step, we check whether the code extracts still fit with the identified categories (Braun and Clarke 2006). We decided to filter out elements irrelevant to our existing empirical data, among other things, the activities the organisations did to provide safety. We delimited every statement that did not relate to the experience of women feeling fear when walking home. Consequently, we decided to maintain a focus on women walking home alone during nighttime retaining statements concerning the influence of alcohol and drugs, as well as the fear of sexual assault, and the impact of media narratives on this fear.

Step 5: Defining and naming themes

During this step, we found the essence of each theme and determined how the data encapsulates this (Braun and Clarke 2006). This resulted in the following:

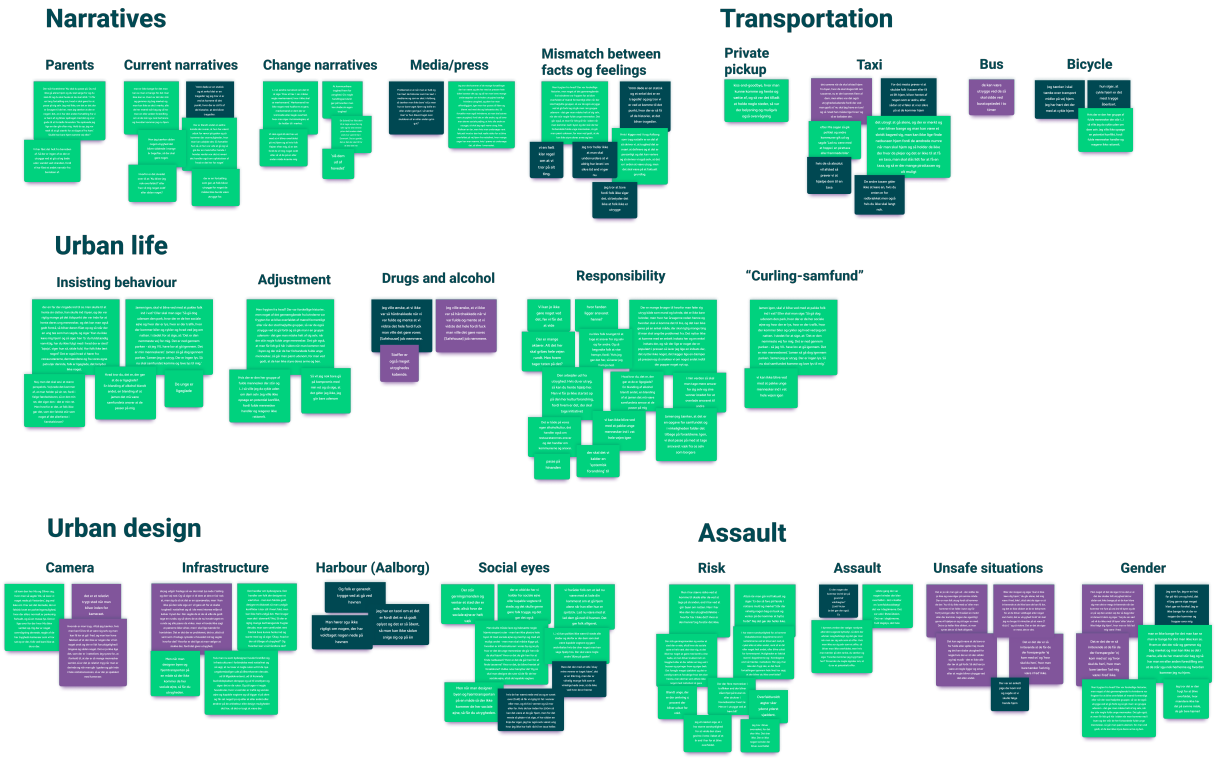

Figure 5.6: An overview of final themes and sub-themes (Appendix: A.3.3)

5.4 Walk-along

We conducted a walk-along accompanying two female informants on a nighttime walk through the city of Aalborg.

> *"[...] walking is used as an approach to entering the field, to immersing into the field and learning about practice and, in general, to contributing knowledge that facilitates artful integrations of people, practices and technologies, in order to avoid designers to 'come up with perfect solution to the wrong problem'."* (Kanstrup, Bertelsen, and Madsen 2014)[P. 53]

During the walk-along, we faced situations that triggered a sense of fear - larger groups of men, but also men who approached us. Furthermore, it has been important for us to situate our fieldwork within a real-life situation as we are designing something that is to be used within a real setting. The walk-along interview has been transcribed and systematically analysed by the following codes:

- What fosters a sense of fear?
- What fosters a sense of safety?
- Who are you wary of?

We put together a route making sure to pass through spots that were either directly mentioned or had elements of what were mentioned as factors that made women feel a sense of fear. Additionally, the route was determined by involving our experience as to where we experience specific locations to foster a sense of fear. The route is marked with a red line below:

Figure 5.7: Representation of the route used in the walk-along in Aalborg.

We managed to gain insights into the environmental and situational factors that may contribute to a feeling of fear when navigating public spaces during nighttime hours. The walk-along helped us contextualise the insights we gained from the questionnaire and interviews. An example of this is from our walk inside the lock at the library where we met two men approaching us by commenting on our physical appearance (what is also defined as cat-calling(Merriam-Webster)). One of our informants became uncomfortable, which resulted in us leaving the spot (Appendix: A.1). Therefore, our presence was important in understanding the situation on the spot, enabling us to connect external factors previously mentioned to the feeling of sensing fear.

The research methods mentioned in this chapter contribute to understanding and defining the field. In addition to this, we have conducted other research methods such as a design workshop, sketching, and qualitative evaluations. These methods will be mentioned when applied within the different iterations.

Understanding the Problem

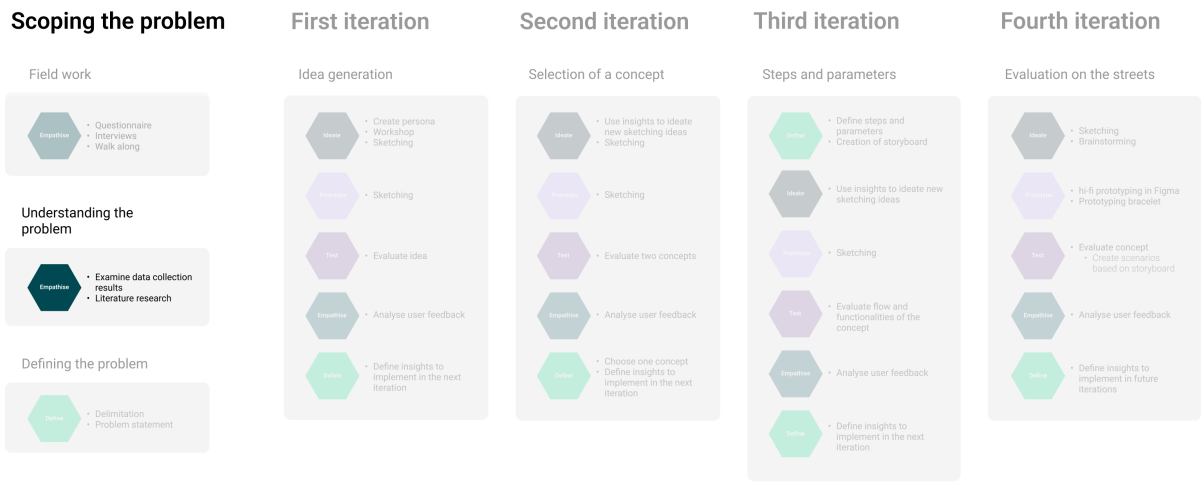

Figure 6.1: Overview of Design Thinking principles and processes used in the current chapter

As part of empathising with the field, this chapter aims to unfold the experience of feeling a sense of fear while walking in public spaces during nighttime. Therefore, this chapter will elaborate on elements from literature research and empirical data (Chapter: Field Work).

The findings from the questionnaire revealed that 85.6% of female respondents (77 people out of 90) feel unsafe when walking alone outside during nighttime, while only 13% of male respondents (3 people out of 23) share this feeling. The answers are illustrated below:

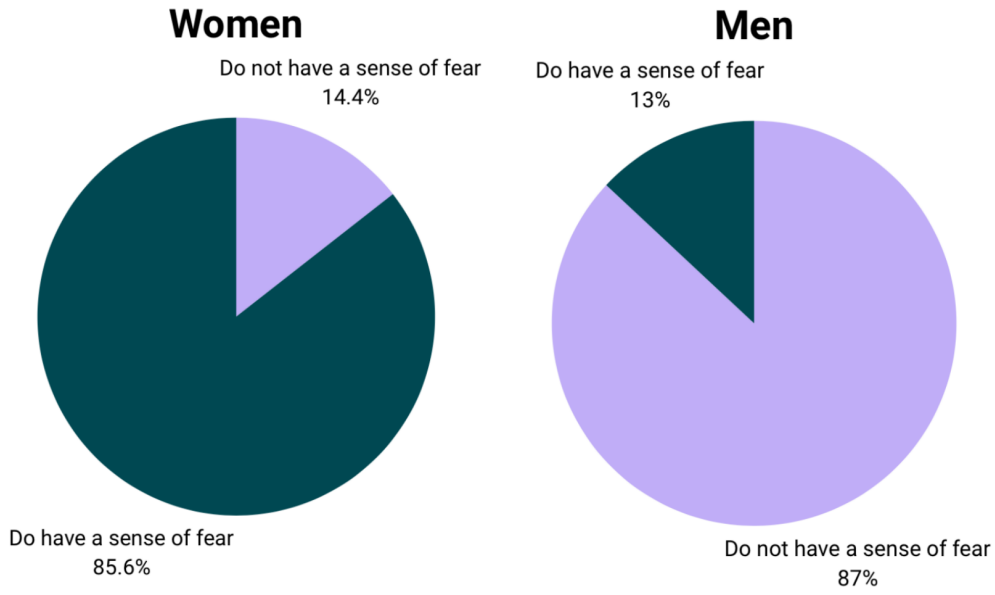

Figure 6.2: Diagram made from answers from the questionnaire (Appendix: A.1)

This data suggests two important aspects. Firstly, it highlights that feeling a sense of fear and taking precautions to protect oneself while walking alone during nighttime is a common phenomenon among women. Secondly, the questionnaire did not delve into the specific experiences of the individuals but rather focused on their *feelings*. How can we better understand the field of *feeling* a sense of fear when walking alone in public spaces during nighttime?

It was also revealed in the questionnaire how women respond when *feeling* a sense of fear. A majority of women expressed that they alter their behaviour to enhance their sense of safety when being in such situations, including:

- Making or pretending to make a phone call to friends or family.
- Holding keys clutched in hands while walking.
- Taking out earbuds to enable better alertness.
- Riding a bicycle.
- Sharing live location with friends.
- Opting for public transportation instead of walking.
- Carrying a personal assault alarm.
- Familiarising themselves with escape routes.
- Walking on well-lit streets.
  (Appendix: A.1).

6.1 Research regarding women's fear in public spaces

In light of these findings, we deem it necessary to explore existing literature and align it with our qualitative data to contextualise and understand the field of women feeling a sense of fear in public spaces. To do this we continue with the question: *How is a 'sense of fear' being experienced, vocalised and defined among women during nighttime?*

The paper, *"Fear of Crime in Public Spaces: From the View of Women Living in Cities"* (Tandogan and Ilhan 2016) addresses the issue of women often experiencing a higher level of fear and anxiety compared to men when venturing into public spaces. For instance, it is stated that women often experience fear and anxiety when walking in public spaces at night, where multiple factors contribute to them feeling this fear. Poor lighting, deserted areas and streets, and the women's perception of potential threats are all factors contributing to their feeling of fear (Tandogan and Ilhan 2016). The paper argues that this fear women experience is valid and is something that is deeply rooted within them when navigating public spaces. It is not just subjective perceptions these women have, where Tandogan and Ilhan (2016) states that women experience crime such as verbal and physical abuse, unwanted and disturbing attention, theft, and being followed by a stranger on the street (Tandogan and Ilhan 2016).

Much like the previous paper, the paper *"Fear of walking home alone": Urban spaces of fear in youth nightlife* (García-Carpintero et al. 2022) talks about fear in the nightlife among young people, especially concerning safety concerns and violence based on gender. This paper states, that young women often experience fear when they navigate in the nightlife. They express that physical harm, sexual harassment, and the risk of experiencing violence all contribute to them feeling fear, which results in them adjusting and changing their behaviour when being in public spaces (García-Carpintero et al. 2022). This is also supported by the informant from when conducting the walk-along: *"[...] The core of my insecurity is not being beaten up, it's not being stalked, it's rape for me."* (Appendix: A.4). In addition, the paper, Yavuz and Welch (2010), states that women often avoid certain areas in public spaces due to increased levels of fear. The contributor to this is the women's perception, thinking that there is a possibility to experience sexual assault and harassment. Comparing this to the results from our questionnaire, there is an alignment, where women answered that they often altered their behaviour by, for instance, avoiding certain public spaces (Appendix: A.1). Much like the results from the questionnaire, the papers state that women also alter their behaviour (García-Carpintero et al. 2022) (Yavuz and Welch 2010). For instance, women avoid areas that they deem unsafe, learn techniques for self-defence, and use technology or artefacts to protect themselves (García-Carpintero et al. 2022). There are existing technologies developed to provide a sense of safety such as *siren* which functions as an attack alarm that notifies a volunteer if a person gets assaulted (Bennedbæk 2023). Another solution is *'Be my Safety'* which enables a person's personal network to track the person's location (Be My Safety 2023). In addition, *'Help me Angela'* provides safety assistance 24/7 to women when they need to feel safe in a vulnerable situation

(Help Me Angela 2023). This adjustment in behaviour can restrict women's participation in public spaces (García-Carpintero et al. 2022). Therefore, the real problem lies in the need to address these legitimate safety concerns that women fear in public settings during nighttime.

6.1.1 Gender-based sense of fear

The paper *'Gendered exclusions: Women's fear of violence and changing relations to space'* by Hille Koskela sheds light on the ongoing restrictions that women in Scandinavia experience in comparison to men, particularly when walking alone during nighttime (Koskela 1999). Koskela (1999) states that public spaces are socially constructed and are constructed through interactions and defined by experiences and social practices.

> *In order to understand the problem of women's spatial exclusion, the concept of space as a social construct is essential. This involves an interpretation of spatiality that differs from the biased interpretations of traditional geographical approaches.* (Koskela 1999) [P. 112]

Koskela links social practices and experiences women have in public spaces with unequal power dynamics between gender (Koskela 1999). She argues that public spaces in Scandinavia favour males over females, where women's choice to (sometimes completely) avoid going out during nighttime is a general condition in Scandinavian society (Koskela 1999). Furthermore, for women, it is normalised to adjust their practices to the power dynamics that favour men (Koskela 1999). While women may not always face danger, the fear is legitimate as it stems from the fearful feeling that something *might* happen. Additionally, Koskela states that the internalised feeling of fear is complex and has roots in other power dynamics, where men still dominate the public spaces (Koskela 1999). The paper also reveals how the feeling of fear affects women's daily lives in terms of their walking habits and the precautions women take. The results of taking these precautions affect how women *"[...] commonly distance themselves — in space and time — from potential attackers."* (Koskela 1999)[P.111].

Lesley Williams Reid and Miriam Konrad state in the paper: *'The Gender Gap in Fear: Assessing the Interactive Effects of Gender and Perceived Risk on Fear of Crime'* that men and women fear two different types of crime - while men fear robbery and assault, women fear sexual assault and sexual approaches (Reid and Konrad 2004). It is mentioned in the paper: *[...] women have repeatedly expressed greater levels of fear than men* (Yavuz and Welch 2010)[P. 401]. The paper also argues that statistical data does not represent the complexity of women's fear such as power dynamics in public spaces, making this issue deeply intersected with societal dynamics as to how we view gender dynamics (Tandogan and Ilhan 2016):(Reid and Konrad 2004):(Koskela 1999).

6.2 Reported crimes

The informant from the police department critiques the feeling of fear among women: *I think you get surprised, because it does not happen [...]. There are no women who get abused.* (Appendix: A.2.3). This refers to a negative narrative reproducing the fear among women. The informant states that it is not rational or logical because statistics show another perspective. Furthermore, he states the following: *There has been made a narrative that makes people feel fear for something they should not feel fearful about.*(Appendix: A.2.3). Despite this, our empirical data shows that women still experience a sense of fear (6.2). According to Det Kriminalpræventive råd, 1.840 sexual abuses have been reported during 2023 in Denmark (Det KriminalPræventive Råd 2023). However, studies from 'Offerundersøgelsen' shows that only 20% of all rapes or attempted rapes are reported during 2023 making unreported figures bigger than 1.840 (Rigspolitiet, Københavns Universitet, and Det Kriminalpræventive Råd 2023). When asking the representative from Safe House *"Are there people who come because they have been raped?"* he answers *"Yes, that happens frequently."*(Appendix: A.2.1). This shows that there is a discrepancy between the reported crimes and the actual committed crimes.

6.2.1 Media narratives

The informant from the Aalborg Police Department states: *"Media is a big contributor to women feeling fear because they communicate fear instead of safety when publishing articles."*(Appendix: A.2.3) and *"Media create a narrative that makes people fear something they should not fear."*(Appendix: A.2.3) and connects his statements to the 1.840 reported sexual abuses. But since the numbers from 'Offerundersøgelsen' do not align with the reality, we argue that media narrative plays a significant part in actually activating the debate (Rigspolitiet, Københavns Universitet, and Det Kriminalpræventive Råd 2023). The media narrative can heighten a woman's sense of fear, however, it can be argued that it helps problematise the fact that women feel fear when walking alone during nighttime.

6.3 What promotes a sense of fear among women?

Concerning the question of, *How is a 'sense of fear' experienced, vocalised and defined among women during nighttime?*, the questionnaire provided 90 answers from women specifically describing what promotes a sense of fear (Appendix: A.1). To represent the answers, we have created a word cloud, showing the redundancy of themes. The more repetitiveness in answers, the bigger the words are illustrated in the word cloud. The word cloud looks as follows:

Figure 6.3: A word cloud representing the answers from question five (Appendix: A.1)

As the word cloud illustrates, the majority of elements the informants fear are men, making 32 people out of 113 expressing a sense of fear towards men when walking alone during the nighttime. This correlates with Koskela's argument regarding uneven power dynamics between the genders (Koskela 1999). Furthermore, elements such as dark and empty streets, loud voices, and groups of people are aspects that may trigger women's sense of fear when walking outside during nighttime. During the walk-along, the informants highlighted, *"If there are people nearby when walking during nighttime, there would be people to see it, if something happened."*(Appendix: A.4). However, they also expressed, *"I would not feel safe if I saw six men in a group [...]"*(Appendix: A.4). This finding demonstrates that the feeling of fear experienced by women in empty streets is contextually dependent. Specifically, the presence of multiple men in the streets does not contribute to women feeling safer, which is also supported by the questionnaire (Appendix: A.1).

An informant during the walk-along states, *"You can become a victim of rape and it still would not be enough. There is nothing more that scares me. Therefore, people become our witnesses."*(Appendix: A.4). Additionally, the informant addressed that the absence of people on the streets can promote an increasing sense of fear, and thus feeling safer by walking on wider streets that are more populated and contain more people in the buildings. The informant specifically mentions that *"A bus driver sees everything"*(Appendix: A.4) and *"In*

more secluded areas I would like buildings with open windows"(Appendix: A.4). Considering people as a 'witness' if something were to happen becomes an important factor in promoting a sense of fear. The aspect of providing a *witness* becomes interesting and combines our empirical research with the literature research. A witness is understood as somebody who can act as a support system for the woman if a crime, for instance, a sexual assault happens (Appendix: A.4).

6.4 'Eyes on the streets'

The book *'The Urban Wisdom of Jane Jacobs'*, describes Jane Jacobs' term *'Eyes on the street'* and how it is used as a strategy to prevent crime and the fear of a potential crime (Cozens and Hillier 2012). It is stated that *'eyes on the street'* should be the proprietors of the street (mostly sidewalks) to spot if any strange circumstances occur(Cozens and Hillier 2012). Proprietors would, for instance, represent people living in the buildings on the street and stores. This is also supported by our informant wishing to have open windows when walking outside (Appendix: A.4). Furthermore, Cozens and Hillier (2012) states that *'eyes on the street'* is having people continuously on the street to provide a sense of not being alone(Cozens and Hillier 2012). It becomes an approach to always have people around watching and being watched - precisely as a witness (Cozens and Hillier 2012).

During the walk-along, we asked the informants the following: *If I say 'eyes on the street' what are your thoughts?* (Appendix: A.4). The results from the walk-along showed, among others, that an eye on the street can represent a bus driver, open windows (so people can hear if something were to happen), people walking with their dog, having people nearby, and passing restaurants. This also supports the definition of an 'eye on the street' describing that it can be restaurants, stores, and hotels and in general, people that usually use the street continuously (Cozens and Hillier 2012). This made us question what is a preferred 'eye on the street'? As mentioned, it became evident that not all 'eyes' are preferred eyes. On our walk-along, we passed a couple walking their dog making our informant comment: *"They have a dog - I would not fear people walking their dog."* (Appendix: A.4) and *"I would not even feel fear if it was two men walking a dog."* (Appendix: A.4). Our walk-along showed that dogs *can* act as an 'eye on the street'. Furthermore, it can be argued that women are perceived as preferred eyes in comparison to men, where an informant stated the following: *"[...] I am more scared if a man is walking alone rather than a woman even though they wear the same clothes because the man is superior."* (Appendix: A.4). This resonates with the aforementioned unequal gender-based power dynamics (Koskela 1999).

Cozens and Hillier (2012) argues that the concept of implementing 'eyes on the street' should always be broadly represented giving everyone who feels fear someone they can mirror themselves in (Cozens and Hillier 2012). When conducting our empirical research, it became evident that 'eyes on the street' are one of the most important factors in feeling safe and was described as the practice of 'watching others while being watched' whilst walking home during nighttime supports the concept of having 'eyes on the street'. There-

fore, we view ’eyes on the street’ as a core contributor to providing a witness in which may increase a feeling of safety among women.

Defining the Problem

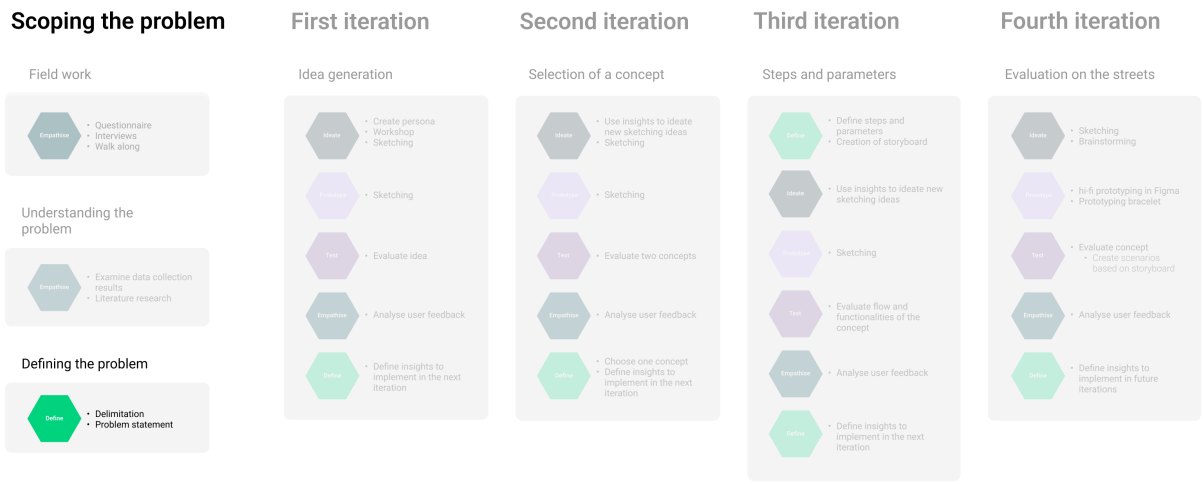

Figure 7.1: Overview of Design Thinking principles and processes used in the current chapter

This chapter unfolds how a sense of fear will be situated in the thesis resulting in a problem statement enabling a design process to be carried out. We focus on the *feeling of a sense of fear*. Although there are not many reported crimes made by women walking alone at nighttime, women still feel fear walking home during nighttime (Rigspolitiet, Københavns Universitet, and Det Kriminalpræventive Råd 2023). To fully understand how this thesis will be situated within this field, the thesis will be delimited into the following elements:

- **Walking home alone during nighttime:** We are interested in researching and understanding how a sense of fear is felt and experienced in public spaces at nighttime.
- **Feeling a sense of fear:** We focus on a feeling rather than presented statistics. We argue that women's feelings should be legitimate and should require a design to accommodate women a feeling of safety.
- **Women:** This thesis is centred on women's sense of fear. We aim to study what women fear when walking alone at nighttime and letting them co-brainstorm with us, on what possible solutions could provide a sense of safety.

- **Fearing sexual assault and sexual harassment:** Since we are interested in the women's point of view, we dive into the fear of sexual assault and sexual harassment rather than the fear of other approaches such as robbery.
- **Witness/'eyes on the street' as a support system:** As mentioned, the term 'witness' is important according to what needs our informants have to empower a sense of feeling safe. We choose to use *eyes on the street* as a concept of providing a support system (Cozens and Hillier 2012).
- **Digitalising 'eyes on the street':** The term was defined and described in the 1960s highlighting the importance of rethinking the term with a technological approach to ensure constant eyes on the street (Cozens and Hillier 2012). We will endeavour to design 'eyes on the street' in a digital format to ensure there are eyes on the street at all times.

Upon these elements, this thesis focuses on researching potential designs that contribute to a feeling of safety rather than reproducing the feeling of fear among women. We choose to take the aforementioned key elements when moving forward into iterating over design ideas. After conducting our initial interviews, walk-along, questionnaire, and literature research we understand that the sense of safety among women is fostered by the feeling that there is a support system around the woman walking alone during nighttime. Therefore, this thesis will be situated in investigating digital forms of having an 'eye on the street'.

7.1 Problem statement

We deem to investigate what possible digital solution of 'eyes on the street' can contribute to a feeling of safety. This leads us to the following problem statement.

> *"How can we digitalise an 'eye on the street' that facilitates a support system for women experiencing a sense of fear when walking alone during nighttime?"*

First Design Iteration - Idea Generation

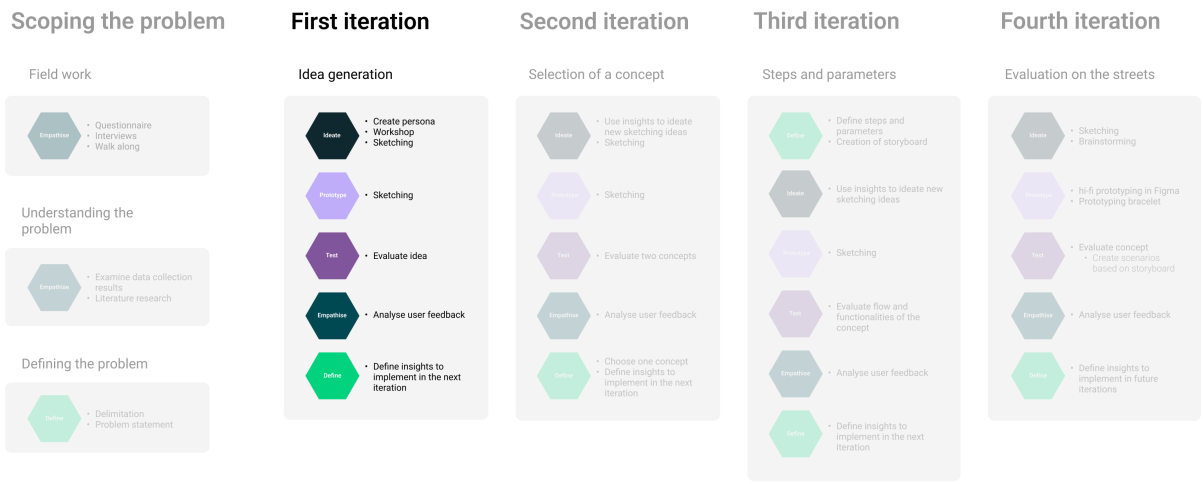

Figure 8.1: Overview of Design Thinking principles and processes used in the first iteration

This iteration is based on the goal of involving women, who experience a sense of fear, as designers and contributors to a design solution. Therefore, this chapter elaborates on how a workshop was carried out and how its results were used in a sketching process to generate ideas. Lastly, this chapter describes the evaluation of the design concept to gain new insights for future iterations.

8.1 Initial iteration process

As mentioned in the chapter 5, we empathise and define the problem by conducting interviews and analysing qualitative empirical data. This iteration transitions into the ideation phase to collaborate with women to generate possible design concepts that contribute to reducing a sense of fear of walking alone during nighttime. To include women and essentially give them the role of design-contributors, we have facilitated a workshop. The purpose of the workshop is to include women and provide them with an environment that enables idea generation (Sanders and Stappers 2008). Sanders and Stappers (2008) states that co-creation changes classical design practices. The design process is no longer a one-way process where the designer creates solutions alone, but rather a process where

various stakeholders and users actively participate in generating ideas and developing solutions (Sanders and Stappers 2008). We believe that involving women enables us to create and ideate on the best possible design concepts.

8.1.1 Representing a persona

In the process of planning a workshop, we were especially interested in knowing whom we are facilitating a workshop for. What do our interviews tell us about the women who feel a sense of fear when walking during nighttime? In the process of representing the commonalities among the women we have interviewed and the women answering the questionnaire, we aim to represent a user type creating a persona (Appendix: A.4 A.1). In creating this persona, we have focused on developing a representative persona that shares some of the emotions and thoughts that became evident in our empirical data. We have focused on a woman who is returning home from a friend's home on a typical weekday evening to highlight the context in which this feeling is often experienced. We have also incorporated the fear of sexual assault, as this is the primary concern among women, as previously mentioned (Section: 6.1). Additionally, we have included elements about how women conform to this feeling by altering their practices, such as carrying keys in their hands (Chapter: 6).

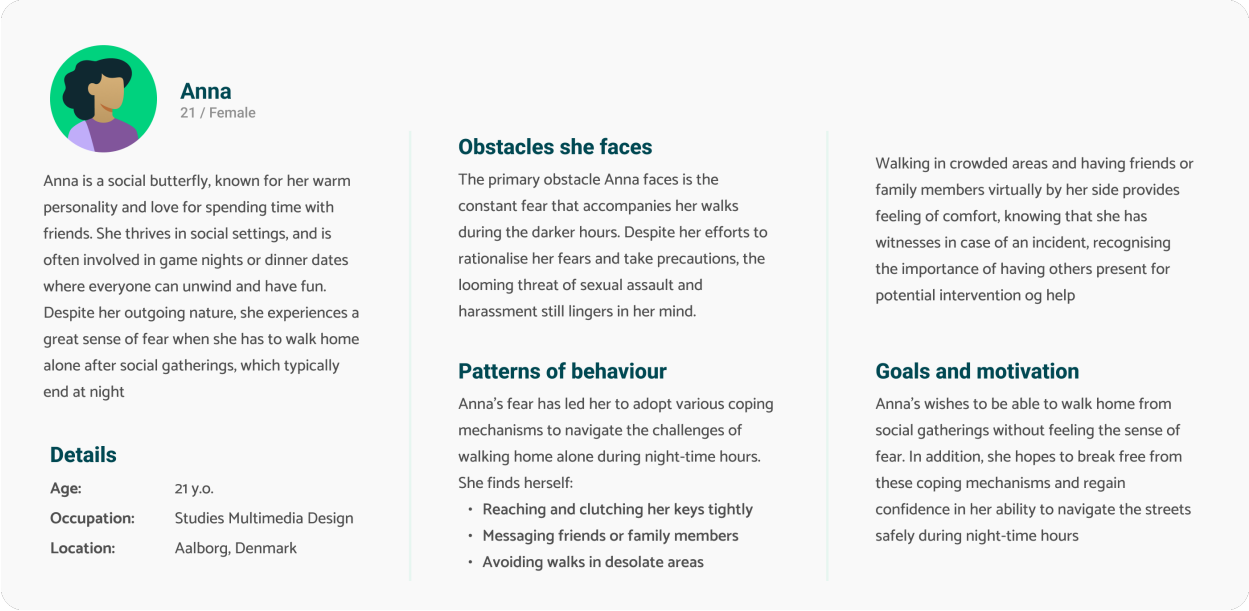

Figure 8.2: The thesis' persona (Appendix: A.5)

This persona helps us to navigate and know what practices women have and how that affects the sort of ideas they bring to the workshop. Furthermore, a persona has helped us tune in on a shared and common understanding of the problem identifying who we are designing for (Interaction Design Foundation 2016).

8.2 Planning the workshop

When planning the workshop we activate the participants and have them brainstorm ideas that touch upon our problem statement as a reference to Jane Jacobs's description of how to provide an 'eye on the street' (Cozens and Hillier 2012).

The workshop is structured and organised around four main tasks that promote idea generation which were given to the participants:

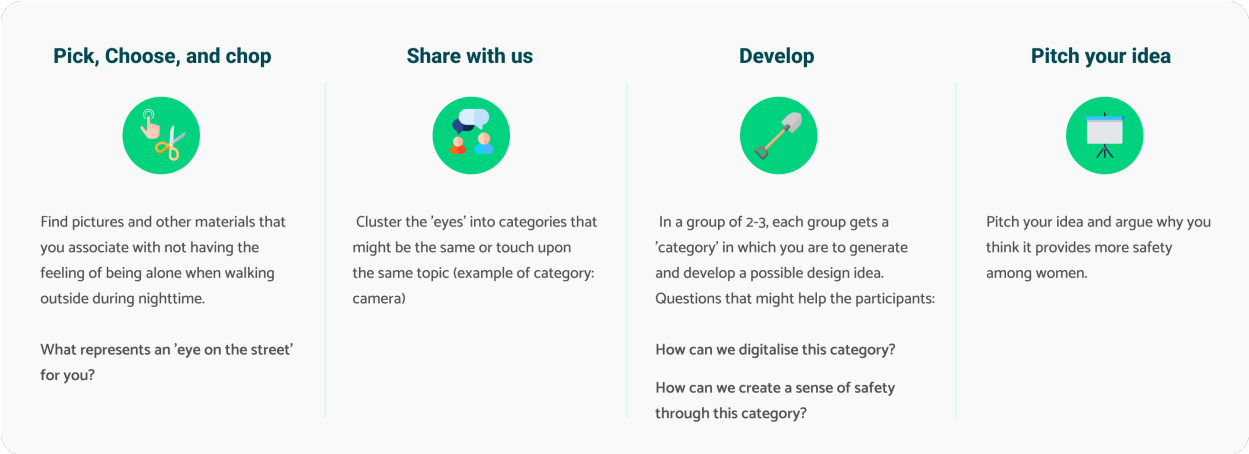

Figure 8.3: An overview of the workshop structure (Appendix: A.7.1
)

The purpose of structuring the workshop was to make the participants tune in on what represents an 'eye on the street' for them and thereby specify a concept.

Choice of materials

It has been important to choose materials that enable a selection of an 'eye on the street' for our participants. In our facilitated workshop, materials work as probes to provoke thoughts, ideas or other(Sanders and Stappers 2014). Furthermore, the materials were also used to start a conversation after they had been selected. Therefore, the following section describes our considerations regarding the process of selecting materials.

Pick, choose, and chop & share with us

For the first two tasks, we chose pictures to activate thoughts and ideas of what an 'eye on the street' could symbolise. As we already identified what 'eyes on the street' could be by conducting our walk-along, we used pictures to make the participants in the workshops explain what 'eyes on the street' is for them. The picture below shows the set-up of the first two tasks and the chosen pictures:

Figure 8.4: An overview of the setup for the two first tasks in the workshop

In addition to the pictures, we also provided the participants with the following materials for the first part of the workshop:

- Post-it's
- Printed pictures
- Pen and Paper
- Description of the persona and tasks.

Develop & pitch your idea
The second part of the workshop involved providing each group with a toolkit. Sanders and Stappers (2014) state the following:

> *"Generative toolkits describe a participatory design language that can be used by nondesigners (i.e. future users) in the front end of design so that they can imagine and express their own ideas about how they want to live, work and play in the future." (Sanders and Stappers 2014)[P.7].*

The toolkits contributed to the idea generation helping the women prototype their ideas, aligning with the principles of Sanders and Stappers (Sanders and Stappers 2014). We wanted to let the participants end with a physical prototype based on their delegated category, which made the toolkits a foundation for building the prototype. The toolkits consisted of the following materials:

- Magazines
- Glue and Tape

- Scissor
- Silver foil
- Paper punch
- Fabric
- Yarn
- Pasta
- Shoebox

In addition to the toolkits, the participants also had the same materials used in the first part of the workshop such as paper, pen, and pictures.

8.3 Carrying out the workshop

During the workshop five participants were present. They were introduced to what an 'eye on the street' could symbolise and how the term has been defined by literature and also by interviews. This created a common understanding of what direction the workshop should take. Notes from the workshop are attached within appendix: A.7.

Figure 8.5: Snapshots during the workshop

8.3.1 Pick, choose, and chop & and share with us

In the first part of the workshop, the participants gathered different post-its and pictures of what eyes on the street represented to them. Afterwards, they were clustered in collaboration with the other participants and us. The first picture below shows the unclustered elements the participants came up with. The second picture is when they had been clustered into categories:

Figure 8.6: Elements from the first task - unstructured

Figure 8.7: Elements from the first task - clustered

In collaboration with the participants, we agreed upon the following clustered categories:

- People nearby
- Camera
- Light

- Noise
- Activity on the street
- Authorities
- GPS location
- Phone
- Pets
  (Appendix: A.7).

This process provided the participants with ownership and clarified the elements (Sanders and Stappers 2014).

8.3.2 Develop & pitch your idea

In the second part of the workshop, the participants were divided into two groups where each group was provided with a category to brainstorm and develop how to *'digitalise the category'*. We asked them what categories they found most important and what categories they could imagine being further developed. This created a conversation which enabled the participants to share personal stories, thoughts and experiences.

- Group 1 was delegated with the category: 'people nearby'
- Group 2 was delegated with the categories: 'light' and 'noise'
  (Appendix: A.7).

Pictures below show the processes of the two groups brainstorming, developing their ideas, and refining it into a cohesive concept:

Figure 8.8: Groups brainstorming and developing ideas

8.3.3 Design concept by group 1: 'Walk Home Together'

Group 1 used the category 'People nearby' to design a concept they called *'Walk home together'*. The concept was concerned with ensuring safety by walking home together in groups via a pre-determined route. It is a concept where women can sign up for walks facilitated by local voluntary organisations (for instance: Natteravnene). The group argued for a design that enables an infrastructure for different routes that the facilitators would walk. In this way, more women are walking home together and it would provide a sense of safety by not being alone, but also by having many 'eyes on the street' (Appendix: A.7). The group visually designed their concept as seen below:

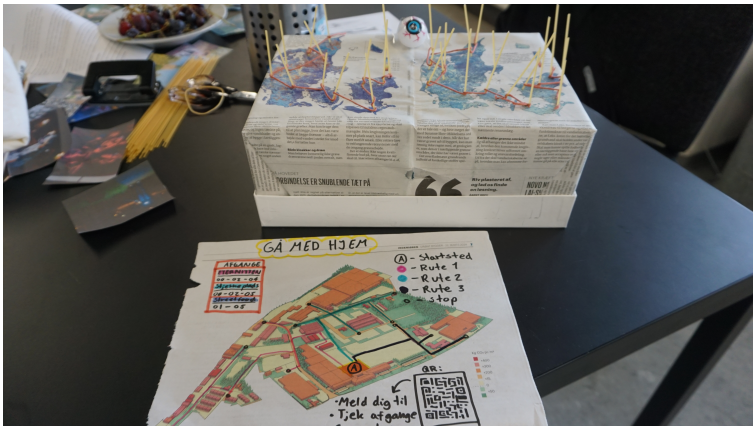

Figure 8.9: Overview of group 1's concept: 'Walk Home Together'

Furthermore, the design could include physical location spots in public places with QR codes serving information about where the walks start. The key insights from this concept were creating personal networks and having trust in the people facilitating the walks.

8.3.4 Design concept by group 2: 'Chain of Solidarity'

Group 2 used the categories 'Light' and 'Noise' to design a concept called *'Chain of Solidarity'*. The concept arose from the following statement from the participants: *'Women should be allowed to be loud and take space on the streets'*. The 'Chain of Solidarity' has a button that activates noise when clicked on. The group stated that the 'Chain of Solidarity' should work as an activistic symbol to expose other people to women's sense of fear during nighttime. It has the purpose of fighting a sense of fear by having the 'Chain of Solidarity' symbolise a 'sticker' on the body to loudly show that women fear for their safety during nighttime (Appendix: A.7). Their idea of the design concept:

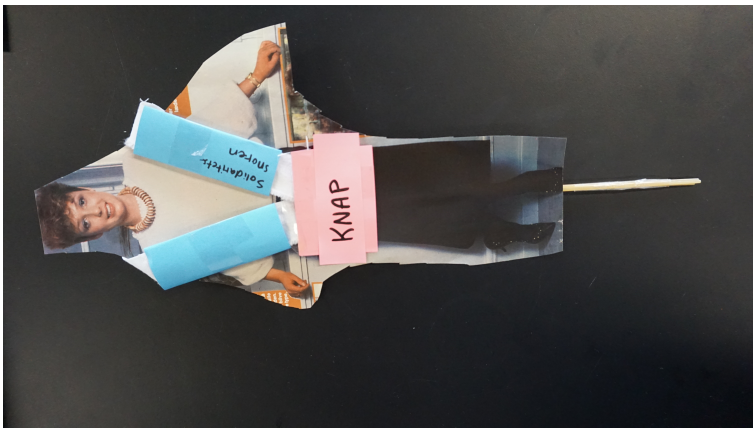

Figure 8.10: Overview of group 2's concept: 'Chain of solidarity'

The key insights from this concept were to show activism through light and noise.

8.3.5 Workshop results

From the two concepts developed by the two groups, we were interested in learning what ideas to extract including what core elements the participants deemed important. Therefore, we used insights from the workshop to analyse what elements we should incorporate and what fundamental ideas stood out from the workshop. The key insights that we are to ideate on are the following:

- People nearby in a digital form.
- Represent a support system to not feel alone.
- Design something that provides a *feeling* of safety - we are interested in changing a *feeling* rather than a real practice.
- Simulate a witness on a street.
- Nudge a feeling of safety on the street.

8.4 Sketching

The aforementioned results from the workshop will be central when generating ideas and sketching solutions for an initial prototype. The prototype will then be evaluated by participants. We have conducted paper sketches to explore multiple design possibilities that accommodate the core elements our participants and interviewees address in our research (UX Planet 2014) (Interaction Design Foundation 2021). Therefore, the sketches presented below stem from the research wherein the problem has been defined which makes us interested in representing different elements. We are heavily based on the concept of providing 'eyes on the street'. Since Cozens and Hillier (2012) highlights the impossibility of having a continuous physical social presence on the streets, we propose digitalising 'eyes

on the streets' as a solution (Cozens and Hillier 2012). Therefore, we are ideating on how to create this digital eye on the street.

Our approach has been to initially sketch multiple ideas rather than being fixed on one single concept. Our sketching process has been structured within two processes which will be elaborated below.

8.4.1 First sketching

We sketched on the concept that the participants defined as representing an 'eye on the street'. Findings from the workshop show the importance of representing a support system that provides a feeling of having people nearby and thereby not feeling alone. Therefore, first sketching was based on representing a digital 'eye on the street'.

Figure 8.11: Array of sketches from the first sketching process: represent a digital 'eye on the street'

The ideas varied from implementing robots on the street making noise to imitating pets on the streets. Another idea was to implement 'check-in' spots where people could check in every time they pass a specific spot to let others know that people have walked the same route. Other sketched ideas also regarded a Facetime-like concept, where the woman can imitate a FaceTime call to not feel alone.

8.4.2 Second sketching

As we are situated in the field, we aim to design a prototype that minimises a change in women's practices. We do not want to make a design where women should change practices nor add new practices because of a feeling that is rooted in other dynamics - power relations between gender, public spaces etc. (Reid and Konrad 2004) (Koskela 1999). Therefore, we have been especially interested in designing an installation that is installed on the street as a way to start a debate and a conversation about the topic, but also a fundamental awareness that women *do* feel unsafe when they walk alone during nighttime. This also resonated with the results from our workshop. Both of the groups' design concepts (Section: 8.3.3, section:8.3.4) encourage a public debate regarding the societal issue of women feeling fear during nighttime.

We argue that our design should *imitate* a support system, and not necessarily act as a *real* support system. Utilising design judgement with the results from the workshop we believe that this issue should be combated through public debates and activism instead of facilitating a *real* support system for the woman. Therefore, our second sketching process is based on the following elements:

- Ideating on representing a physical presence.
- Ideating on something that takes up space on the streets.
- Ideating on creating liveliness on the streets.
- Ideating something for the street and not directly to/for a person.

Figure 8.12: Array of sketches from the second sketching phase

As the picture above shows, many different sketching ideas included an instalment on the street where more light should be facilitated, noise could provide liveliness and an interaction could happen between the design and people interested in interacting with the design. Therefore, we collected the similarities each sketch had (UX Planet 2014). The similarities were the following:

- Add facilitation of light.
- Add noise elements.
- Interaction on the street.
- A design that triggers a public conversation about women's sense of fear.

8.4.3 Refining sketch

A combination of the ideated sketches resulted in an initial physical prototype which we wanted to quickly evaluate to examine whether the concept would work for the women on the street who feel a sense of fear.

Figure 8.13: Representation of the initial prototype

The idea behind this design concept is to install this design on the streets to both light up the street and create awareness about the sense of fear among women. Furthermore, it is intended to be interacted with whenever the button is clicked activating a memo, that encourages people to take care of themselves and other people on the streets. It becomes a

way to nudge a narrative where all people have a responsibility to take care of each other on the streets. With this design concept, we continued into the evaluation phase of the first iteration which will be elaborated below.

8.5 Evaluation

When following the design thinking approach we aim to quickly evaluate to continuously build our designs on new insights from the women we design for but also to explore new design possibilities through multiple iterations (Interaction Design Foundation - IxDF 2016b). We have chosen to use *'Thinking aloud'* as an evaluation method to gain insights and feedback on our first design concept. *"In a thinking aloud test, you ask test participants to use the system while continuously thinking out loud — that is, simply verbalizing their thoughts as they move through the user interface."* (Nielsen 2012). We have especially been interested in knowing if women actually *would* interact with our design concept and what their thoughts about it would be. Therefore, *Thinking aloud* works as a flexible way to get feedback on the initial design stages (Nielsen 2012). We found two female representatives, provided them with three tasks and let them talk throughout the tasks. The tasks were as follows:

1. Look at the prototype and let us know your initial thoughts on the prototype if you were to spot it on the street while walking outside during nighttime.
2. Click the button.
3. Let us know what your thoughts are after clicking the button.

The evaluation was carried out with participants who knew each other making it easier for them to talk together while going through the tasks and reflect on how they view the design concept. During the evaluation, a student member noted everything that was said and done.

8.5.1 Findings

After conducting an evaluation, we gathered all the feedback which was condensed into four key insights to consider in the second iteration. The insights were as follows:

Non-intrusiveness of women's senses

It is frightening that the prototype is noisy because it connects to what one fears - alcohol, parties, and loud noises that someone does not want to experience when they are sensing fear. Furthermore, it dulls the senses and potentially desensitises women to the risks involved with walking home during nighttime. We learned that, when women walk home they are ready to defend themselves if something were to happen which means that their senses should all be clear. Furthermore, we learned that the light was poorly designed because it did not provide any lightning to get a better view. The light failed to adequately illuminate vertically at eye level or downwards to illuminate the asphalt (Appendix: A.9.1).

A real support system & immediate assistance

One of our most important findings was that *imitating* an 'eye on the street' and thereby imitating a support system is not feasible. The prototype is not able to do anything if something were to happen. Providing a sense of safety among women is knowing that there is a real system to support them if they get sexually assaulted. During this evaluation, we were presented with a participant who shared a specific incident that required her to contact the emergency services. Consequently, we had to acknowledge that our research up to this point had not included stories and experiences of people who have been subjected to actual assaults. Women who have experienced this emphasised the necessity of a real support system being able to react *when* something happens (Appendix: A.9.1). In this way, we debunked our assumption that there was no need for a real support system. Therefore, immediate assistance became an important parameter in designing future iterations.

Clarity of the prototype

If the prototype was to be implemented on the street it needs to be explained and it should be made clear how it is used to minimise confusion.

Minimum physical interaction and cognitive load

It requires certain resources to interact with an installation on the street to get to know it and understand its purpose. We learned from our representatives that women may not necessarily have the resources when they walk on the streets during nighttime because they feel scared and need to be ready to react if something happens. In the evaluation, the following example was given: *"If a man is walking behind you and you feel fear, you do not stop up to interact with an installation on the street. It will make him get closer. You walk faster to get away from him"* (Appendix: A.9.1).

All these findings showed, that even though we are situated within the field we still had an agenda of increasing safety through a design that encourages a public debate. It showed that we had blind spots in our initial sketching process because it showed that this installation requires curiosity and resources to interact with. Therefore, we learned from the feedback, that we can not imitate a support system and thereby *enhance a feeling* of safety but we need to design a concept wherein a *real* support system is integrated within the design. Therefore, we continue into the second iteration with new key insights and new focus areas in our next sketching phase.

Second Design Iteration - Selection of a Refined Concept

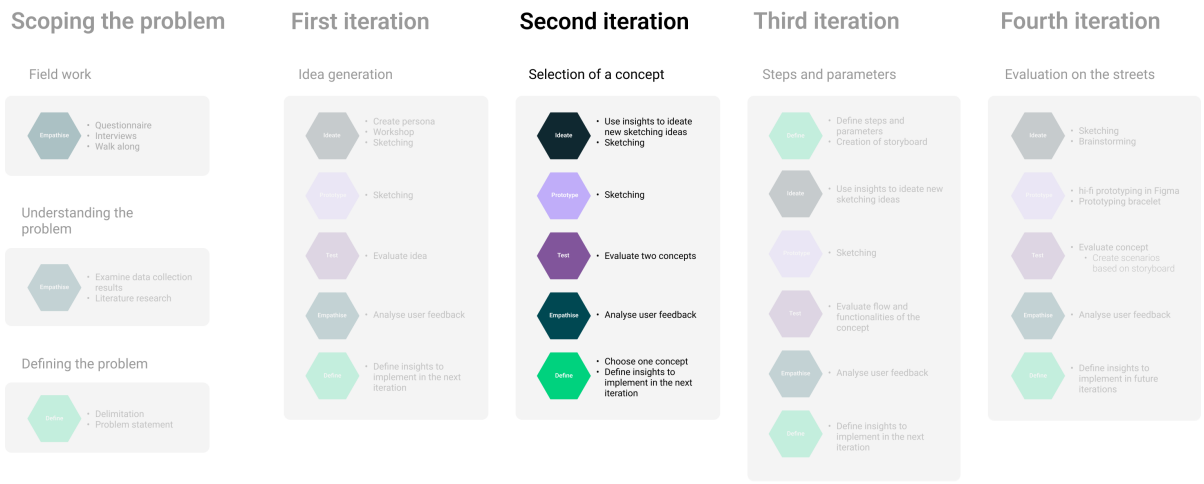

Figure 9.1: Overview of Design Thinking principles and processes used in the second iteration

This chapter will focus on reassessing concepts from the workshop and selecting one concept to further develop throughout the thesis. Due to the feedback from the first evaluation, we deem that adjustments are needed to create a prototype that is better aligned with the understanding of the field and the needs of the participants (Appendix: A.9.1).

The feedback and insights gathered from the first evaluation serve as a guide to our concept refinement in the second iteration: **1)** Non-intrusiveness of women's senses, **2)** A real support system & immediate assistance, **3)** Clarity of the prototype, and **4)** Minimum physical interaction and cognitive load.

9.1 Revisiting workshop concepts

Due to the results from the first evaluation, it was clear that there was a misalignment between our prototype and the actual needs of our participants. While we acknowledged this, we argue for the need to return to our empirical data, particularly the insights from the workshop, and re-analyse the two concepts that were presented to us. Within the first iteration, we only selected elements and core values of the design concepts rather than considering and further developing the actual concepts.

In the first iteration (Chapter: 8), two concepts emerged from the workshop respectively 'Walk Home Together'(Section: 8.3.3) and 'Chain of Solidarity'(Section: 8.3.4). When revisiting the two concepts, we came across some reflections based on our knowledge on the topic and what we wanted to solve. The participants, who made these concepts did not have the extent of knowledge of our thesis and the topic as we did. Therefore, we had some additional *judgements* (Nelson and Stolterman 2015) and concerns when revisiting the concepts, that we want to include:

- From the beginning, one of our goals has been to design a solution that does not contribute to feelings of fear but rather promotes a sense of safety. However, when we re-evaluated the two concepts, it became clear that they required women to change their behaviour to reach a state where they do not feel a sense of fear. This is not in alignment with the narrative that we want to communicate and also goes hand-in-hand with what our informant, from the Police Department in Aalborg, emphasised that there is a need to enhance the feeling of safety (Appendix: A.2.3).
- It became apparent that the more women we talked to, the more clear it was that they needed a real support system. A support system that provides actual assistance, if something were to happen (Appendix: A.9.1).
- We have a certain reluctance regarding creating a prototype that indicates a change in behaviour for the woman - essentially having them adapt to an issue that is not entirely their responsibility. We do not necessarily believe that it is the women's responsibility to mitigate the feelings they experience when it is a bigger societal issue. However, we recognise the complexity of this issue since it has roots in various aspects such as societal norms, historical contexts, and the dynamics of power between men and women (Reid and Konrad 2004) (Koskela 1999). Therefore we acknowledge that these aspects also need to be addressed to solve this issue, which they currently are not.

With these reflections, user feedback, and data from the workshop, we aim to refine the two proposed concepts and evaluate them to choose a final concept to further refine and develop. While user feedback is important to understand the needs and preferences, it is beneficial to approach any idea from the participant with a critical eye (Nielsen 2001). For that reason, we deem it essential to refine the two concepts that emerged from the

workshop, since it allows us to close the gap between our knowledge and the women's inputs. It can ensure that we in the end have a prototype that is both user-friendly and addresses the underlying problem that we aim to solve.

9.1.1 Refining the design concepts

The refinement of the concept of 'Walk Home Together' and 'Chain of Solidarity' with a structured and iterative process consisted of three sketching phases: **1)** an exploratory sketching phase **2)** a wireframe development phase and lastly, **3)** an integration phase.

Refining 'Walk Home Together'

The **initial sketching phase** consisted of exploring representations of the term 'walking home together' whilst having the original concept in mind. Through our sketches, we brainstormed various factors that might affect or should be considered when walking home together such as safety features for the women, ways to highlight other people on the street about the concept, route planning etc. The initial sketching phase resulted in the following sketches:

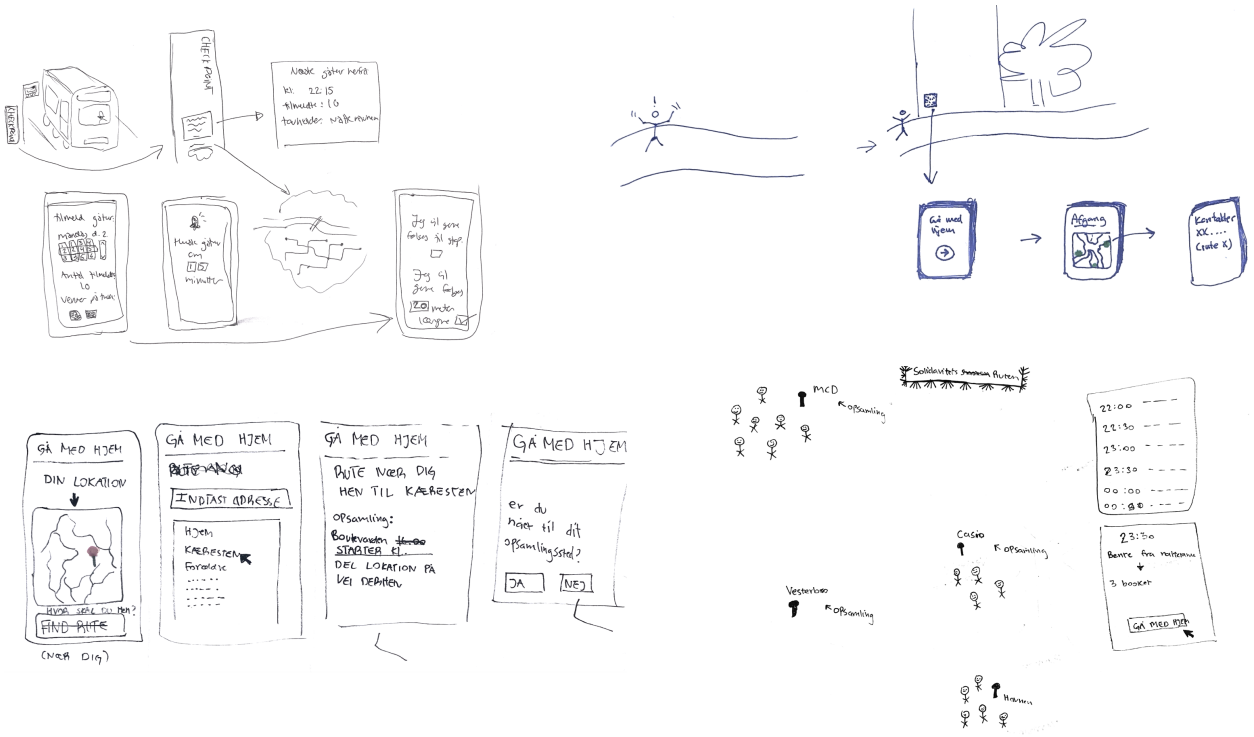

Figure 9.2: An array of sketches to refine 'Walk Home Together' (initial sketching phase)

The **wireframe development phase** consisted of developing wireframes with insights gained from the evaluation, our reflections in mind, and the sketches from the previous phase. Through our sketches, we visualised two versions of the application, trying to incorporate as much user feedback and our reflections as possible:

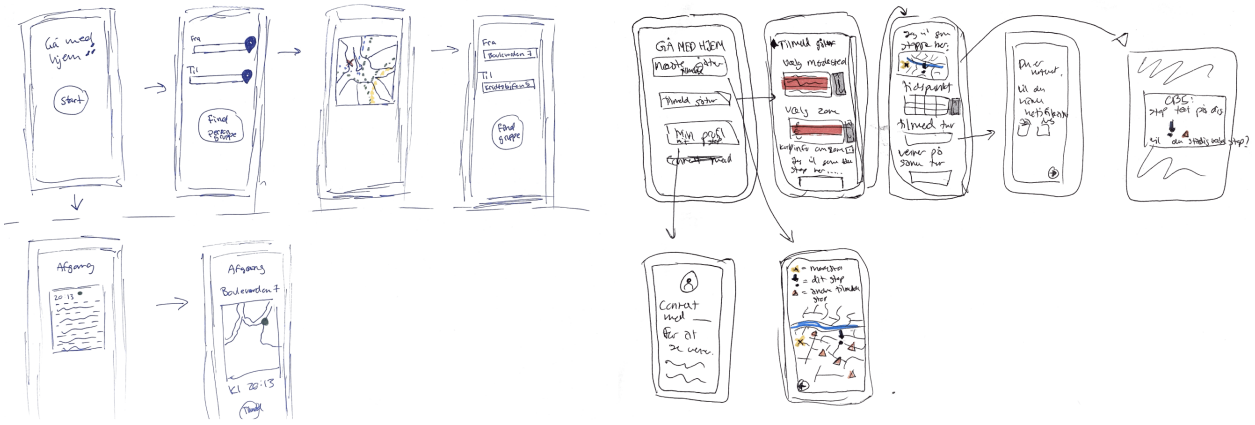

Figure 9.3: An array of sketches to refine 'Walk Home Together' (wireframe development phase)

The **Integration phase** consisted of merging elements from the previous sketching sessions into one cohesive paper prototype. We merged elements based on the amount of recurrence, where the most recurring elements were included in the final paper prototype:

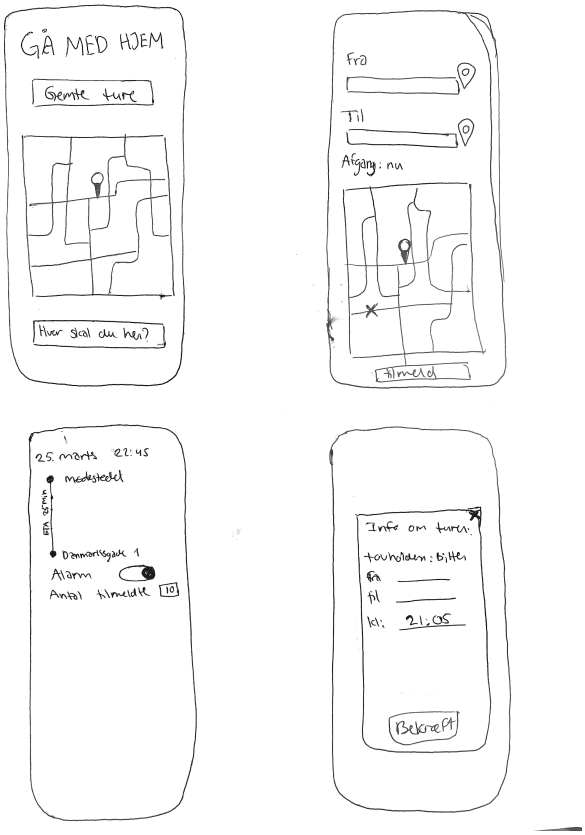

Figure 9.4: Representation of initial paper prototype refining the 'Walk Home Together' (integration phase)

This paper prototype is about accommodating women who feel a sense of fear when walking alone in public spaces. This is done by having them walk home with others through a pre-determined route. Through an application, the woman can find pre-determined walks nearby by putting in her current location, where she wants to go, and in what time frame. Based on these inputs, the application shows the woman pre-determined walks nearby and that match the given inputs her that match her inputs.

With the feedback from the initial evaluation (Appendix: 8.5), understanding of the field (Appendix: 6), and reflections in mind, several factors affected our decisions when refining the concept (Nelson and Stolterman 2015). Firstly, the key insight regarding providing real witnesses is the essence of this concept. Therefore, we saw no need to change the premise of the concept, remaining the focus on providing women with other people through these walks, since we and empirical data support the claim that having more people around you equals more safety, as Cozens and Hillier (2012) also states (Cozens and Hillier 2012). It can be argued, that providing an application that gathers people on walks, can give the individual a sense of having a genuine support system since they are surrounded by other people that most likely will help when needing assistance. Additionally, the presence of many people around a woman can minimise the risk of becoming a target for a potential assaulter (Appendix: A.4).

The refinement of this concept mostly consisted of simplifying the experience for the woman using the solution. We tried to accommodate one of the key insights regarding having a concept that is clear to the user. Therefore, we ensured that the application was as simple and intuitive in its use, by minimising the number of steps and features that the user could go through.

Refining 'Chain of Solidarity'

The refinement of the 'Chain of Solidarity' concept was also structured by three sketching phases.

In the **initial sketching phase**, we explored and sketched various ways to design the look of the concept which in the original concept was a cord. In order to represent something that enhanced women's feeling of safety and solidarity, we thought of other ways to represent this, where we, for instance, thought of bracelets, badges etc. The sketches in this phase looked as follows:

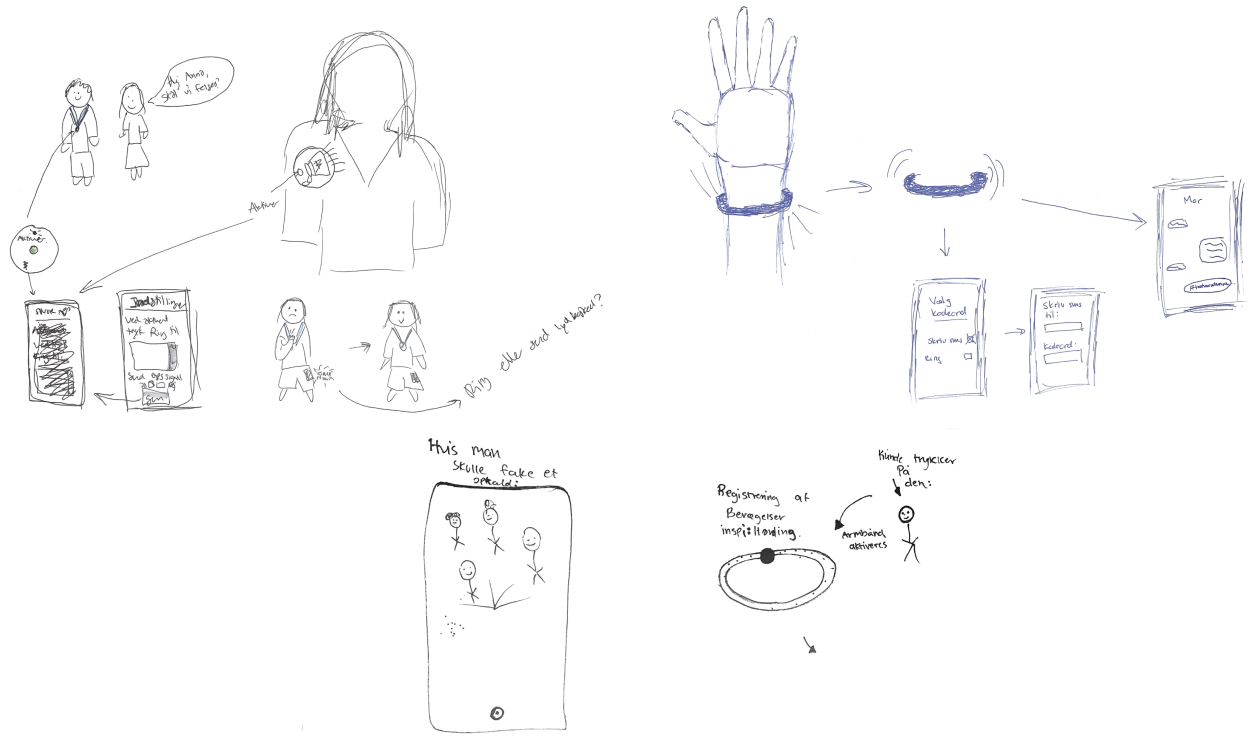

Figure 9.5: An array of sketches to refine 'Chain of Solidarity' (initial sketching phase)

The **wireframe development phase** consisted of visualising how the physical object could be supported by an accompanying application. To eliminate the risk of the prototype becoming much like an attack alarm, we saw potential in adding a second element such as an application to the object to make the object and its interplay with the application become a tool that can foster security rather than 'only' serving as an attack alarm. Utilising *design judgement*, we criticise the attack alarm because we believe it raises further challenges. For instance, there is a bias when assessing a 'potential danger'. This is associated with biased narratives regarding ethnicity, gender, attire and in general physical appearance (Nelson and Stolterman 2015):(MacLin and Herrera 2006). This phase resulted in the following sketches:

Figure 9.6: An array of sketches to refine 'Chain of Solidarity' (wireframe development phase)

In the **integration phase**, we merged the ideas from the previous sketching phases into one cohesive paper prototype. The result was the following prototype:

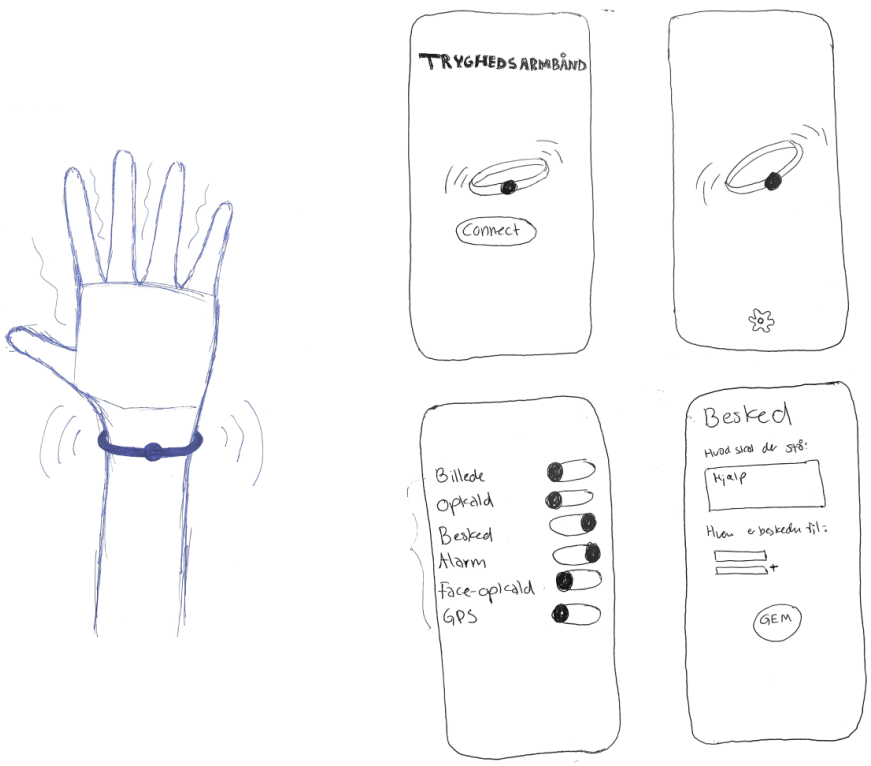

Figure 9.7: Representation of the paper prototype refining the 'Chain of Solidarity' concept (integration phase)

Should a woman when walking in public during nighttime feel a sense of fear, a simple wave notifies a support system. When the bracelet is activated, it prompts the accompanying application to do a set of pre-set actions. These pre-set actions can be configured by the woman in the application whenever, and the examples of actions that the woman can choose from are sharing GPS location, sending a message, or initiating a call with a relative or friend of their choice. This prototype is a reflection of us trying to integrate elements from the previous sketches, including our reflections as designers, and the insights we gained from the first evaluation. Additionally, we provide the women with a bracelet rather than a cord since it better aligns with our reflections in creating something that easily can be introduced into the daily life of the woman. We argue that there is a weakness associated with not feeling safe during nighttime. Therefore, we are not interested in a prototype that visibly shows that women feel fear. Additionally, it can be argued that it requires less physical strain and is quicker to gather one's hand in case of distress rather than fumbling with a cord around the neck. Having the woman customise the set of actions in the application creates this subtle and immediate environment, where the application does a set of quick and helpful actions when prompted, without needing the woman to do it in stressful situations. This also accommodates our insights and wishes for minimum physical interaction and cognitive load. We, therefore, accommodate the need to have something that provides fast and seamless assistance and minimum physical interaction whenever a

woman feels unsafe.
Compared to the 'Walk Home Together' concept, this concept functions more as a support system for women. As previously mentioned, the user feedback from the evaluation and our knowledge of the topic indicated a need for a real support system. The concept seeks to accommodate this by having the application write, call or share location with the woman's family or friends when activated. By focusing on the support system aspect of this concept, we aim to empower the women using this prototype to navigate public spaces with confidence. As we proceed in the thesis, we will refrain from calling this refined concept 'Chain of Solidarity', since the name does not adequately represent the concept anymore.

9.2 Evaluation

In this evaluation, we were interested in having the participants explore our two refined concepts. Much like the previous evaluation, this evaluation was rapid, where the participants were told to use the 'Thinking aloud' method (Section: 8.5) when interacting with the two concepts. In the last part of the session, the participants were asked a follow-up question concerning which of the two refined concepts they saw the most potential in and would use themselves.

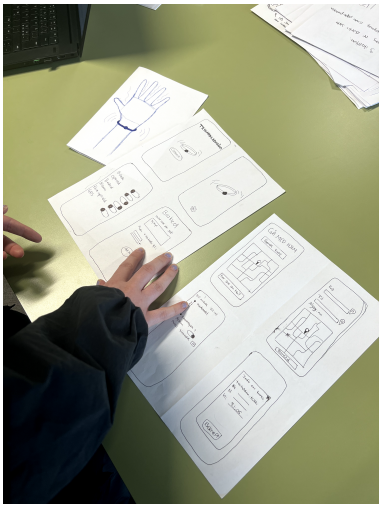

Figure 9.8: Snapshot of one participant evaluating the concepts

9.2.1 Findings

The 'Walk Home Together' concept came with the following feedback from the participants:

- Although the participant understood the concept, she expressed that she would not use it since the concept would only work with multiple people present, therefore forcing her into social situations. Due to being introverted, the participant did not want to be dependent on being social with strangers to feel a sense of safety.
- It was concerning to the participant that there potentially could be a wait time before the start of the group walk and that you most likely would have to walk a bit to get

to the meeting point without any assistance. Our participant stated: *"If you feel fear when you walk alone why shouldn't you feel fear while walking to the pick-up spot?"* (Appendix: A.9.2).

When evaluating the concept regarding the bracelet, we gained the following insights:

- The participant stated that once worn, this prototype can make one remain passive for the duration of the walk, only needing to consider it when putting it on or taking it off, unlike other solutions that require some sort of ongoing attention such as holding keys or being ready to make a call.
- The participant suggested that implementing a feature that would notify one's personal network whenever the bracelet has been put on or taken off, could help her in feeling more safe.

The participant expressed that they would much rather use and saw more potential in the bracelet concept, as it did not have as many practical and logistical challenges (Appendix: A.9.2). Despite favouring this concept, there were some concerns which we will use as insights and thus consider in the upcoming design iterations:

Fear is a spectrum:

It was noted by the participant that fear could vary depending on the situation and person. Therefore, it was suggested that we could incorporate this spectrum of fear into the button by, for instance, enabling the woman to press the button a certain amount of times that fits her distress levels. This can allow her to more effectively communicate her exact levels of fear.

Intuitive activation mechanism:

During the evaluation, the participant noted that they would only press the button on the bracelet if they were in danger or being subjected to a potential threat. Therefore, the bracelet should be intuitive and easy to use.

9.3 Choosing a concept

The evaluation functioned as a way to choose between the two refined concepts, that stemmed from the workshop. From the participant's feedback, it was clear that 'Walk Home Together' had some challenges that were both practical and logistical. This led to us favouring and essentially choosing the other concept regarding the bracelet. The concept of 'Walk Home Together' is most suited to the context of a person leaving the city after a night out and interacting with others to get home. Furthermore, it became clear in the evaluation that the design may favour people who have social resources and not women who do not want to interact with other people while walking. Additionally, the concept is flawed in its capacity to make women feel safer since it exploits the identities and whereabouts of those feeling vulnerable due to them walking together in groups in public spaces.

Lastly, we argue that it requires a logistical change in creating the walking infrastructures including local voluntary organisations and changing their working processes. It also challenges the aspect of providing safety every day of the week - even though there is a need to walk with others we can not ensure that the walks on Mondays are as filled for example Friday night.

The evaluation showed that the concept of the bracelet with the application better accommodates our intention of fostering safety, as it addresses both introverted and extroverted women and is more invisible to other people in public and can be used any day of the week. By choosing this refined concept, we refrain from creating a solution that has activist symbolism and instead choose to focus on creating a solution for women that does not logistically or socially complicate their walk home.

Third Design Iteration - Decomposing the Spectrum of Fear

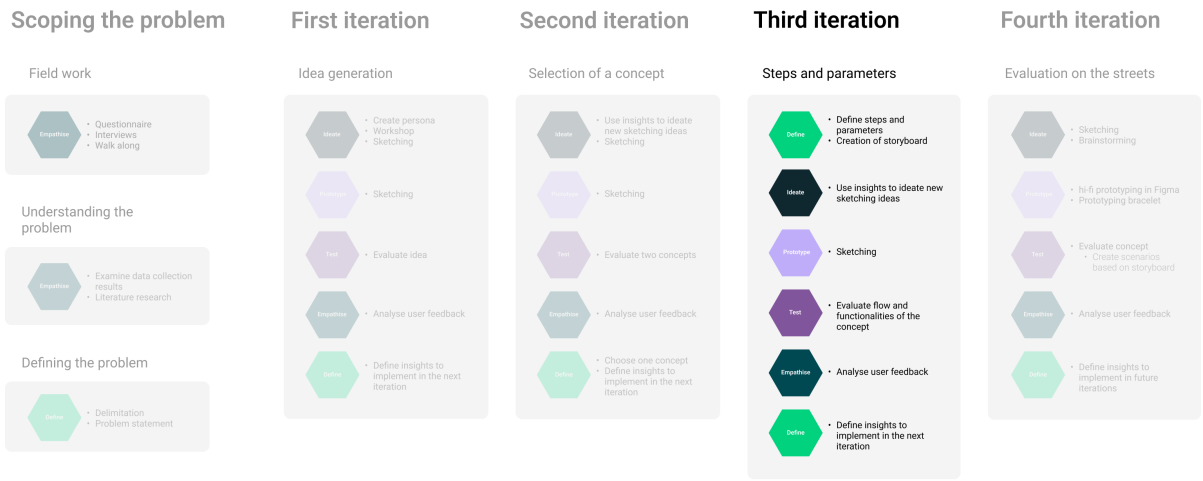

Figure 10.1: Overview of Design Thinking principles and processes used in the third iteration

This chapter will elaborate on how the individual components of the concept are assembled into a system that matches the empirical data.

10.1 Decomposing 'a sense of fear' into steps

The previous iteration highlighted the importance of representing a design that incorporates a sense of fear as a spectrum. This spectrum will be represented as 'steps' in our design. We acknowledge the difficulty of decomposing a spectrum into steps. However, by decomposing the spectrum into steps we are able to clarify which criteria must be present for the prototype. As we learned, women are scared of sexual assault there are many steps and actions that women can experience and associate with a feeling of fear (Section: 9.2, Appendix: A.4). Therefore, we listed a set of scenarios that appeared during the walk-along, but also scenarios that comply with the questionnaire to represent a spectrum of actions that may trigger a feeling of fear. Additionally, the participant from our evaluation of the second iteration, explained how the spectrum of feeling fear should be incorporated into the design of the application and the bracelet (Chapter: 9). This led us to list all the

elements that created a sense of fear with men being the main contributor to this feeling. Additionally, we asked a woman to identify what would make her contact her support system when walking alone at nighttime. She highlighted the following:

- A man approaching me
- A man who grabs me/touches me
- A man assaulting me
- A man who looks dangerous
- Several men in groups
- A man in a car stopping next to me
- A man who catcalls me
  (Appendix: A.8)

To visualise these steps we have conducted a storyboard. Each image in the storyboard represents a state that unfolds over time (Greenberg et al. 2011): (Krause 2018). The storyboard is based on our persona (Figure: 8.2) and aims to explain the intended use of our chosen concept regarding the bracelet and application from the previous iteration. The storyboard is based on the scenario: *Anna has to walk home alone from her friend's house during nighttime.*

Figure 10.2: The thesis' storyboards (Appendix: A.6).

Each of the steps also consists of an additional unique scenario to incorporate the spectrum of fear.

10.1.1 Step 1: 'I am aware but do not need to react.'

This step covers a woman being somewhat nervous about going home alone at nighttime but not necessarily encountering anything that sparks the necessity of reacting. This step is focused on the women taking precautions when they are not comfortable with walking home alone during nighttime. Therefore, this scenario describes the sense of fear that is at the mild end of the spectrum where no action is needed. This step is visualised through the storyboard below:

Figure 10.3: Step 1 of the thesis' storyboard: 'I am aware but do not need to react'

This storyboard covers the overall scenarios: *Anna is to walk home alone from her friend during nighttime*, and *Anna does not encounter anything that activates her sense of fear.* We have decided to design a step for this scenario due to our empirical data showing that it was important to activate a support system enabling that if something were to happen someone would be notified and be there as soon as possible (Appendix: 8.5). This step aims to satisfy that even though the woman is not in a dangerous situation, the *feeling* is still valid and should be accommodated with an 'eye on the street'.

As shown in the storyboard above (Figure: 10.3), the activation of the bracelet sends a message and a GPS location to the woman's personal network letting them know that she is walking home. When the woman is home and deactivates the bracelet it will then send a message to the same personal network with information that the bracelet is now deactivated. Women need people to be able to react if something were to happen to them. This was stated during our walk-along and the evaluation of our first iteration (Appendix: A.9.1).

> "[...] sometimes I write to my boyfriend 'can I call you when I walk home' and it might be in the middle of his dinner and [...] I don't feel like being pushy, but in the same way, I think it's really hard to explain to people how unsafe you really feel"(Appendix: A.4)

It has been important for us to enable an actual personal network for the women without making them directly communicate with their personal network themselves. We argue that if the woman only has to activate and deactivate the bracelet at the start and end of

her walk, we could minimise some of the thought processes that go into the precautions she takes (Appendix: A.1). In our evaluation of the second iteration (Chapter: 9), we also got insights related to the practice of contacting a personal network with information about where one was at a certain time. The woman participating in the evaluation already shared her location with her partner and discussed wishes for the inclusion of notifying with a GPS location when the bracelet is activated (Appendix: A.9.2). This influenced our understanding of the importance of sharing location in terms of creating a digital 'eye on the street' for women. This step was important to incorporate in the prototype to meet and validate that the feeling of fear can easily arise automatically due to internalised fear and this is just as important to acknowledge as the following steps.

10.1.2 Step 2: 'I am aware and I need to not feel alone'

This step covers the scenario that nothing necessarily has happened but some external factors affect the woman's sense of fear during her walk. The external factors can, for instance, be encountering men or getting unwanted attention as previously mentioned (Section: 10.1). This step is visualised in the following storyboard:

Figure 10.4: Step 2 of the thesis' storyboard: 'I am aware and I need to not feel alone'

This step covers the following scenarios: *Anna has to walk home alone from her friend during nighttime* and *Anna encounters something on her walk that activates her sense of fear and therefore she notifies her personal network*.

As shown above, this step activates a support system for the woman contacting her personal network, letting them know she has activated her bracelet (as introduced in step 1) but also that she has encountered something that makes her feel an increased sense of fear. The bracelet includes a button that when clicked on, sends a message to the personal network. This step does not require the woman to take any further actions than clicking the button. We are aware that every person has internalised biases which will make every woman press the button at different times and in different situations, meaning we all are biased in how we assess a potential threat (Nelson and Stolterman 2015): (Campbell 2020).

10.1.3 Step 3: 'I am in a dangerous situation and need immediate help'

This step includes a mediation of contact with the emergency services. The mediation of this contact became apparent throughout our empirical data, especially in the evaluation of our first iteration highlighting the importance of response time and an actual support system that can react quickly (Appendix: A.9.1). The storyboard for this step look as follows:

Figure 10.5: Step 3 of the thesis' storyboard: 'I am in a dangerous situation and need someone to come and help me'

This step includes two scenarios: *Anna has to walk home alone from her friend during nighttime* and *Anna encounters something dangerous on her walk, therefore, she notifies the emergency services*. The difference between the two storyboards lies in our recognition that danger does not always arise suddenly, but can be triggered by a progressively escalating behaviour, as described in step 2 (Section: 10.1.2). Therefore, the second storyboard also includes the scenario from step 2: *Anna encounters something on her walk that activates her sense of fear, therefore, she notifies her personal network* before contacting the emergency services.

In the evaluation of the first iteration, we learned that a woman needs to get in contact with the emergency services if she is assaulted by any means (Appendix: A.9.1). Therefore, this step was important to enable an easier contact flow between the woman and the emergency services. We argue that this step also might enable us to minimise the number of unreported sexual assaults of women walking alone during nighttime (Rigspolitiet, Københavns Universitet, and Det Kriminalpræventive Råd 2023). Getting closer to the actual numbers of these crimes makes it more feasible to start a debate about the unequal power dynamics between men and women on the street, as highlighted by Koskela (Koskela 1999). Furthermore, it will also balance the discussion when neglecting women's feelings of fear by using statistics as an argument. The more reported cases of sexual assault we argue that the debate will take a further step into actually providing initiatives to prevent sexual assault on women during their walks.

10.2 Elements needed to design all steps

After decomposing the problem and what the prototype should take heed of into three steps, it was necessary to identify which elements were needed to accommodate these steps:

- Parameters that trigger actions in the application.
- Notifying the woman's personal network.
- The structure of the application.

By identifying the elements it became clear that it was important to examine the connection between the bracelet and the application.

10.2.1 Parameters that trigger actions in the application

By parameters and actions, we refer to two things:

1. What actions should be done to enable contact?
2. What information should be communicated when the support system is notified?

To visually illustrate the three steps and the parameters we have conducted the following illustration:

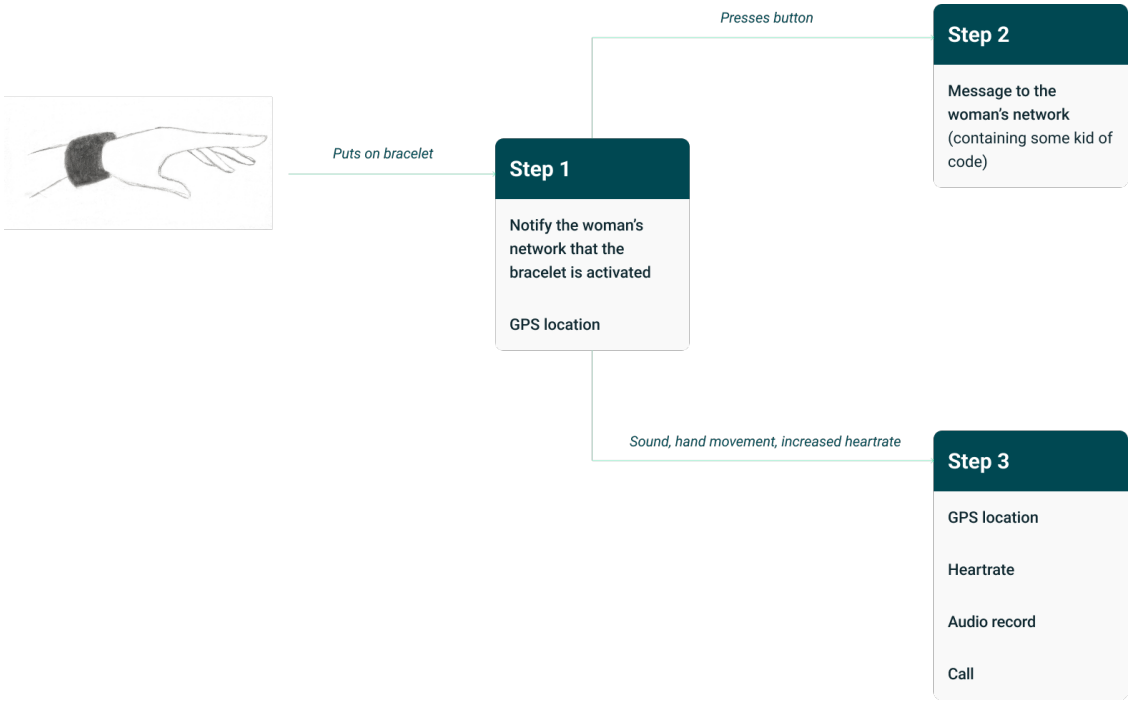

Figure 10.6: Overview of the parameters for each of the three steps in the storyboard

The lines indicate what action is done to enable a certain step while the tables indicate what actions and information should be communicated during the steps.

Step 1

Step one is activated by turning on the bracelet. When this is done, GPS coordinates and a message regarding the bracelet being turned on are sent to the personal network.

Step 2

This step is activated when clicking on a button on the bracelet where the woman's personal network will get a message saying the woman has clicked the button and has an increased sense of fear. This message is either a default one or can be customised by the woman.

Step 3

This step should be activated by either a sudden movement, an increased heart rate or a certain sound, for instance, a scream. When this step is activated, it sends GPS coordinates, heart-rate stats and a short audio record to the emergency services followed by a call.

10.2.2 Notifying the woman's personal network

According to our empirical data, it was important to activate the women's personal network as a support system. The importance of being in contact with one's personal network was highlighted during our walk-along: *"Of course I call [my network] because I find safety in the person I call. It is more about escaping from the feeling of fear."* (Appendix: A.4). This statement also shows that calling one's personal network becomes an escape from external factors provoking a sense of fear. We have decided to activate the woman's personal network as an element of getting closer to dissolving her sense of fear. This step meets the movement *'Text Me When You Get Home'* by making sure that one's personal network is informed, as mentioned in the introduction (Chapter: 3)(Josevski and Madsen 2021). A woman contacting her personal network is already a very used practice of creating a digital eye on the street for women and should thus be replicated in our design.

10.2.3 The structure of the application

This element focused on the flow and functionality of the application. We had three sketching phases to get closer to the design of the application. During these phases, we aimed to incorporate the parameters to meet the three steps into our design.

Initial sketching phase

This phase of sketching focused on including the core components that the application should include such as the following elements:

- A main page that enables a Bluetooth connection between the application and the bracelet.
- Settings to enable a customisation of contacts and messages.

The result of the initial sketching phase is shown below:

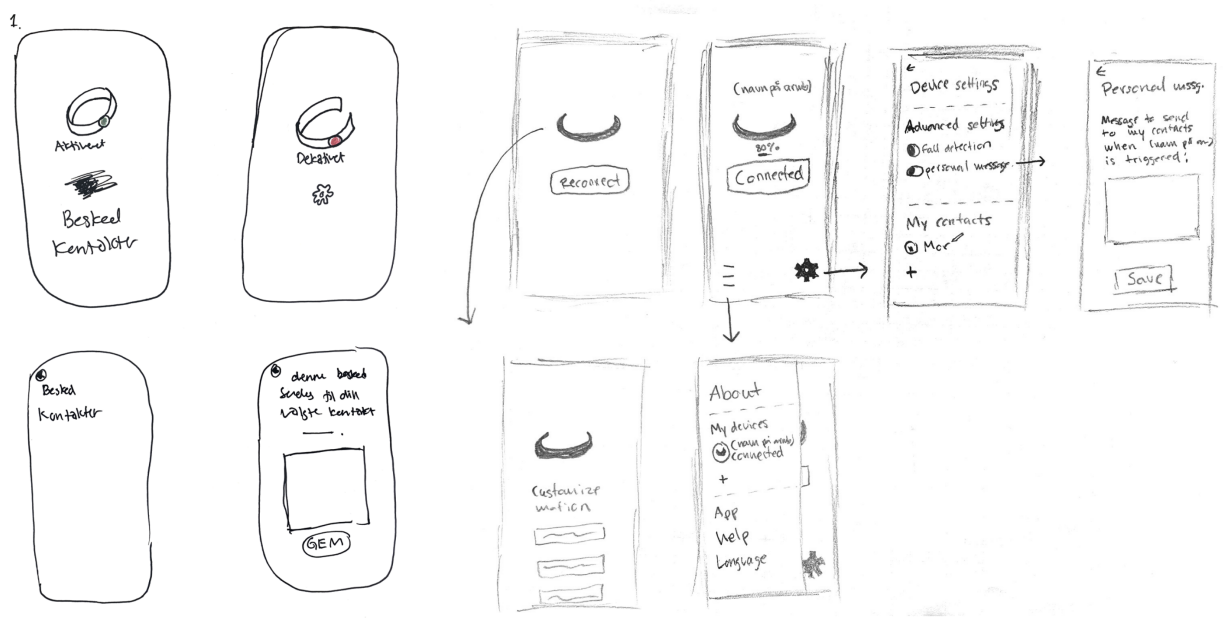

Figure 10.7: Sketch ideas to incorporate the parameters into the design (initial sketching phase)

Both of our sketches included a visualisation of the bracelet to visually communicate whether the bracelet was turned on or off.

Wireframe development phase

This sketching process was focused on the flow of the different wireframes and the connection of the bracelet. We decided to sketch the application from the moment the woman downloads it including the initial connection of the bracelet.

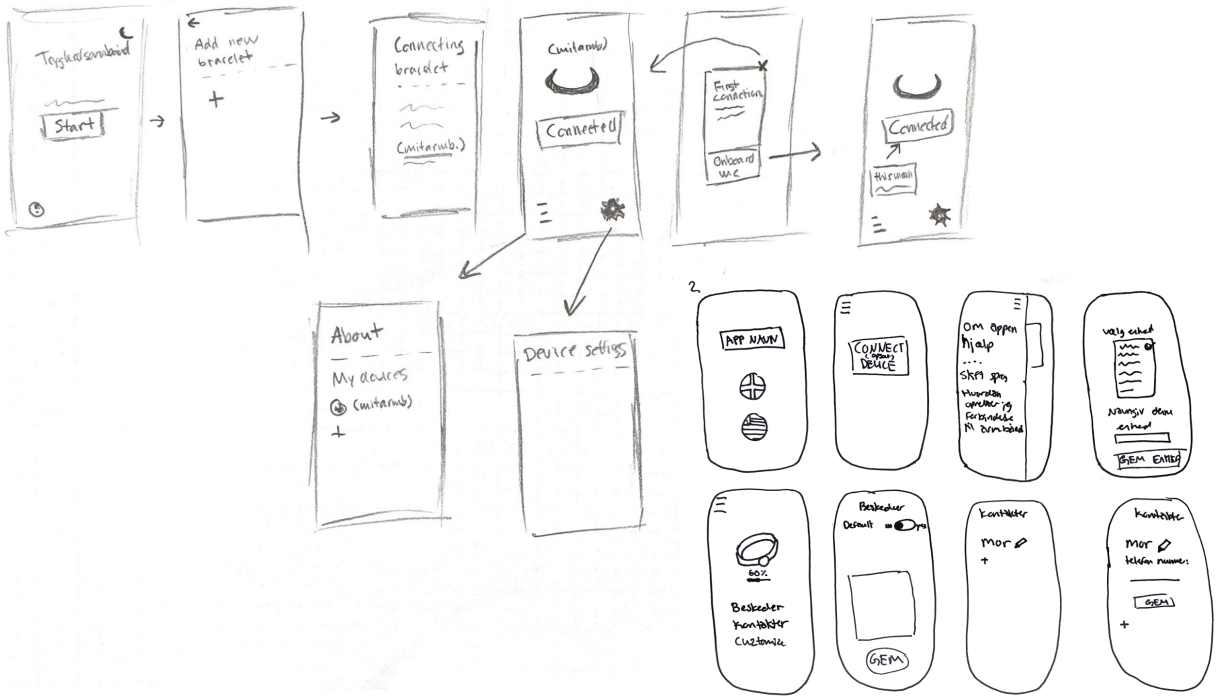

Figure 10.8: Sketch ideas regarding flow and connection (wireframe development phase)

We discussed the minor differences and how each of our thoughts could affect the use of the application. In addition, we sketched the overall look of the bracelet, brainstorming on how the steps and parameters should be visible:

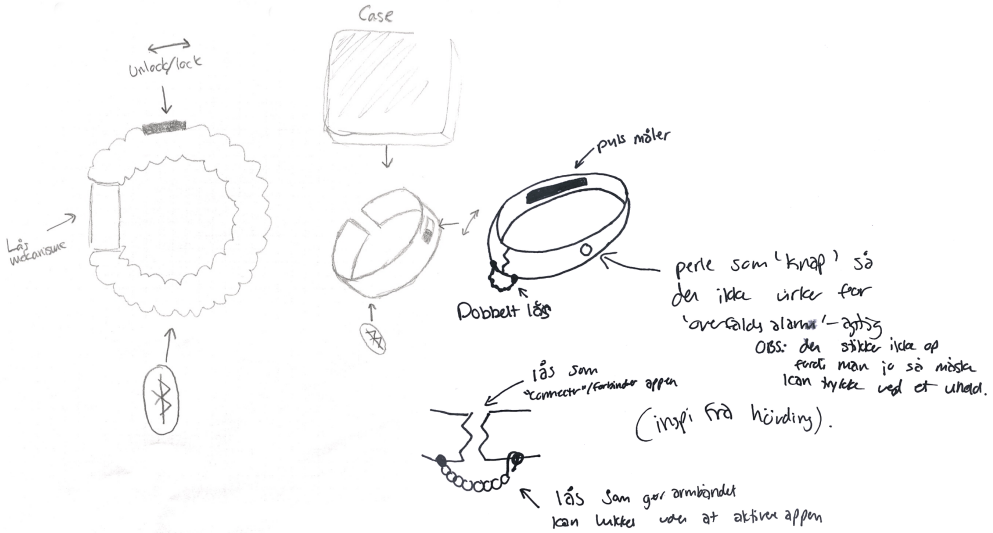

Figure 10.9: An array of sketches regarding the incorporation of the parameters on the bracelet (wireframe development phase

As illustrated above, we had some different takes on the activation of the steps and pa-

rameters on the bracelet. For instance, the lock and the look of the bracelet were different across the sketches. However, in terms of functionality the common denominator was to have some sort of a 'double'-activation, to control the activation of the bracelet itself and also enable the bracelet to track motion as unfolded in step 3 (Section: 10.2.1).

Integration phase sketches

In this phase, we merged our ideas into one. This resulted in the merged prototype below:

Figure 10.10: Representation of the paper prototype (integration phase)

The arrows in the prototype above, illustrate how one can interact with the application. It was clear from previous sketching phases that we should visualise the bracelet itself in the application, and from previous iterations, it was also clear that one should be able to customise the settings of the bracelet in the application. The result of this sketching phase

is a lo-fi prototype, which the participant will evaluate by conducting tasks in the following section (Pernice 2016).

10.3 Evaluation

The following evaluation focuses on the lo-fi paper prototype, where we are interested in whether the operation and flow make sense to the participant. The next and last evaluation will concern whether the women feel the temporary finished prototype is helping them with the feeling of having a support system that decreases their sense of fear. To evaluate this we asked two women who both experienced a sense of fear when walking home alone at nighttime, which makes them aware of the feelings of fear we aim to design a solution for (Appendix: A.9.3).

First, we presented the persona and asked the women to follow the tasks one at a time while thinking aloud about what they experienced while solving the given tasks (Nielsen 2012). The task descriptions are attached in appendix A.9.3. The thinking-aloud method (Section: 8.5) was once again applied followed by a talk about the overall experience and more general comments on the prototype (Nielsen 2012).

Figure 10.11: One participant evaluating the prototype

10.3.1 Findings

The evaluation gave us the following feedback, which we have grouped into three insights, which will be considered in the upcoming design iteration.

Messages

It was not very clear how to customise a message to be sent in step 2 due to the default toggle bar and the design of it. Therefore, it should be more intuitive to know how to write a customised message (Appendix: A.9.3).

Connection between bracelet and application

The connection between the bracelet and the application should be more distinct i.e. the woman should be able to define whether the bracelet is activated and ready to be connected to the application (Appendix: A.9.3).

Activation of personal network and emergency services

Overall the feedback on the connection between the bracelet and the application was centred on how the different parameters were activated. The participant concluded that step 2 should be designed to prevent accidental activation. She added that this could be done by either pressing the button twice or pressing and holding. It was also communicated that it did not feel quite safe to activate step 3 by motion, heart-rate monitor or sound, because the participant did not quite trust these parameters to be activated when needed (Appendix: A.9.3). Because it is very important that the women get a sense of safety when using the product it is important to explore other parameters when activating step 3. The woman also communicated that the activation of step 3 should include a notification to be sent to the woman's phone asking for a response and if there is no response it should contact the emergency services(Appendix: A.9.3).

Fourth Design Iteration - Hi-fi prototyping

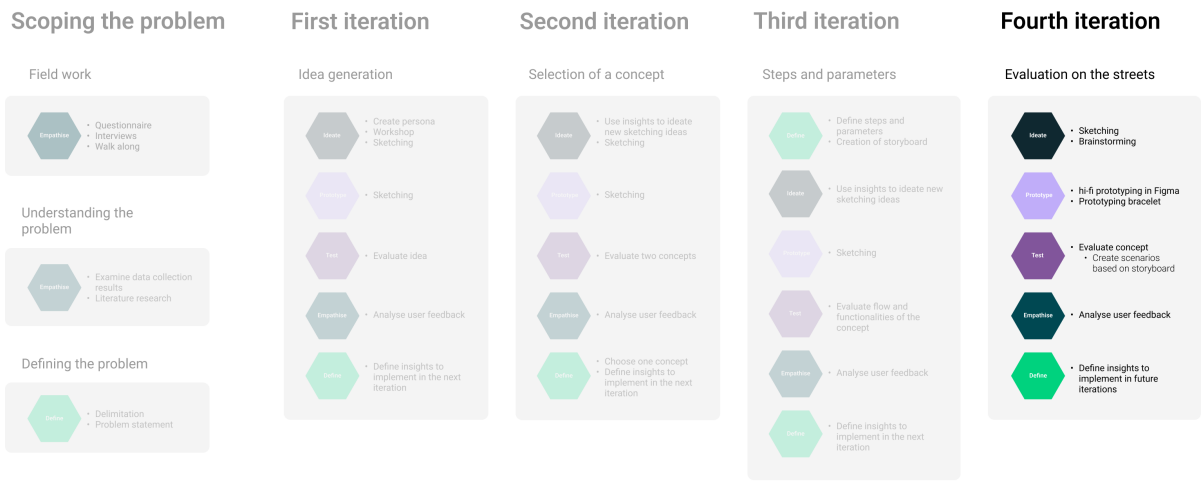

Figure 11.1: Overview of Design Thinking principles and processes used in the fourth iteration

This iteration elaborates on how we have converted the paper prototypes of the application and bracelet into high-fidelity (hi-fi) prototypes. Consequently, a presentation of the temporary final prototype intended to solve the thesis problem will take place. Lastly, the iteration will present the evaluation process of the hi-fi prototype and identify insights relevant to include in future design iterations.

11.1 Implementing previous findings

Following the evaluation from the third iteration (Section: 10.3), some adjustments were needed to better align our prototype to the needs and preferences of the participants. This iteration will extract the findings of the prior evaluation and use them as a guiding factor to refine the temporary final prototype. The insights evaluation and how we accommodated them in this iteration are as follows:

11.1.1 Messages

Due to the design of the message feature, the participant found it unclear that she could customise a message that was to be sent to her personal network. To accommodate this insight, we conducted a sketching round related to solving this issue:

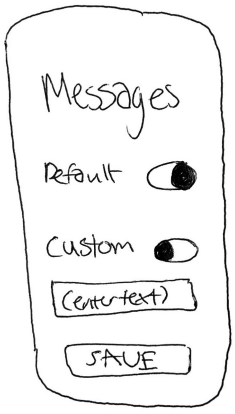

Figure 11.2: Sketching of message insights.

The sketching round led to a design that always provides a visible customisable message.

11.1.2 Connection between bracelet and application

The participant wished for more noticeability and transparency regarding the visualisation of the connection between the bracelet and the application. More specifically, the participant found that it was unclear how to properly activate the bracelet, as the state (activated/deactivated) of the bracelet was not clearly communicated. To facilitate more transparency and noticeability, we wanted to refine the visualisation of the connection process in the application. The aesthetics of the connection wireframe, as shown in the picture below (Figure: 11.3), were heavily inspired by the Bluetooth mechanism on today's smartphones such as the Apple iPhone (Apple 2024a).

The participant from the evaluation stated that: *"The connection between the bracelet and the application should be more clear. You should note if the bracelet is turned on and ready to be connected to the application."*(Appendix: A.9.3). To accommodate this and thus clarify a connection we explored ways that elements could contribute to this. This is shown below:

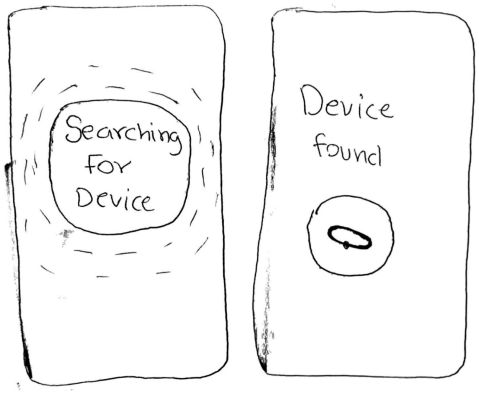

Figure 11.3: Sketching of searching insights.

We chose this design as it conforms to the women's wish for a more clear illustration of the connection between the bracelet and application.

11.1.3 Activation of support system

There were concerns from the participants regarding the various degrees of triggering the support system via the bracelet. For instance, when being in a situation much like step 2 (Section: 10.1.2). The participants addressed that tapping the button on the bracelet once can enable the possibility of accidental activation. Additionally, the mechanisms on the bracelet to activate step 3 (Section: 10.1.3) should be changed, since the participants did not trust the parameters, motion, heart rate, and sound, to activate this step within the application.

To accommodate these reflections provided by the participants, we looked at steps 2 and 3 separately to brainstorm a potential refinement:

Refining the activation of one's personal network (Step 2)

It was important for the participant to not make her personal network unnecessarily worried. We explored how the woman would activate her personal network any other way than simply by pressing a button once (Appendix: A.9.3).

To accommodate the issue of accidentally notifying her personal network, our explorations led to the solution of having the woman press the button on the bracelet three times before activating a contact to her personal network. We are heavily influenced by Apple's practice of emergency calls on the iPhone deciding the amounts of presses needed to activate the contact-one's-network-feature (Apple 2024b).

Refining the activation of calling the emergency services (Step 3)

During the previous evaluation, the participant stated the following: *"I'm uneasy about how easy it is to get in contact with the emergency services"*(Appendix: A.9.3). For the participant, it should be easy to get in contact with the emergency services if needed, however, it should be designed in a way that prevents one from initiating an accidental call. Since we are interested in designing a prototype that is seamless and not prone to accidental calls or unnecessary notifications, the emergency services feature should be activated by pressing and holding the button for more than five seconds. Whenever a woman presses and holds the button on the bracelet for more than five seconds, the application prompts a notification that contains a message saying that the emergency services feature has been activated along with a countdown of 30 seconds. The woman can dismiss the notification and thereby cancel the sharing of location with the emergency services or can choose to wait for the countdown to finish and connect to the emergency services (Chapter: 10).

To summarise, both accommodations to the insight of contacting the personal network and emergency services are now activated by interacting with the same button in different ways. To contact the personal network the woman will now have to press the button on the bracelet three times (Section: 10.1.2). To get in contact with the emergency services, the woman will have to press and hold the same button on the bracelet for five seconds sending a notification (Section: 10.1.3.

11.2 Digital prototyping

We initiated the transfer from the lo-fi paper prototype to a lo-fi prototype in Figma with the above-mentioned changes:

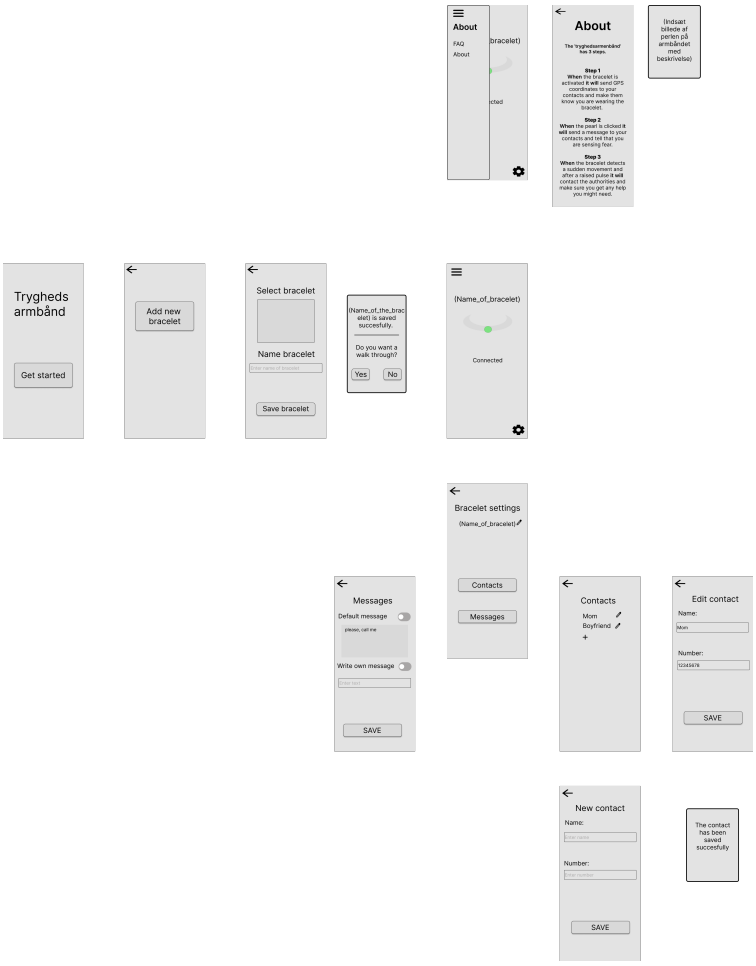

Figure 11.4: Lo-fi prototype of the solution in Figma

It was important for us to focus on transferring only the elements that we had validated through feedback from the evaluations as well as the above-mentioned changes to the design concept.

As a result of the lo-fi prototype, we progressed with refining and adding details including the choice of colours, texts, and elements based on visual design principles. Essentially transitioning from a lo-fi prototype to a hi-fi prototype. The reason for making a hi-fi prototype is to visualise a close resemblance of the solution (Pernice 2016). The incorporation of visual design principles such as the Gestalt principles, icon usability etc. has been crucial as they contribute to our decision-making when choosing elements that can improve the appeal and intuitiveness of the prototype (Harley 2014): (Lidwell, Holden, and Butler 2010): (Interaction Design Foundation - IxDF 2016a). A walk-through of the prototype, which we have called Seyes, is shown below:

Figure 11.5: A video of the thesis' hi-fi prototype

Pairing bracelet and application

The pairing of the bracelet and the application is the first thing the women are met with when they have purchased the bracelet and downloaded the application. We suggest that the woman is in a safe environment when going through the steps of pairing the bracelet with the application to be familiar with the prototype before using it in a real-time situation. The process of adding and pairing the bracelet is visualised in the following wireframes:

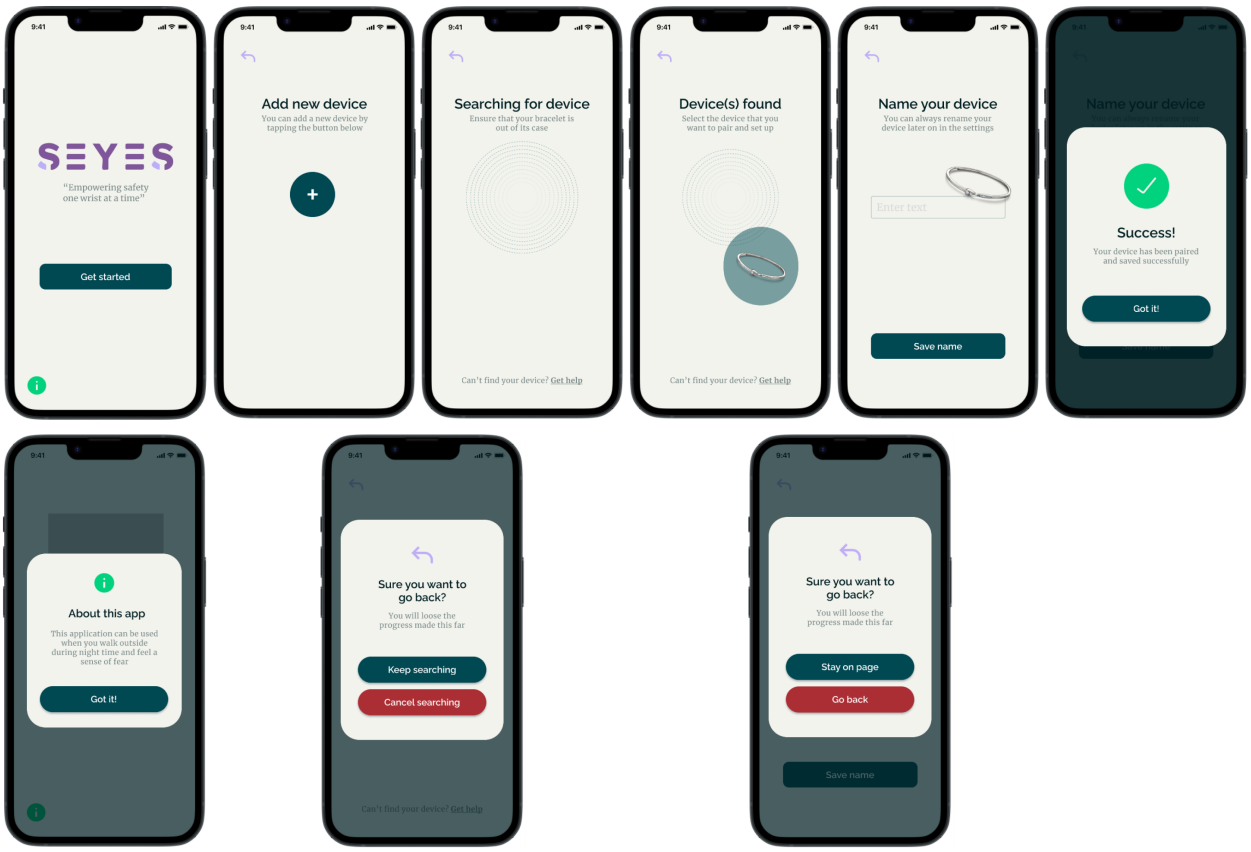

Figure 11.6: Wireframes regarding the pairing of the bracelet to the application

When encountering the application for the first time, the woman is encouraged to either add a device i.e. a bracelet through the `'Get started'` button or receive more information about the application by pressing the `'i'` icon (Harley 2014). If the `'i'` icon is pressed, a pop-up will occur explaining the purpose of the application and bracelet (Lidwell, Holden, and Butler 2010). When the `'Get started'` button is clicked the prototype continues to the next wireframe concerning adding and pairing the bracelet. The process of adding and pairing the bracelet requires the `'+'` button to be clicked, making the application search for a device via Bluetooth and finding available devices.

Bracelet is activated/deactivated

The following wireframes concern the state of the bracelet. More specifically, showing whether the bracelet is activated or deactivated, and therefore can prompt the application when being pressed either three times (Step 2) or pressed and held (Step 3):

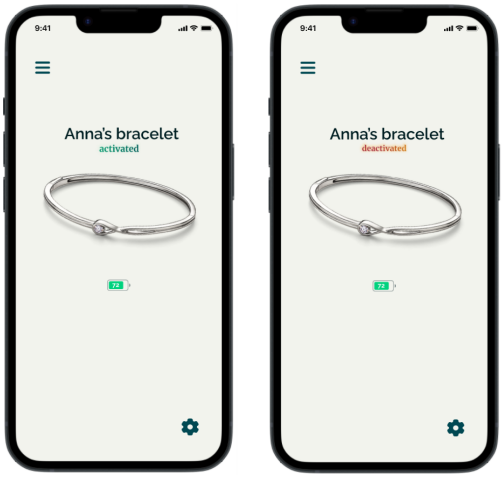

Figure 11.7: Wireframes regarding the activation/deactivation of the bracelet

The state (activated/deactivated) is visible on the main page of the application, whenever there is a bracelet paired with the application (Lidwell, Holden, and Butler 2010). Through previous iterations, it became clear that illustrating the state of the bracelet would enhance the user experience of the concept (Appendix: A.9.2A.9.3).

Communication with the support system

The concept relies heavily on ensuring a support system by adding a personal network consisting of either friends or family members. We recognise that it is relevant to visualise how the woman's personal network gets notified whenever the bracelet is activated and so forth. Therefore, this section will provide explanations and visualisations of the support system's point of view. To do this, we will divide the visualisations and explanations of the prototype by using the three steps from the storyboard (Figure: 10.2).

Step 1:

As illustrated in the storyboard (Figure: 10.3) this step covers the woman being somewhat

nervous about going home alone at nighttime but not necessarily encountering anything that sparks the necessity of reacting. The action in this step includes the woman activating her bracelet before going on a walk. The current prototype speculates on the idea of communicating to the woman's personal network through the messaging application. Nonetheless, when the bracelet is activated by switching the toggle button, the application is prompted to send a notification regarding the activating state and the GPS location. The personal network will be informed like so:

Figure 11.8: Wireframes that visualise the personal network's perspective when receiving the 'Bracelet is activated' notification (step 1 in the storyboard)

Step 2:
As mentioned in the storyboard (Figure: 10.4) this step covers the scenario where something triggers a sense of fear. When the button is clicked three times the personal network receives a message in the following way:

Figure 11.9: Wireframes that visualise the personal network's perspective when receiving messages (step 2 in the storyboard)

Step 3:

As mentioned in the storyboard (Figure: 10.5), this step concerns the scenario of the woman encountering a dangerous situation, and contacting the emergency services via the bracelet. To activate the emergency services feature, the button on the bracelet has to be pressed and held in for more than five seconds. This prompts the application to do the following: **1)** notify the woman through a notification, that she has activated the feature, **2)** notify the woman with a countdown, that when finished counting down, emergency services will be notified with GPS coordinates to handle the situation. The wireframes concerning this process can be seen below:

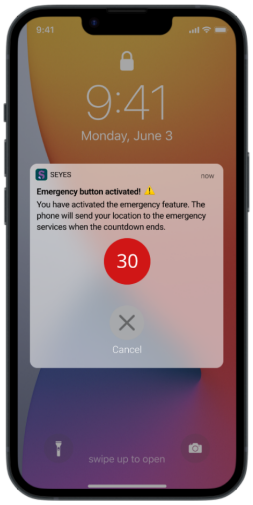

Figure 11.10: Wireframes showing the emergency-services feature being triggered (step 3 in the storyboard)

The notification panel above contains a short message and a countdown meter. Within the message in the notification, a warning sign is used to indicate a warning (Lidwell, Holden, and Butler 2010).

11.3 Visualising the bracelet prototype

To enable an actual connection to the application the design of the bracelet focuses on how the button and the activation of the bracelet should look and work.

From the previous iterations, it became clear that the following elements were vital to include when prototyping this bracelet:

- Something that made it wearable, i.e. a locking mechanism of some kind.
- A button to press three times to activate one's personal network and press and hold to activate the emergency services
- A way to activate or deactivate the bracelet.
  (Section: A.9.3).

To digitally visualise our bracelet, we use the 3D modelling program, Blender (Blender 2024). The prototype of the bracelet is shown below:

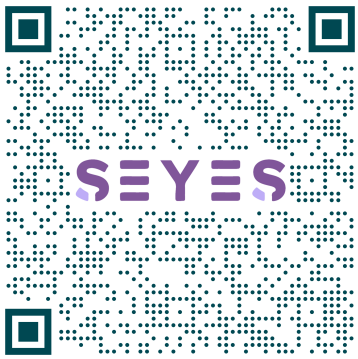

Figure 11.11: A video of the thesis' bracelet

As previously mentioned, to conform with the prototype of the application, the bracelet should consist of a button and an activation/deactivation toggle. The button can either be pressed three times or held on for more than five seconds to prompt the application. As shown in 11.11, the button's surface extends the bracelet making it easier to find by just feeling it. This is done to conform to the participant's wishes for a quick reaction time (Appendix: A.9.1).

The toggle button on the bracelet is vital to the concept since the activation state of the bracelet determines whether the application should react. As previously mentioned, the objective of adding the activation/deactivation toggle button was to prevent accidental

actions from being made in the application, essentially preventing accidental contact with the emergency services or unnecessarily contacting one's personal network.

11.4 Evaluation

The objective of the evaluation is to determine whether the concept of Seyes accommodates the problem of the thesis i.e. designing a digitalised 'eye on the street' (Chapter: 7). The core of this evaluation regards learning how the participant experiences the use of the prototype within a real setting and thereby gains insights as to how digitalising 'eyes on the street' connects to the feeling of fear. By returning to the participant and evaluating our prototype, we validate our design aligning with the Design Thinking framework (Interaction Design Foundation - IxDF 2016b).

11.4.1 Format

The format for this evaluation is akin to a role-play-like situation, where we want the participant to imagine things and information relevant to our target group and our design, and tell us what they think. We are using certain elements from the role-play method such as exploring the participant's needs and experience, by having the participant act out according to the given persona and scenario (Ehn and Kyng 1991). The procedure for the evaluation is to walk with the participants and have them introduced to the persona (Figure: 8.1.1) and test out the concept through scenarios and tasks. To simulate the use of the concept and whether our design can be viewed as an 'eye on the street', we deem it relevant to conduct the walk in a real-life situation: Outside in the city of Aalborg at nighttime. The route for the participant is akin to the walk-along route (Figure: 5.7). Before conducting the test, we inform the participant about the objective of the evaluation and introduce the application and bracelet to give the participant context and knowledge regarding its use. We conclude the evaluation session with debriefing questions, asking the participant about their experience of the prototype, and whether they would use it.

The evaluation consists of four scenarios that are based on the three steps in the storyboard (Figure: 10.2). Each scenario contains one or more tasks the participant has to go through attached in appendix: A.9.4. Whilst conducting the task, we ask the participant, in addition to acting as the provided persona, to use the thinking-aloud method when solving the tasks (Nielsen 2012). Some of the tasks consist of checking with one's personal network, to give the participant an idea of how their personal network receives the various messages from the concept. To simulate this, we will act out as a personal network to the persona, having a phone that can visualise how they can receive the notifications from the application. This will be visible to the participant throughout the tasks.

Figure 11.12: Snapshots of the participant evaluating the prototype

11.4.2 Findings

When the participant was asked, *"Do you think that this concept can function as an 'eye on the street' on the streets for women who are afraid of walking alone in the dark?"*, she answered that is was convenient and reassuring that minimal effort is required to inform her personal network about her whereabouts on her walk outside during nighttime (Appendix: A.9.4). It feels secure knowing that her contacts are updated about her feelings of fear throughout the walk. She states: *"I can feel safe knowing that my personal network can follow me and stay aware without me having to do much. I also do not think it overdoes it – the information sent to my network is appropriate, and I find it more convenient than calling them."*(Appendix: A.9.4).

However, the participant stated a struggle to know whether the bracelet was activated or not without reassurance by looking at the application. Additionally, since initiating contact with the emergency services is deemed quite serious, the participant argued that there was a lack of response when activating the emergency services feature as well. The participant expressed that she missed an element that could warn her whenever she activates the feature (Appendix: A.9.4). Furthermore, the participant commented that it would feel more safe to have her personal network informed when the emergency service has been contacted. (Appendix: A.9.4). We are interested in ensuring that our prototype quickly facilitates a support system with minimal influence on the women's senses. By making the woman dependent on checking the application for a response, we do not properly include the idea of solely relying on the bracelet's functionality. But we still argue that Seyes facilitates a constant digital 'eye on the street' whilst minimising the woman's interaction with the prototype.

Discussion

In this thesis, we have learned that women's sense of fear while walking outside during nighttime is a feeling that is rooted in many complex societal dynamics. Therefore, we deem it important to discuss our design from a broader perspective including our literature research and current media tendencies regarding the topic. Additionally, we will discuss what consequences our prototype may have from a broader perspective.

12.1 Designing for the root problem

In the process of empathising with the field (Chapter: 6), it was clear that the primary fear for women is becoming a *victim of sexual assault*. That fear is triggered by core elements which act as the root problem: unequal power relations in gender dynamics (Men committing sexual assault). When identifying the root problem it became important for us to design a solution that provides something visible for people, to engage in a debate that would address and revolutionise the root problem. However, the more we iterated the design concepts the more we learned that designing for a broader societal perspective excludes and neglects the specific needs of a woman while walking outside during nighttime. This means that our prototype is designed specifically for women and the solution acts as a private interaction between the prototype and the woman. This comes with consequences which will be elaborated further in the discussion.

12.2 'Not all men, but some of them'

Besides having both literature and empirical data, current media tendencies also address the issue of women's sense of fear. In the process of carrying out this thesis a debate and question arose when asking women: *Would You Rather Be in the Woods with a Bear or a Man?* The debate is currently on social media with women preferring to meet a bear instead of a man because they fear sexual assault (Dreyer 2024). It becomes an interesting movement that whenever a case such as *Text Me When You Get Home* or related discussions on social media, a movement starts with women sharing personal experiences and stories about their feelings of fear (Josevski and Madsen 2021). In the process of activating public debates regarding women's safety the phrase *Not all Men* arose to defend men with the attempt of not generalising all men as predators. We criticise this phrase, because we argue, that we need to change the rhetoric to insist on always validating the feeling of fear women verbalise (McPherson 2021). As mentioned in 6, space is a social construct and is, by women, defined by the experiences women have such as feeling fear. The social

construct of the public spaces affects women's perceptions of men in the public space. *"Violence inflicted on a woman by one particular man becomes fear of violence from any man."*(Koskela 1999)[P.116]. Since it might not be a common and continuous experience, there is a generalisation of women fearing for men. This is what creates unequal power dynamics in gender relations. Therefore, it also became clear, that the women contributing with feedback to our design are influenced by the general and foundational feeling that the streets are male-dominated which triggers fear, and therefore, a constant support system is needed.

As mentioned, we are situated as women ourselves meaning our social media echo chambers are filled with stories and activism, highlighting this problem. Therefore, we have been introduced to different additional phrases such as: *'Not all men, but all women'* and *'Not all men, but some of them'*. While acknowledging that not all men commit sexual assault, media tendencies, reported crimes, and personal experiences all feed the narrative of *all women* always being aware and fearing the man. *'Not all men, but some of them'* is also used by singer Morgan St. Jean who has written the song called *'Not all men'* addressing this issue:

> Have you ever walked a little faster
> After midnight when you're all alone?
> Have you ever pulled your jacket tighter
> While pretending that you're on the phone?
> Have you ever held your tongue
> When someone tried to call you "baby"?
> If you say a word, he's gonna call you crazy
> Well, I have and she has, too
> (Jean 2021)

These lines encompass all of our empirical data but in particular the answers to question 6 in our questionnaire: *'Have you taken or do you take special precautions when walking alone in the nighttime? (mobile apps, keys, music, etc.)'*(Appendix: A.1). These lines also clarify what Koskela states about women adapting to the male-dominated public space (Koskela 1999). This song has been widely shared on social media alongside women expressing how the lyrics resonate with personal experiences. It has created a conversation and is still creating attention affecting women's sense of fear. Our informant from our interview stated the following:

> *I think that just because people don't say it, it does not mean that people don't feel unsafe. I think specially among women there is an unsaid and unshared feeling or fear.* (Appendix: A.2.1)

We argue, that media coverage and social media movements do change these unsaid feelings and dynamics by having people engage in a public debate. The more we engage in debate, the more we create a domino effect that challenges the status quo and brings all

the unspoken issues to light.

12.3 Designing in private

Our prototype is a private interaction between the woman and the technology where her surroundings are not confronted with her fears. We argue that there are challenges to designing a solution that is privately used among women that does not contribute to an activist debate challenging men's responsibility.

The idea of and wish for a solution provoking activism was highlighted in our workshop, where the group designing the 'Chain of Solidarity' emphasised that it should encompass activism of women fearing the man (Chapter: 8). This was for instance highlighted with references to the 'Solsikkesnor'(Hidden Disabilities 2024) to publicly state a message. We discussed this reflection and we do not believe that women solely carry the responsibility of changing the narrative in the public debate. We have created a private design for the individual woman and thereby perhaps not been sufficiently open to designing a solution that creates conversation and generates a debate - essentially fostering activism. Therefore, our prototype is more of a stopgap that can create an environment for women to foster empowerment until a major societal and cultural change happens, as it does not address the larger root problems.

> *"Without an agent, it is claimed, there can be no agency and therefore no possibility of initiating a change in the power relations of society."* (Butler 1990)[Translated][P. 71]

We need to have actors (including technologies) who dare take the lead and make both small and big steps to achieve the goal of addressing the larger and more complex root problem. Therefore, we argue that our prototype itself does not lay the groundwork for a significant feminist change.

12.4 Biased actions

We have developed a solution that, in many ways, replicates an attack alarm which we already have criticised (Chapter: 9) due to biases in regard to social category, appearance etc. Therefore, by designing a button feature to press on we let the woman determine when she feels unsafe, which might be a proper solution. However, we also let the woman determine when to press the button which raises questions regarding internalised preconceptions every person has when feeling fear. Some studies and cases show examples of how people are internalised with stereotypes as to how people assess a potential 'criminal stereotype' (MacLin and Herrera 2006).

> *Results indicated that typical criminals were perceived to be male, Black and/or Hispanic, poor, on welfare, lazy, new immigrants, weird, dirty, big, tall, bad, immoral, cruel, undeserving, animals, inhuman, irrational violent, out of control,*

> *alcoholics, insane, strangers to victims, attacking randomly in the streets, violent predators, murderers, and sexual criminals* (MacLin and Herrera 2006) [P. 198]

It is relevant to discuss if our design contributes to the reproduction of judging people on their physical appearance and whether that polarises and raises other ethical challenges. As designers, we see ourselves as responsible for dismantling blind spots in every design feature we implement. Therefore, we are cautious about designing a feature that lets situated and biased people determine a dangerous situation which is also highlighted in many of our iterations, such as the third iteration when identifying step 2 (Section: 10.1.2). However, we strive to stay true to our empirical data and the needs that have been formulated by the participants in the thesis evaluations. Since this prototype still appears as being an initial design, we deem it necessary to further design how the prototype can contribute to the woman actively dismantling blind spots and preconceptions. As a result, we question: *How would a design look like if we encouraged the woman to reflect on why she has pressed the button? What do the people that trigger you, usually look like?* As this thesis only focuses on gender-based inequalities it becomes important to examine intersectional categories affecting societal dynamics and preventing technologies in reproducing internalised discrimination (Campbell 2020).

Conclusion

This thesis has examined how a prototype could increase women's sense of safety by incorporating 'eyes on the street'. This conclusion will answer our problem statement based on our research:

> *"How can we digitalise an 'eye on the street' that facilitates a support system for women experiencing a sense of fear when walking alone during nighttime?"*

This thesis' final design is as follows: a bracelet with a corresponding application, that enables contact with a support system whenever the woman is feeling a sense of fear. The spectrum of fear that women can feel is enabled by an interaction with the bracelet, essentially contacting the woman's personal network or emergency services through the application.

In this process, we learned that women have a specific need for a real support system. We learned that designing solution for the instant problem of women feeling fear is more feasible than designing a solution that changes societal structures.

Since women are our primary user group we aimed to design a solution that satisfies them. As we learned within the fourth evaluation the participant stated a benefit of digitalising the process of facilitating a constant support system. This relates to the importance of digitally rethinking and redesigning the term 'eyes on the street'.

Using a Design Thinking approach has enabled us to understand the complex context of the field and understand the women's behaviour and actions when walking home during nighttime. Design Thinking has been beneficial when exploring multiple design ideas and concepts, to get closer to a solution that matches the behaviour of the women and the needs they have.

Lastly, we conclude that there has been a contradiction in our interest in activating a public debate challenging unequal gender dynamics in public spaces and the participants' needs and preferences. Therefore, design judgement helped us reflect upon the participants' wishes and the consequences associated with connecting the design to a broader societal context. We believe that digitalising 'eyes on the streets' can not stand alone as a fulfilling solution, but we need bigger societal movements to challenge the root problems.

Future Works

As the discussion unveils, the complexity of society and our wishes to design a product that does not neglect women in a broader societal context makes it fragile to continue working with this exact product. However, if we were to continue the exploration of this design it would be obvious to identify the future iterations. This chapter will therefore include examples of topics for future iterations and future works regarding considering societal structures.

14.1 Future design iterations

The iterations conducted in this thesis have focused on the design of the application and the concept of connecting the design to the women's support system. Since the participant from the fourth iteration evaluation commented on the functionalities, we deem it relevant to elaborate on a potential future analysis of the design of the bracelet. Therefore, a potential fifth iteration could consist of refining the bracelet based on insights from previous iterations. Besides refining the design of the bracelet it would be interesting to incorporate the actual construction of the application. Results from our iterations and possible design iterations regarding the bracelet would lead to identifying what requirements are needed to accommodate this.

14.2 Societal changes

If this thesis should continue with additional iterations, it would be interesting to consider societal complexities within the gender inequalities in public spaces. As our empirical data has shown, the core contributor to women's fear is men. To challenge the societal complex root problem, we deem it relevant to disrupt the masculine standards apparent in every aspect of society (Perez 2019).

14.2.1 Awareness of representation in design

The solution in the thesis is designed for women, with women, and by women. However, if men and masculine standards are core contributors to the root problem, why have they not been involved in our design processes? We need to create a common understanding of the idea that the knowledge we produce reproduces social dynamics. If we continue designing for women, we accept the premise of how we perceive men in other parts of society and thereby maintain the dominant masculinity as an accepted standard (Star 1990)(Haraway 2020).

14.2.2 Changing the narrative

In our research, it was highlighted that the image of women in connection with committed crimes at nighttime is not portrayed very accurately. Women are still portrayed as 'bringing it upon themselves.' Future work for society could include addressing the victim-blaming of women by examining the responsibility of various media sources in producing narratives.

Bibliography

Aalborg Kommune. 2023. *Tryg Aalborg - en mere tryg kommune.* 19-04-2024. https://tryg.aalborg.dk/.

Albreksen, Thomas. 2023. *Mysteriet om Emilie Meng dag for dag.* 03-06-2024. https://www.tv2east.dk/drabet-paa-emilie-meng/mysteriet-om-emilie-meng-dag-for-dag.

Apple. 2024a. *Pair a third-party Bluetooth accessory with your iPhone or iPad.* 06-06-2024. https://support.apple.com/en-us/105108.

———. 2024b. *Use Emergency SOS on your iPhone.* 06-06-2024. https://support.apple.com/en-my/104992.

Be My Safety. 2023. *Be My Safety.* 19-04-2024. https://bemysafety.com/.

Bennedbæk, Malou. 2023. *Unge danske kvinder opfinder anderledes overfaldsalarm.* 19-04-2024. https://nyheder.tv2.dk/samfund/2023-03-02-unge-danske-kvinder-opfinder-anderledes-overfaldsalarm.

Blender. 2024. *About.* 23-05-2024. https://www.blender.org/about/.

Braun, Virginia, and Victoria Clarke. 2006. "Using thematic analysis in psychology." *Qualitative Research in Psychology* 3 (2): 77–101. https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1191/1478088706qp063oa.

Brinkmann, Svend. 2014. "Introduktion til det kvalitative interview." Chap. 1 in *Det kvalitative interview,* 15–65. Hans Reitzels Forlag.

Butler, Judith. 1990. "Subjektet for biologisk køn/socialt køn/begær." Chap. 1 in *Kønsballade,* 37–84. Forlaget THP.

Campbell, Katy. 2020. "Gender and Technology: Social Context and Intersectionality." Chap. 2 in *Handbook of Research in Educantional Communications and Technology,* 5th ed., edited by M.J. Bishop, Elizabeth Boling, Jan Elen, and Vanessa Svihla, 115–190. Springer Nature Switzerland.

Christensen, Stine Kjølby. 2023. *Uhyggelige detaljer skal frem: I morgen starter retssagen i Mia-sagen.* 012-06-2024. https://migogaalborg.dk/mia-retssag/.

Cozens, Paul, and David Hillier. 2012. “Revisiting Jane Jacob’s ’Eyes on the Street’ for the Twenty-First Century: Evidence from Environmental Criminology.” Chap. 14 in *The Urban Wisdom of Jane Jacobs.* Taylor & Francis Group.

Dam, Rikke Friis, and Teo Yu Siang. 2021. *10 Insightful Design Thinking Frameworks: A Quick Overview.* 02-05-2024. https://www.interaction-design.org/literature/article/design-thinking-a-quick-overview.

Det KriminalPræventive Råd. 2023. *Fakta om voldtægt.* 09-04-2024. https://dkr.dk/vold-og-voldtaegt/fakta-om-voldtaegt.

Dombrowski, Lynn, Ellie Harmon, and Sarah Fox. 2016. “Social Justice-Oriented Interaction Design: Outlining Key Design Strategies and Commitments.” 07-06-2024, *ACM Conference on Designing Interactive Systems,* 656–671. https://doi.org/10.1145/2901790.2901861.

Dreyer, Pernille. 2024. “På tværs af kloden vil kvinder hellere støde ind i en glubsk bjørn end en fremmed mand: »Jeg kender dyrets intentioner«,” https://www.berlingske.dk/skaerm/paa-tvaers-af-kloden-vil-kvinder-hellere-stoede-ind-i-en-glubsk-bjoern-end.

Ehn, Pelle, and Morten Kyng. 1991. “Cardboard Computers: Mocking-it-up or Hands-on the Future.” In *Design at Work: Cooperative Design of Computer Systems,* edited by Joan Greenbaum and Morten Kyng, 169–195. Lawrence Erlbaum Associates. https://a9.io/inquiry/assets/cardboard-computers.pdf.

Elleman-Jensen, Jakob. 2021. *Facebook post.* 12-06-2024, posted on Facebook. https://www.facebook.com/jakobellemann/posts/1390385251297376.

Færch, Emil. 2022. *Kvinder undgår at færdes alene i nattelivet – flertal frygter overfald, viser ny måling.* 12-06-2024. https://nyheder.tv2.dk/samfund/2022-02-11-kvinder-undgaar-at-faerdes-alene-i-nattelivet-flertal-frygter-overfald-viser-ny-maaling.

García-Carpintero, María Ángeles, Rocío de Diego-Cordero, Laura Pavón-Benítez, and Lorena Tarriño-Concejero. 2022. “‘Fear of walking home alone’: Urban spaces of fear in youth nightlife.” *European Journal of Women’s Studies* 29 (1): 39–53. https://doi.org/10.1177/1350506820944424.

Greenberg, Saul, Sheelagh Carpendale, Nicolai Marquardt, and Bill Buxton. 2011. “Section 4: Snapshots in Time: The Visual Narrative.” Chap. 4 in *Sketching User Experiences,* 145–177. Elsevier Science & Technology.

Haraway, Donna. 2020. *Situeret viden: videnskabsspørgsmålet i feminismen og det partielle perspektivs forrang.* 1st ed. Mindspace.

Harley, Aurora. 2014. *Icon Usability.* 22-05-2024. https://www.nngroup.com/articles/icon-usability/.

Help Me Angela. 2023. *Help Me Angela.* 19-04-2024. https://helpmeangela.com/.

Hidden Disabilities. 2024. *Hvad er solsikken?* 23-05-2024. https://hdsunflower.com/dk/.

Instagram post. 2022. 12-06-2024, Posted on Instagram. https://www.instagram.com/p/CZz32Aosxpw/.

Interaction Design Foundation. 2016. *Personas.* 01-05-2024. https://www.interaction-design.org/literature/topics/personas.

———. 2021. *Learn How to Use Sketching as an Ideation Method.* 07-05-2024. https://www.interaction-design.org/literature/article/etch-a-sketch-how-to-use-sketching-in-user-experience-design.

Interaction Design Foundation - IxDF. 2016a. *What are the Gestalt Principles.* 22-05-2024. https://www.interaction-design.org/literature/topics/gestalt-principles.

———. 2016b. *What is Design Thinking?* 02-05-2024. https://www.interaction-design.org/literature/topics/design-thinking.

Jean, Morgan St. 2021. *Not All Men.* 22-05-2024. https://genius.com/Morgan-st-jean-not-all-men-lyrics.

Josevski, Aleksandar, and Freja Sofie Madsen. 2021. "Drabet på ung kvinde vækker forfærdelse - nu deler kvinder deres frygt på sociale medie." 30-05-2024, https://nyheder.tv2.dk/samfund/2021-03-15-drabet-paa-ung-kvinde-vaekker-forfaerdelse-nu-deler-kvinder-deres-frygt-paa-sociale-medier.

Kanstrup, Anne Marie, Pernille Bertelsen, and Jacob Østergaard Madsen. 2014. "Design with the feet: walking methods and participatory design." In *Proceedings of the 13th Participatory Design Conference: Research Papers,* 1:51–60. Association for Computing Machinery. https://dl.acm.org/doi/pdf/10.1145/2661435.2661441.

Koskela, Hille. 1999. "'Gendered exclusions': Women's fear of violence and changing relations to space." *Geografiska Annaler: Series B, Human Geography* 81:111–124. https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/j.0435-3684.1999.00052.x.

Krause, Rachel. 2018. *Storyboards Help Visualize Ideas.* 30-05-2024. https://www.nngroup.com/articles/storyboards-visualize-ideas/.

Leech, Nancy L., and Anthony J. Onwuegbuzie. 2007. "An Array of Qualitative Data Analysis Tools: A Call for Data Analysis Triangulation." *School Psychology Quarterly* 22 (4): 557–584. https://psycnet.apa.org/fulltext/2007-19518-005.html.

Lidwell, William, Kritina Holden, and Jill Butler. 2010. *Universal Principles of Design, Revised and Updated: 125 Ways to Enhance Usability, Influence Perception, Increase Appeal, Make Better Design Decisions, and Teach through Design.* Rockport.

MacLin, M. Kimberly, and Vivian Herrera. 2006. “The Criminal Stereotype.” *North American Journal of Psychology* 8 (2): 197–208. https://www.researchgate.net/profile/M-Maclin/publication/259854475_The_Criminal_Stereotype/links/0046352e29452e82bb000000/The-Criminal-Stereotype.pdf.

McPherson, Maisie. 2021. *Maybe not all men, but all women: It’s time to change our rhetoric about sexual harassment.* 24-05-2024. https://www.proquest.com/wire-feeds/maybe-not-all-men-women-s-time-change-our/docview/2506986738/se-2.

Merriam-Webster. *“Catcalling.” Merriam-Webster.com Dictionary.* 06-06-2024. https://www.merriam-webster.com/dictionary/catcalling.

Nelson, Harold G., and Erik Stolterman. 2015. “Design Judgement: Decision-Making in the ‘Real’ World.” *The Design Journal* 6 (1): 23–31. https://www.tandfonline.com/doi/pdf/10.2752/146069203790219344?casa_token=t69GBJ_SLSUAAAAA:Q6-t9is4J-Wpq5vZNxwZTA6UFsV9FcItxSgp6J4ZDXDGuNp9zhOq7FJ4iLwgBdpXDaJX4OXnlbosWFQ.

Nielsen, Jakob. 2001. *First Rule of Usability? Don’t Listen to Users.* 09-05-2024. https://www.nngroup.com/articles/first-rule-of-usability-dont-listen-to-users/.

———. 2012. *Thinking Aloud: The 1 Usability Tool.* 07-05-2024. https://www.nngroup.com/articles/thinking-aloud-the-1-usability-tool/.

Perez, Caroline Criado. 2019. “Indledning: Manden som standard.” Chap. Introduction in *Usynlige kvinder,* 15–41. Svane & Bilgrav.

Pernice, Kara. 2016. *UX Prototypes: Low Fidelity vs. High Fidelity.* 30-05-2024. https://www.nngroup.com/articles/ux-prototype-hi-lo-fidelity/.

Reid, Lesley Williams, and Miriam Konrad. 2004. “The gender gap in fear: Assessing the interactive effects of gender andperceived risk on fear of crime.” *Sociological Spectrum* 24:399–425. https://www-tandfonline-com.zorac.aub.aau.dk/doi/epdf/10.1080/02732170490431331?needAccess=true.

Rigspolitiet, Københavns Universitet, and Det Kriminalpræventive Råd. 2023. *Udsathed for vold og andre former for kriminalitet.* 09-04-2024. https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2023/06/Udsathed-for-vold-og-andre-former-for-kriminalitet.-Hovedtal-2005-2022.pdf.

Sanders, Elizabeth B.-N., and Pieter Jan Stappers. 2008. “Co-creation and the new landscapes of design.” *International Journal of CoCreation in Design and the Arts* 04 (1): 5–18. https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15710880701875068.

———. 2014. “Probes, toolkits and prototypes: three approaches to making in codesigning.” *International Journal of CoCreation in Design and the Arts* 10 (1): 5–14. https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15710882.2014.888183.

Star, Susan Leigh. 1990. “Power, Technology and the Phenomenology of Conventions: On being Allergic to Onions.” *The Sociological Review,* no. 1, 26–56.

Tandogan, Oksan, and Bige Simsek Ilhan. 2016. “Fear of Crime in Public Spaces: From the View of Women Living in Cities.” *Procedia Engineering* 161:2011–2018. https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877705816330247.

Thorning-Schmidt, Helle. 2022. *Instagram post.* 12-06-2024, posted on Instagram. https://www.instagram.com/p/CZz92F3MJqq/.

UX Planet. 2014. *UX Sketching: Why is it necessary?* 07-05-2024. https://uxplanet.org/ux-sketching-4deda906c915.

Yavuz, Nilay, and Eric W. Welch. 2010. “Addressing Fear of Crime in Public Space: Gender Differences in Reaction to Safety Measures in Train Transit.” *Urban Studies* 47 (12): 2491–2515. http://www.jstor.org/stable/43079937.

Appendix

A.1 Questionnaire

Se vedhæftet CSV-fil.

A.2 Interviews

A.2.1 Safehouse

00:09 sara: Fortæl lidt om dig selv, om din rolle i SafeHouse og hvad SafeHouse er

00:13 informant: Man kan starte med historien kort, som jeg nok har fortalt en million gange. Originalt HeadSpace startede, så jeg var patient nummer et. Jeg tror jeg var den første bruger dernede. Indtil jeg flyttede til Århus fik jeg rigtig meget hjælp af dem, og har været rigtig glad for det

00:35 sara: Hos Headspace?

00:34 informant: Ja, hos Headspace. Og har egentlig aldrig været frivillig der og følte at jeg skyldte dem noget fordi de havde hjulpet mig så meget. Så for snart halvandet år siden, sidste sommer så vidt jeg husker, sagde en af mine venner, som er sanitets konstabel i Forsvaret, at der er kommet noget nyt i gaden. Det er lige på det tidspunkt, at Oliver var faldet i havnen og Mia var taget med taxaen, eller hvordan man ellers kan kalde det.. Han sagde, at der er noget nyt nede i Jomfru Ane Gade, og spørger, om jeg ikke vil med. Jeg siger hvad er det, og han siger det er fedt fordi vi hjælper folk fra gaden og det er fra klokken 23-06 om morgenen. Jeg siger at 'nej, det skal jeg ikke'. Jeg kan mærke at han har været der fredag, og så er det lørdag, og han vil gerne have mig med. Han siger, at de har brug for folk, og jeg har ikke andet bedre at gøre, så jeg tager med derned. Den første gang jeg kommer derned, har vi nogle dørmænd, og de er gået sammen om at leje et hus. De har fået et hus hvor en bar var død og så havde de fået lov til at stille nogle sofaer op og så kunne man slæbe de mennesker der var døddrukne derind.

01:59 sara: Det var dørvagterne, der gjorde det?

01:59 informant: Ja, dørmændene. Inden at SafeHouse åbnede, og inden Mia- og Oliver-sagen, så havde de efter nogle vagter tænkt ham der jeg sendte hjem der, det var jeg bare ikke tilfreds over, og jeg tror ikke han når hjem. Om vinteren i Aalborg har de mange gange stået på deres arbejde med en følelse af, at de ikke gjorde noget ansvarligt ved at lade folk gå. Så de var egentlig kommet med ideen om, hvis man nu havde brummen, fordi man kan

ikke smide så mange i brummen mere som man gjorde i gamle dage, eller hvis man bare kunne lave et rum man kunne smide mænd i og så kunne de blive ædru, så ville det være fedt. Der er også nogle gange hvor der har været nogle kriminelle ting, hvor man kunne separere det fra baren, fordi når man står en dørmand i døren, jamen så skal du tjekke kort, ID, og alle de ting, samtidig med at du skal tilbageholde en voldtægtsforbryder. Og det tager måske ti minutter men imens, hvis klokken er tre om natten og det er på Zweibar, så kan jeg forestille mig at den dør er fuldstændig fyldt op, der er næsten slåskamp. De [dørmændene] havde tænkt at det kunne være dejligt med et eller andet, og så skete Mia- og Oliver-sagen, som er så tragisk som det kan blive, hvor de mest stereotypiske ting der kunne gå galt når man er i byen i Aalborg går galt. Så det ramte os alle sammen, så jeg tror, altså jeg er født og opvokset i Aalborg og det som jeg kan huske har rørt byen så meget er Stadiondrabet for at være helt ærlig. Jeg kan stadig huske da jeg tog med Sebastian derned, jeg tænkte at Aalborg er stadig Aalborg, men jeg indså måneden efter at der var sgu et eller andet, der var anderledes. Jeg tror at da SafeHouse kom, havde byen ligesom brug for at sætte et punktum i de der historier, fordi jeg tror at alle havde oplevet at ambulancerne havde kørt gennem gaden og tænkt at sådan var det bare. Altså folk dansede ude foran ambulancerne, fordi sådan var det bare, sådan har det altid været. For at hoppe tilbage, da jeg så var med på den her vagt, så nogle dørmænd der var oppe i psykiatrien også, fordi der har de også brug for vagter fordi psykisk syge kan blive udadreagerende. Der var så en enkelt patient som de havde haft med på prøve, fordi han skal prøve at komme tilbage til den virkelige verden. Vi har en stille og rolig aften derinde, der sker ikke så meget, nok fordi folk ikke ved hvem vi er på det tidspunkt. De første brugere testes af, smager lidt på det. Vi begynder at hente de første folk, så jeg går egentlig rundt patruljerer, som vi plejer f.eks. at gå ruter ned på havnen, tjekke og se om folk har det godt, deler et par kondomer ud, giver et smil, kører lidt på løbehjulene og så henter vi nogle folk oppe på barerne med kørestole, og ja, giver en hjælpende hånd. Så kommer den psykiske patient, han har været væk i to timer og været oppe og snakke med de dørmænd han er tilknyttet til, så kommer han flyvende ind ad døren og skriger som om der var ild i ham. Jeg tænker bare hvad har jeg skrevet mig op til, og hvis I har været i SafeHouse så er der et nedre og et øvre niveau, og han [patienten] er så nede på det nedre niveau, og ligger på jorden og skriger som om der er ild i ham. Og så er der en dørmand, som står oppe ovenpå, han tager lige to-tre skridt ned og siger, slap lige af til patienten. Der er en pige, der sidder ovre ved sofaen, som ser ud som om hun har skidt i bukserne, hun er skræmt helt ind i knoglerne. Jeg stiller mig halv foran hende fordi jeg tænker at hun har det værre end jeg har det, og ham der dørmanden hopper på patienten og tackler ham, og så ligger de lidt og slås og så får han lagt ham i håndjern. Så kommer chefen, der er en der bliver sendt afsted efter ham og så får de fat i den psykotiske patient, får ham ovenpå, får ham til ro, og jeg indser lidt at efter så snart der er ro på, så vender jeg mig om til hende og spørger om hun vil have et glas vand. Nu hvor jeg tænker over det, er det totalt en mærkelig reaktion at have, men der var et eller andet med at jeg kunne se at hun havde det værre end jeg havde, og var mere chokeret og det med ligesom at komme med

sætninger såsom, det er godt nok stærke billeder det her, og vise forståelse, der kunne jeg mærke at der gav jeg noget til hende sådan at hun ikke blev traumatiseret når hun kom hjem. Så lokkede Sebastian mig med derned et par gange mere og jeg tror at jeg indså at det gav god mening, og jeg tror at, min mor altid har været frivillig, men på en eller anden måde skete det meget naturligt. Det gav meget mening for mig [at være med i SafeHouse], og jeg tror jeg indså efter nogle vagter hvor mange problemer der er, fordi næste vagt stod vi fandme ikke stille

06:53 sara: Hvad er det for nogle typer der kommer så? Hvad er målgruppen? Hvad er det for nogle unge, der har brug for at komme ind forbi jer?

06:57 informant: Jamen, jeg tror at man groft kan dele det op i tre forskellige kategorier. Der er for fulde folk, så er der psykiske patienter, og så er der somatiske patienter. Dem som har ramt ved siden af en boksebold. De er ret sjove, fordi de diskuterer, om de skal spille håndboldkamp dagen efter.. Eller folk der har været oppe og slås eller er blevet overfaldet, væltet ned af trapper, det kan være alt fra en ankel i høje hæle, der er vredet til en der er blevet slået i næsen. Men der ser vi lidt forskelligt. Men de psykiske patienter, der er det tit folk, der bliver ført ned til os på grund af andres bekymringer. Det kan være folk, der er svært depressive, det kan være folk der er meget maniske, maniske er det ret tit. Folk der har angst f.eks.

08:02 sara: Prøv at føre os igennem. Hvad sker der så, når de kommer ind til jer? Hvordan har de det, hvad er jeres tilgang?

08:11 informant: For at forstå det, skal man nok forstå hvordan vi har organiseret os. Jeg forklarer det lige med de fulde. Vi har to teamledere, en eller to vagter eller tryghedspersonale som vi skal kalde det. Men det er bare almindelige mennesker, det er ikke nogen uddannelse, der kan alle egentlig gå ind ad døren og blive det. Det eneste vi har af forventninger, er at man kan tale pænt til folk og vise et godt ansigt, for så skal vi nok finde en løsning på det. Så er der behandlerne, de er lidt mere uddannede. Jeg tror at minimumskravet er teknisk set et udvidet førstehjælpskursus, men tit så er det folk der har en sundhedsfaglig baggrund, ikke at de nødvendigvis er færdige [uddannede], men at man studerer SOSU, sygeplejerske eller ambulancereddere, eller vi har ikke ambulancereddere, fordi vi laver noget af det samme som dem, men det er en anden snak. Men tit folk, der er konstabler fra hæren er også med, vi har sanitetskompagniet som er oppe i Nørresundby og der en del, faktisk rigtig mange, der er kommet derfra for at få noget hands-on erfaring, og de er mærkeligt fascineret af det at folk bløder ud af næsen. Når jeg tænker: "det kan jeg ikke holde til", så siger de: "ej hvor spændende". Der er som sagt to teamledere, der er en tryghedspersonale teamleder og så er der en behandler teamleder. Behandlerne, der er der tit tre sammenlagt på vagt, så der er to almindelige og så en teamleder. For tryghedspersonalet, der er der en teamleder og så mellem tre og seks, vi er cirka ti stort set hver gang, så kan I regne jer frem. Behandlerne er egentlig dem, der tager sig af hvis der er større problemer end noget som en almindelige person kan håndtere. Så jeg tror som

vi ser det, så er det lidt sådan at hvis ikke jeg kan finde ud af noget så eskalerer jeg bare op ad. Og for enden af dagen, så er det teamlederens ansvar. Tit kan man ret hurtigt gennemskue at det her er noget for behandlere og det her er noget for almindelige mennesker, hvor tryghedspersonalet de laver alt det arbejde som behandlerne ikke skal lave. Altså vi rydder op og skaber ro, håndterer venner, giver glas vand, giver kondomer til de folk der står og kyssemysser lidt i enden af byen, men generelt så prøver vi at gøre alle de ting, som behandlerne ikke behøver at have fingeren i. De kan forblive med handskerne på får folk sikkert hjem. Hvis folk er for fulde, så er det tit at så er det mange, for det første får man lige en behandler til at kigge på dem fordi at tit så er spørgsmålet har de vejrtrækninger eller ikke, og hvis de har det så er det sjældent at det er meget kritisk. Fordi hvis du ikke trækker vejret så har du to minutter, så smider alle i huset alt hvad de har i hænderne så er det bare gør hvad man skal. Det er desværre sket et par gange. Men for det meste er det at få en behandler lige til at kigge på folk, hvis folk er bevidstløse så plejer vi at slæbe dem op i en seng, aflåst sideleje selvfølgelig, finde spand til dem så de ikke brækker ud over det hele, stille et glas vand, enten hvis de er vågne prøve at kontakte og snakke med dem og prøve at få låst en mobil op for at få fat i venner. Der er rigtig meget med at få fat i vennerne, det er den klassiske. Hvis ikke det lykkedes, så er det at få fat i familien, hvis ikke det lykkedes så tit kan man låse mobilen op med ansigtsgenkendelse og så er det egentlig at skrive rundt til den første. Jeg vil sige at 99% af situationerne løses problemet ved at kontakte venner og familie. Der har været to-tre enkelte gange hvor, men tit så er det når folk ikke har lyst til at snakke af forskellige grunde, så ender de op med at være i politiets varetægt og vi holder dem til 6:30, og efter det ringer vi til politiet og spørger hvad vil I, og så er politiet nogle gange samarbejdsvillige og andre gange ikke.

12:33 sara: Når de unge I så har er kommet lidt mere til deres fulde fem, og I er indgået i et samarbejde og I er ved at være synkroniseret, og de så skal videre væk fra jer. Hvad gør I så? Er der nogle af dem der går alene, bliver de samlet op af en ven, følger I dem af sted, er I bekymret for hvad der skal ske på vejen hjem?

12:58 informant: Altså jeg tror vi har en indstilling om, at hvis vi er bekymret for at de lader dem gå ud om døren, så lader vi dem ikke gå ud af døren. Altså, vi kan tvinge en hest til truget, men ikke tvinge den til at drikke og der er nogle folk som bare går, hvor vi tænker at det er uansvarligt, men hvis vi stopper dem så begynder de at slås med os, og det skal vi jo heller ikke. Men jeg tror, hvis man er dernede, så har man på en måde et blødende hjerte. Man kommer kun derned hvis man er bekymret for folk, og det gør at vi ikke har lyst til at lade folk gå uden at vi føler os sikre på at de nok skal nå hjem. Så tit betyder det at i prøver at holde folk hen, så nogle gange når folk er fulde så mener de også at de skal være kongerne af, altså dem prøver vi at holde på meget tilbage som muligt, få dem til at slappe af så meget som muligt, få dem til at drikke så meget vand som muligt, og hvis de så absolut vil afsted så prøver vi at hjælpe dem til en taxa. Der har vi en aftale med Dantaxa hvor vi kan følge alle ned og så skal de egentlig tage imod dem, ellers får taxachaufførerne sådan nogle streger og så kan de blive fyret af det.

14:16 sara: Kører de den så gratis?

14:16 informant: Nej, det gør de ikke. Vi skal stadig sørge for at de har betaling og så giver vi dem nogle brækposer med. Men vi afleverer dem heller ikke når de er helt radbrækkede, så hælder tit tre-fire glas vand i dem, så at tingene er lidt mere stabile. De andre taxaer gider ikke at køre en, hvis du enten er for radbrækket men også hvis du ikke skal langt nok. Jeg har aldrig tænkt på det før jeg startede på SafeHouse, men taxaer gør et kæmpe arbejde. Et kæmpe arbejde og virkelig, for trygheden også ja men også bare for vores samfund. Gode taxachauffører, de løfter bare en byrde som ambulancen ellers skulle have fat i dem eller skulle mødre hele tiden ud at køre. Det med at være fuld og hoppe i en taxa og derefter ende derhjemme, komme ind for døren, det har reddet så mange nætter. Det er helt utroligt. Jeg ser det hver weekend at de redder nogens aften.

15:24 sara: Går de fleste af de unge I har hjem eller tager de tilbage i byen

15:32 informant: Altså hvis de har været nede ved os og er meget fulde, så får vi rigtig tit fat i venner eller mor, og tit fat i venner og så mor eller far. Hvis de bor inden for 500m så kan det være at de går hjem, men for det meste så plejer vi at sige, vi har sådan en linje der siger, jeg har også selv været ung hvor jeg ikke har haft råd til en taxa heller. Der er nogle gange hvor den taxa betaler sig 1000 gange og det plejer at få vennerne til at sige 'Vi har dummet os i aften, vi kommer igen næste gang og så tager vi ikke en taxa næste gang, men i aften det er nok den ene gang i år hvor vi skal tage en taxa', og så kan man altid sige at når man er fire fem mand, så koster det en 50 kr, så er det ikke så slemt. For det meste prøver vi at skubbe folk i taxaer eller få et lift hjem, bliver hentet af nogen som er ædru, eller sådan at vi føler at vi er sikre på at de kommer hjem. Jeg tror også når man har været ved SafeHouse i noget tid, så hører man rigtig mange dårlige forslag, så man bliver meget opmærksom på hvad der rent faktisk kommer til at virke, fordi folk insisterer på at gå til Nørresundby mens de ikke kan stave til deres egne fingre, så der er ikke så mange der går hjem, kun hvis de bor i centrum centrum.

17:00 sara: Oplever I, at der er nogle, der er bange for at gå hjem?

17:03 informant: Der var en enkelt pige, der kom ind og sagde at vi skulle følge hende hjem. Hun var fuld, hun var meget ude af den, og jeg tror der var noget andet som også trykkede. Det er det eneste eksempel som jeg kan huske på en der meget direkte sagde det. Men jeg tror at bare fordi folk ikke siger det, så betyder det ikke at folk ikke er utrygge. Jeg tror specielt blandt kvinder er der en usagt utryghed. Hvis man læser nogle artikler på området, så har jeg som fyr, jeg er en høj fyr på 190 cm og hvid, det vil jeg gerne sige meget klart gør en forskel. Jeg er ikke bange for at der er nogen der kommer og hopper over mig. Men når jeg hører om når, jeg ved ikke om jeg kan sige I, men når kvinder generelt har af selvforsvars-metoder er det helt bizart for mig. Det er en helt anden verden, og der synes jeg I skal snakke med kvinder, hvis I snakke om det her, fordi jeg kan ikke tale for det

18:06 sara: Ja klart, det er vi meget bevidste om

18:08 informant: Jeg tror der er mange der kommer ind til os for lige at få en pause, trække vejret, og så blive hentet fra os. Ikke nødvendigvis fordi de ikke tør at gå hjem, men fordi det er en bedre løsning, jeg ved ikke om det giver mening. Jeg ved der er mange der er bange for at gå hjem, det er der ingen tvivl om. Men jeg tror ikke nødvendigvis, altså hvis de kommer og siger det til os, så giver vi dem en taxa for dem, hvis det er. Der er også nogle piger der kommer, der har et angstanfald og dem tager vi os også af. Det er sjældent, at det har at gøre med at gå hjem.

18:49 sara: Hvorfor tror du, de får et angstanfald? Har de oplevet noget eller?

18:52 informant: 100%. Jeg tror der er mange forskellige grunde, og byturen kan bare gå galt. Man tror ens venner er der, så er de pludselig væk, så tænker man: "åh, de kan ikke lide mig" og så eskalerer det derfra. Det kan også være, med eksempel fra min nuværende kæreste, hvor hun var med en af hendes veninder på Stygge til hendes fødselsdag, og så kommer hun ind kl 03, og så siger hun at det er som en zombie. Hun har ligesom været fuld og haft det mega sjovt, og så kommer hun lige ind, får åbnet øjnene og så ser alle de der folk der ligger, og så var hun klikkede det bare for hende. Jeg ved ikke, om det er sådan, der på Stygge, har aldrig været personligt derinde.

19:34 Barbara: Der er i hvert fald nogle rygter [omkring Stygge].

19:35 sara: De [Stygge] har i hvert fald noget at arbejde på.

19:36 informant: Jeg tror det ville være meget mærkeligt, det er min vurdering. Det er ikke som SafeHouse bestyrelsesmand, men som informant:. Dengang jeg var helt bette, 15 år, og mine gutter begyndte at gå i byen, kan jeg huske at de snakkede om at hvis du købte en flaske Dom Perignon til en pige så havde du købt hende en aften, hvilket er det vildeste. Jeg hørte det også fra pigerne i klassen, hvilket er helt skørt. Men så var der det hele med den blå fanta, jeg tror det er totalt stukket i havnen, det findes ikke mere. Men jeg tror at der er lemfældighed på specielt to natklubber i byen, måske tre kan man sige, hvor det med dørmænd. Dørmænd, det er en interessant ting fordi dørmænd; forestil jer hunde med rigtig gode næser. Det er ikke sådan at de kan lugte om du har stoffer på, men hvis du var der i sidste weekend og der var problemer i sidste weekend med en der var blevet drugget og du er her igen i weekenden og der er problemer med det igen. Hvis der altid problemer når du kommer, så kan de [dørmændene] fandme ret hurtigt gennemskue det. Det kan de gode dørmænd i hvert fald, og man skal ikke undervurdere, at hvis der er gentagne gange problemer, så er det fordi dørmændene de enten har stukket et eller andet op i næsen, så er det nok fordi de kigger den anden vej. Det er ihvertfald min erfaring. Men hvis der er gentagne problemer så, 'where there is smoke, there is fire'. Så de der angstanfald kommer rigtig mange forskellige steder fra. Der er også bare folk der har angst som får angst fordi stimuleringer.

21:14 sara: Alkohol, og mange andre ting.

21:14 informant: Præcis. Man skal ikke undervurdere, jeg tror grunden til jeg elsker at

være ved SafeHouse, det er det der med at da jeg var ung, da jeg gik i gymnasie da var der mange mentale helbredsmæssige kriser. De opstod når jeg drak. Og jeg tror vi har alle sammen oplevet ens venner som en nytårsraket, det går pisse godt og så springer de bare i luften, og dem ser vi bare så tit [i SafeHouse]. Jeg har selv haft byture der er blevet til overlevelsesture, som jeg plejer at sige, og hvis jeg kan hjælpe en så er jeg glad, og det gør jeg hver weekend jeg er der. 21:48 sara: Mhm, hvor er det fint. Jeg gad godt at snakke lidt om de ruter rundt i byen. I går ture nede ved havnen siger du, og lidt rundt? Prøv og fortæl lidt om de ruter, hvad er de til? Hvad er formålet? Hvad finder og oplever I? 22:02 informant: Ja, jamen vi kan starte med det sjove. Vi plejer at sige at vi har den kortere og så den lange rute. Den korte rute den er egentlig mere til at vi bliver venner med dørmændene, det lyder måske lidt mærkeligt, men vi har radio op til dørmændene som står stort set ved alle døre. Og hvis de har en der er savet helt over eller en der er blevet drugget eller en der bare er faldet og brækket en ankel, så kalder det over på 15'eren, som er vores kanal, så siger de, 'hej jeg er på Zwei og jeg har brug for en' og så spørger vi om de har brug for en kørestol og så siger de ja eller nej og så kommer vi op med en kørestol eller bare med en rygsæk og en behandler. Den korte rute er ned i gaden og så over i parkeringskælderen og så tjekker vi lige de der områder derovre, fordi der er nogen der lægger sig der. Om vinteren har vi ekstra fokus på det område, fordi hvis du ligger udenfor i Aalborg om vinteren, så dør du. Så går vi op bag ved Guldhornene og så går vi bag om til den der Boghandel, op til Det Tredje Sted, og så går vi langs gågaden hen over til springvandet med frøen og snakker med så mange dørmænd som vi kan, og så går vi ned gennem Vesterå, og enten går vi ned gennem Vesterå og tjekker de baglokaler eller så går vi ned gennem gaden og siger hej til alle de dørmænd som lige er der den aften. Tit så vil en af de ansvarlige lige gå gennem gaden og lige sige hej og sludre for en sladder, trykke folk i hånden og bare sige at 'jeg er på vagt i dag, hvis der er nogle problemer så skal du bare komme'. Det er den korte rute, og tit så finder man faktisk nogen der. Nogen der sidder på gågaden som har en veninde, der er gået ud som et lys, om hun er blevet drugget eller har drukket for meget, eller selv taget noget, det ved man ikke, men hun er i hvert fald gået ud som et lys. Så har vi radio og så kalder vi ned til os selv og siger at vi har brug for en kørestol eller sådan noget. Som ellers så går man bare og snakker med folk der har det dårligt, altså informere og ligesom er synlige.

24:00 informant: Og folk er blevet mega gode, altså i starten der vidste folk ikke, hvad de skulle bruge os til og nu kommer folk sprintende - nu behøver vi næsten ikke at finde dem i nærområdet, fordi folk kommer løbende og siger 'Der er en eller anden der har brug for hjælp der'. Hvilket er super dejligt. Jeg tror at alle altid har haft lyst til at vide, hvad de skulle gøre i de situationer og nu ved de endelig hvad de skal gøre, de skal ned til os. Hvor før så ringede man efter en ambulance, og det gjorde også at der kom at for mange ambulancer - det kan vi snakke om også - det var den korte rute. Den lange rute, der går vi ned forbi ved Borgergade og så over ved Fusion og Bones - den er blevet lidt kortere. Vi plejede at køre ud til Westend og så ned og tilbage igen, men der var ikke noget derude. Jeg tænker nogle gange, at det ville være fint på det der løbehjul, men vi havde en fyr der

brækkede kravebenet fordi han væltede på den. Jeg tænkte 'kravebenet, så kan du ikke løfte armen' - du kan ikke sætte dig op i en seng. Forestil jer, at I ikke kan bruge jeres ryg, det er nok den bedste måde jeg kan sammenligne det på. Det er helt vildt. Så vi har stillet dem i skuret. Nu er vi igang med at søge om penge til Christiania cykler, så kan det være vi kommer lidt mere ud. Det håber vi bliver bedre. Lidt mere sikkert. Men ideen er, at vi går ned forbi Bones og Fusion og går hen og tjekker under broen, fordi det er et godt sted at sætte sig. Vi kigger selvfølgelig ud og så er der også nogle bænke derovre, hvor folk tit sidder og kigger ud over. Specielt da vi startede den første sommer og sidste sommer også en del, der sad folk tit dernede og kiggede ud over fjorden. Vi har sådan en regel der hedder, at man altid spørger to gange og det er fordi man siger 'hey er du okay' og så siger de 'ja jeg har det fint' og så spørger man lige igen 'Hey altså er du okay?'. Og så hvis folk ikke er okay så knækker det totalt. Der er nogle folk der ikke vil snakkes med, det skal man også respektere, men for det meste kan man sige 'Hey jeg kommer fra Safehouse. Det lyder ikke til, at du har det særlig gjort. Jeg vil bare gerne snakke med dig om, hvordan du har det, så jeg er sikker på, at du kommer godt hjem'. Det plejer folk at tage godt til sig. Der har været en del der har siddet dernede og egentligt diskuteret, om de skulle hoppe i havnen. Sådan nogle helt vanvittige historier. Det lyder fedt at sige, men jeg forstår dem godt. De situationer som folk går igennem - man har ikke fantasi til det.

26:25 sara: Hvad er jeres rolle i det, når de åbner op for at snakke?

26:29 informant: Igen så er det jo meget, hvad folk har lyst til. Vi sætter os egentligt bare ned og lytter og hører. Jeg ved ikke om man kan sige 'en god ven'? Det tror jeg egentligt er den bedste måde at opsummere det. Viser medfølelse og sådan. I enden vil vi jo gerne have at de kommer godt hjem - det er ligesom vores mål. Det betyder nogle gange, at det tager lidt lang tid at snakke med dem dernede, men det med at vi finder en sikker måde for dem at komme hjem sådan, at de ikke tager i havnen. Tit tager vi dem med op i huset, for det er også koldt at sidde nede og et glas vand - og så plejer vi at lokke med en sodavand. Når vi kommer op i huset, så er det den standard pipeline, at vi hjælper med at finde mor og far eller venner eller på en eller anden måde, der kan få dem hjem på en god måde. Det er en af de steder jeg gerne vil have, at vi gør mere, men vi sloges lige nu med penge. Der er mange ting som kommer efter det, for jeg vil rigtig gerne, at vi kunne følge op på nogle af dem og sørge for, at nogle af dem kommer ned til Headspace sådan, at en krise fredag eller lørdag nat det bliver til en løsning mandag eller tirsdag. Det vil jeg synes var så dejligt, fordi der er virkelig mange ting, som vi oplever, hvor det går galt, når man drikker, men når man 'bare er sig selv', så er det egentlig okay, så man kan godt få det til at hænge sammen. Hvis man bare tog sig af det når folk drak, så ville det aldrig blive så slemt - så ville de ikke ende i psykiatrien. Nå, men vi snakker med dem ved bænkene og så går vi lidt ned forbi basketball banerne og se hele vejen over forbi Utzon og her til CREATE og så går vi op ved biblioteket og så går vi over ved Føtex og så går vi ned gennem Nytorv og så over igen og ind gennem gågaden og så bliver vi lige at gå over for C.W. Obels plads. Der var en der åbenbart var blevet halvt fundet, altså ikke sådan at han havde ligget og

frosset, men der var nogen der havde sagt, at der var et eller andet galt. Vi havde hørt det fra nogen, så vi går den vej nu også. Så går vi ned forbi Stygge forbi springvandet og så ned og hele vejen tilbage. Det var egentligt originalt en tur vi kørte på løbehjul, men pga kravebenet så går vi den nu. Normalt så plejede vi at komme hen forbi Nordkraft og hele vejen op der ved kanalen og vi plejede at være hele vejen ude ved den anden kanel ude ved Westend og så egentligt stortest den samme rute. Vi går nede ved havnen fordi vi er pisse bange for, at folk falder i havnen. Der er blevet sat infrarøde kameraer op, hvilket er en genial idé. De siger, at der er 7 minutter til der er nogen der kommer og 7 minutter i fjorden, så er du druknet alligevel. Jeg kan godt lide idéen om at bruge teknologi til det, for hvis det kan redde ét liv - så kan det godt være det misser nogle andre - men hvis det bare redder ét liv mere så er det en mega cost effective måde at gøre tingene på. Jeg tror mere, at de kommer til at rykke ud til nogle måger, men det er så bare mig - ja det tænker man ikke over, men det er også en del af det. Det vi ser dernede egentligt det er, at tit der hvor vi begynder at tage over eller intervenere, det er når folk begynder at have svært ved at stå op. Mange problemer med alkohol er faktisk ikke lever og nyre og alle de der klassiske, det er faktisk at folk falder, eller at motorikken fejler - ankler der bliver vredet. Man bliver virkelig overrasket over, hvor meget man kan slå hovedet af bare at falde fra stående position. Tit så er det, hvis folk har svært ved at stå op nede på havnen. Der er tit nogen der holder fester nede ved de der basketball baner, så er der nogle borde ude på kanten. Hvis i vil have lyst til at skrive noget i citater, så vil jeg gerne sige, at det er dumt. Jeg har i hvert fald oplevet flere gange, hvor jeg har været nervøs for de folk der sad dernede. Hvis man bare lige rykkede dem en meter tilbage, så ville det ikke gøre noget - det burde vi da bare gøre. Det siger jeg da bare til mine folk, så får jeg dem til at rykke dem - det er der da ingen der lægger mærke til. Udover det så mødes vi egentlig bare folk og tager en snak med dem. Tit er der folk på bænkene, der er en del mere på venstre side af Nytorv, altså over til broen, altså den der park. Der er en del flere der er der omkring end der er udad, jeg ved ikke om det er fordi det er mindre hyggeligt, eller det blæser mere - der er et eller andet. Folk sætter sig ikke derovre. Når folk er derovre så skal de bare hjem, så går de bare hjem, så holder vi egentlig bare øje med, at de ikke går ude på kanten og hvis de går alene hjem så kan vi finde på, hvis vi tænker 'hmm det der ser utrygt ud' eller et eller andet [kan vi sige] 'hey har du lyst til, at vi følger dig' eller sådan noget. Men ofte skal folk bare til Stjernepladsen eller sådan noget, og folk plejer egentligt at være fine. Og folk er generelt trygge ved at gå ved havnen og jeg har lavet nogle teorier selv - det her er konspirationsteorier, det vil jeg gerne lige have med - men jeg har en teori om at det er fordi det er så godt oplyst og det er så åbent, så man kan ikke sådan snige sig op på én. Har i nogensinde prøvet at gå Annebergstien hjem? Det er skræmmende at cykle hjem på stigen. Min far han beskrev det engang som at han så den hovedløse - han havde set en eller anden gyser med en rytter der manglede sit hoved og der han så cyklede hjem fra en fodboldkamp der havde han aldrig kørt så hurtigt, for han troede simpelthen han løb bag ham. Min personlige teori er, at det er fordi at man føler, at nogen kan snige sig op på én. Jeg ved jo ikke om det rigtigt.

32:13 sara: Så sådan noget som belysning og sådan noget, det har nok noget at sige?

32:16 informant: Det tror jeg. Og åbenhed også tror jeg. Det er jo ikke fordi at alle vejene skal være som Hobrovej ude ved City Syd. Det at det er koldt kan også skabe nogle problemer, men jeg tror det med at man har en oplevelse af, at det er sikkert. Man hører sgu ikke rigtigt om nogen, der har voldtaget nogen nede på havnen..

32:39 sara: Det er ikke der det sker

32:40 informant: Nej. Det sker, det skal man ikke glemme.

32:46 sara: Er der nogen, der kommer til jer på grund af voldtægter?

32:48 informant: Ja, det gør der også. Tit - det er også forkert at sige - men når det sker, så er det tit nogen der kommer ind og virker sure eller sammenbidte og så tænker man 'Hvad så?', jeg plejer at sige at så sender vi en af låsesmedene ned. For vi har nogle - behandlere specielt - de kan få, altså jeg kunne ikke få et ord ud ad de der piger eller fyre for den sags skyld, men sætter du dem ['låsesmedene'] ned til dem og giver dem 15 minutter, så er de klar til at fortælle om deres mormor. De er så dygtige til det. Jeg ved ikke hvordan de gør det, men så sætter de sig ned, så går der lidt tid og så kommer de til at snakke lidt sammen og så siger de frem, hvad der er sket og hvad de oplever. Der har vi en helt klar regel om at vi tror på alt. For det første skal vi ikke have en eller anden sag, hvor vi sidder og siger, hvor man kom ned til os, og så fik man ikke hjælp, men også fordi, det sker. Vi har haft nogle folk hvor ingen i hele hytten - altså selv de der fyre der er nogle fulde spadsere - de ved også godt, at der er sket noget. Jeg tror for mig at se, så Jomfru Ane Gade - hvis ikke det skulle være sådan nogen nærmest kærester et eller andet, hvor der er forvirring om samtykke - så tror jeg Jomfru Ane Gade er Hotspottet for voldtægter. Det er nok det sted, hvor jeg ser det som om der er mulighed for at formindske antallet af voldtægter mest, simpelthen ved at folk er bedre til samtykke. En del af det er, at der er nogle sager, hvor det bare ikke er sådan noget med, at man var lidt forvirret, og dem hjælper vi jo så også med, der samarbejder vi så med politiet og sådan nogle ting. Generelt tit, hvis der sker traumatiske ting kommer folk ind til os, så sætter de sig ned og så snakker vi med dem og så efter noget tid prøver vi på at få dem til at komme videre til det punkt, hvor vi kan begynde at få dørmændene til at kigge efter nogle punkt og få politiet til at prøve at fange nogle folk. Det er lykkedes to-tre gange imens jeg har været der.

35:14 sara: Er det rigtigt?

35:15 informant: Ja, det er virkelig fedt. Jeg er på ingen måde politibetjent, tværtimod så synes jeg, at Safehouse skal være så lidt politibetjent som muligt, men det gør mig stadig glad og stolt, at når vi har en person der er sket en forbrydelse imod - og de kommer ind og siger det til os - at vi så kan hjælpe dem - ikke at vi er politibetjentene - men at fordi vi har venner og bekendte som vi kan aktivere, jamen så kan vi hjælpe med at fange personen. I de der sager er der alt for mange der går hjem fra byen med sådan nogle oplevelser i bagagen og som skal bruge 3-4-5 år på at erkende overfor sig selv, at det var fandme det

der skete. Man får det jo ikke afklaret den ene dag, men at det forløb, at i stedet for, at det er 7 år langt, så er det måske 1 år langt og så har man rent faktisk en dom i enden af det, sådan at ham fyren eller hende pigen kan blive banket på plads og vide, at det er ikke i orden. For at få sendt et signal til de andre personer, får folk i omgangskredsen siger: "Hey, du bliver fanget". Det gør mig super stolt.

36:31 Barbara: Du snakkede om at nu ved folk, at de skal komme til jer - er der andet ud over ruterne og at I er synlige som du føler har gjort at folk bedre ved, hvad de kan bruge jer til?

36:50 informant: Det er et godt spørgsmål. Det tror jeg ikke som sådan. Vi har været ude i pressen og sige, at vi har åbent og lavet Safehouse er kommet ud. Som jeg ser det, så er det en måde, at man laver outreach for Safehouse på tre stadier. Den ene er: Du ved der er noget Safehouse og du kender navnet. Den anden er: Du har snakket kort med os, om hvad vi laver og at vi hjælper os og 'nå jamen mega fedt', du ved den der snak. Så er der skridtet længere som siger 'jeg vil gerne have et glas vand, jeg går ind og benytter mig af de der simple ting' lade mobilen op og sådan nogle ting. Den tredje og som jeg altid synes der er vores vigtigste funktion, det er når folk har brug for hjælp, så er vi der. 'Min veninde vred om på anklen for 3 måneder siden, vi var der bare, vi kørte hende i kørestol. Vi grinede af det og det var egentlig relativt hyggeligt, alting taget i betragtning.' Til at starte med var der nærmest ingen der var nået dertil [tredje stadie], folk gik forbi og så navnet. Der var nogle enkelte der gik hen og sagde 'nå, hvad sker der'. Efter noget tid - når vi havde hentet folk fra barerne, og taget os af situationerne, været synlige og været aktive og fået fingrene i bolledejen - at tilliden begyndte at blive bygget. Det tog faktisk overraskende kort tid. Jeg tror det, at vi var lokaliseret i gaden, det gjorde, at mange fik den der første snak og det gjorde, at de folk kunne løbe efter os og sige 'hey vi har brug for Safehouse i den her situation', men det er ikke nødvendigvis fordi vi har brug for den der dybe kontakt til os. Bare at de løber efter os gør, at de får muligheden for at hjælpe folk når de har brug for det. Og så samarbejdet med dørmændene har været uvurderligt. Da der ikke var nogen der vidste hvem vi var, så har de hjulpet os. Vi har hjulpet dem og de har hjulpet os med at skabe de der dybe forbindelser til folk. Jeg kan ikke stresse det nok, der er en forskel mellem dørmændene i Aalborg og i resten af landet. Jeg ved ikke om det er sådan i Århus og de store byer, men jeg ved specielt at i København, der slår de først og så snakker de bagefter. I Aalborg er det helt modsat. Nu har jeg været i byen i rigtig lang tid og jeg har været ædru rigtig mange gange. Der er tre måder, det kan ende på, hvis du slås med folk i byen, enten får du tæv af ham den anden, ellers får han tæv af dig og så får du tæv af dørmændene eller også får alle bare tæv af dørmændene. Jeg har ikke set en eneste der har fået tæv af dørmændene som ikke har fortjent det, og jeg ved godt at ingen har fortjent det, men man har bestræbt sig på det.

39:25 sara: Ja fordi, Safehouse er jo også kommet af at der er kommet nogle dørvagter der har tænkt at der var behov for det.

39:29 informant: Ja. Der er politiet som er den voldsomste magtudøver og så er der dørmændene som er Coca Cola light og så skulle vi være Coca Cola zero og det synes jeg overhovedet ikke vi er. Det som vi prøver at fokusere på er, at hvis det er vold, så prøver vi at få en dørmand til at håndtere det. Vi kan også godt kalde en dørmand ned til os, hvis vi har problemer med at få en person ud ad huset eller sådan noget. Ved os er det meget mere de der medicinske bløde problemer, hvor politiet er for hård og en ambulance er også sådan 'overkill'.

40:22 sara: Det giver så god mening. Jeg tror i virkeligheden, vi har været rundt omkring det hele. Vi er også ved at tage din tid.

40:43 informant: Jeg tænker I skal tænke over transportmidler på vej hjem. Jeg har hørt det der med at cykle hjem - min mor hun er vanvittig meget feminist, virkelig en dejlig dame - hun siger, at cykle hjem er det mest trygge åbenbart. Jeg ved det ikke - jeg forstår det ikke. Jeg kan bare godt lide at cykle hjem fra byen fordi jeg føler mig som Lance Armstrong, men det med at køre hjem er ikke rigtigt en løsning som det var i gamle dage og det med at tage en taxa kan nogle gange - for unge mennesker - være meget dyrt og busserne kører ikke om natten. Nogle gange prøver vi at få folk til ikke at tage en bus, fordi de er for fulde til at tage en bus. Vi har alle sammen prøvet at tage en bus to skridt for langt, og så skal man bare gå rigtig langt.

41:26 sara: Hvad drømmer safehouse om?

41:28 informant: Hvad vi drømmer om?

41:30 sara: Udover at få mange penge, men den snak har vi haft.

41:33 informant: Åh, du må ikke få mig til at snakke om det. Først og fremmest vil vi gerne have et finansielt grundlag. Jeg ved godt at det er kedelige ting at ønske sig, men det der med lige at få betalt huslejen i 6 måneder, det vil gøre at vi kunne udvikle os. Det giver os ro til at arbejde. Det ville være uvurderligt. Jeg tror, at der er mange forskellige drømme i Safehouse fordi der er mange forskellige frivillige. Selvom vi har behandlere, en bestyrelse og driftsansvarlige osv. så er der relativt fladt og gode idéer kommer fra alle vegne. Lige nu vil vi gerne have en Christiania cykel så vi kan hente folk, hvis nu nogen nede på havnen har slået hovedet, så vi kan køre dem tilbage. Det er de simple ting. Jeg tror at hvis vi drømmer om noget, så vil vi gerne have, at den trappe blev fjernet nede i huset, fordi trapper og fulde folk er en rigtig dårlig kombination. Vi vil gerne have to senge mere. Vi vil gerne have renoveret bygningen generelt, sådan at vi havde et bedre sted til psykiske patienter, men også til os selv - til de frivillige - hvor de kan slappe lidt af, med et tekøkken og sådan. Jeg drømmer om, at vi er i alle storbyer, alle byer over Esbjerg eller Randers, at der er et Safehouse; alle steder hvor der er centraliseret gademiljø. Man kan jo altid drømme om, at busserne kører om natten, men det tro jeg måske ikke er en god idé i virkeligheden, for så tager folk bussen i stedet for taxaen. Jeg drømmer om, at folk vil være bedre til at tage en taxa, fordi mange af de folk vi har, der giver det rigtig god mening

at tage en taxa. Man kan også ønske sådan nogle etiske ting som at folk bare stoppede med at voldtage hinanden, altså, helt ærligt. Det ville være dejligt, hvis seksualundervisningen fik sådan et slogan der hed: 'Jeg har kun lyst til at have sex med dig, hvis du har lyst til at have sex med mig'.

43:53 sara: Man skulle tro det var banalt, ikke?

43:54 informant: Ja. Det virker så bizart det med at have sex med en der ikke har lyst til at have sex med dig. Ligesom 'har du lyst til at spille fodbold? Nej, okay, så vil jeg heller ikke tvinge dig til at spille fodbold'.

44:17 sara: Føler du, at gaderne i Aalborg er utrygge? Bare sådan kort

44:23 informant: Altså det bliver meget sådan ja/nej. I løbet af dagtimerne, nej. Når man går hjem alene, ja. Der er i hvert fald dele, der er. Jeg tror også nogle gange problemet med Aalborg er, at man ser centrum som et meget stort område, så der er lidt nogle ekspeditioner som folk kommer på om vinteren. Noget jeg selv har tænkt over, det er det med at Aalborg fandeme er en kold by at gå hjem i, i december. Lidt længere historie, men jeg skulle tage bussen hjem fra gaden og så endte jeg med at stå af i Skalborg og jeg skulle til Svenstrup. Jeg havde en tyndere skjorte end det her på og så en trenchcoat som var tynd. Jeg kan huske, at jeg gik derude bag Bilka og jeg havde Vans på, og mine sokker var våde. Jeg startede med at være så fuld, at jeg ikke vidste, hvor jeg var henne og jeg kan huske jeg var ret ædru da jeg gik derude og jeg kan huske, at jeg gik gennem sneen og så var der en fyr der samlede mig op. Jeg tænkte 'nej jeg går bare, intet problem' og min mor har altid sagt 'du skal ikke falde i søvn i sneen' og når jeg tænker over det den dag i dag, hvis ikke han havde samlet mig op så havde jeg været død og jeg aner ikke hvem det er. Jeg ved ikke hvem det er jeg skal takke den dag i dag. Det var kun fordi han insisterede den anden gang, at jeg gjorde det. Jeg ville ønske, at vi ikke var så hårdnakkede når vi var fulde og mente at vi vidste det hele fordi hvor man ville det gøre vores [Safehouse] job nemmere.

45:49 sara: Det kan jeg godt forstå.

45:52 informant: Jo og så en ting: En nemmere måde at få fat på venner og familie og finde mobiler også. Apples og snapchatmaps er gode alle sammen, det vil være dejligt, hvis man havde et eller andet der pinpointede sådan - ikke bare indenfor baren - men at man er på toilettet eller ved indgangen.

46:13 Barbara: Det er vel også det at man på snapchat kan se 'for 5 timer siden var hun der'

46:18 informant: Det vil hjælpe os i rigtig mange situationer. Generelt det med at kunne finde sine venner. Bare det der med at vide 'Okay mine venner er taget hjem', det er en lille ting, men der er virkelig mange folk som er virkelige kede over, at de ikke ved hvor de er henne

46:36 Barbara: Er der kommet folk ind til jer, som eftersøger nogen?

46:38 informant: Ja, det sker hver weekend. Eller 'jeg ved ikke hvor min veninde er'. Problemet er at når man er fuld og har hørt de historier som har kørt i medierne og som er sket i Aalborg, så tænker man ikke bare 'nå ja men hun er bare taget hjem og bolle en eller anden god gut', så tænker man 'er hun blevet taget over skulderen af en eller anden grim gut?´

47:00 sara: Og det er jo fordi Aalborg har den historik vi har, at man frygter det værste.

47:04 informant: Ja, lige præcis. Jeg tror heller ikke at man skal undervurdere at vi aldrig har levet i en sikre tid end vi gør nu. Og som siger: '1000 døde er en statisk og et enkelt er en tragedie' og jeg tror vi er ved at komme til det punkt, hvor der er så få af de historier, at det bliver tragedier.

47:25 Barbara: Ja, og vi snakker også mere om det.

47:28 informant: Og det er jo ikke fordi man ikke skal det, det skal man 100 procent og alle tal over nul er uacceptabelt.

47:40 sara: Men vi kommer tættere på i virkeligheden. Det er måske et succeskriterium i sig selv

47:43 informant: Præcis. Eller skulle det være nogle garderobe problematikker. Der er fandeme også mange problemer med det, med at garderoberne lukker lige midt i det hele og så sidder tasken og nøglerne. Det problem vil vi også gerne løse, men vi arbejder på det.

A.2.2 Natteravnene

00:34 sara: Vil du kort fortælle lidt om dig selv, og hvad I laver i Natteravnene og jeres frivilliggruppe osv?

00:36 informant: Her d. 6 oktober var næsten alle natteravnene på gaden fordi det var simpelthen året - altså 25 år siden at den første natteravne-forening blev etableret ovre i Helsingør og så kom der en masse andre lige efter. Aalborg har 22 år på bagen. Så på få år så fik man lavet rigtig mange foreninger - der er nok ca 140 foreninger. Så kan det være at der lukker en og så kommer der en anden forening - men ca. 140 og den første for 25 år siden. Man kan sige at konceptet holder - det er alligevel mange år for en organisation at have levet i 25 år. Men det viser jo også at vi stadig aktuelle som for 25 år siden. Vi er Danmarks største kriminalpræventive frivilligindsats og det er vi fordi vi skaber noget tryghed. Men vores formål er at være der for de unge, der hvor de unge er. I Aalborg er det jo nattelivet. Man kan også, som natteravnene en gang gjorde, gik ude i ghettoen i Aalborg Øst. Der havde man valgt at sige at der var en masse unge mennesker der gik og skabte noget utryghed i boligområderne i eftermiddagen eller nogle uheldige grupperinger der skabte utryghed - så gik man der. Men vi samarbejder også lidt på det uformelle plan med politiet og de siger at hvis politiet skulle bestemme så skulle de gå i 9000 det er der

utrygheden sker. Det er der utrygheden er, det er der folkene er. Det er det vi gør - vi går der hvor det sker - i det meget intense festmiljø. Vi går hver fredag og lørdag nat. Det der skete i forbindelse med corona med at nattelivet åbnede igen og at det skulle være et fest det blev en kæmpe tragedie med to dødsfald i samme weekend. Det var måske anledning til at mange ligesom mig, sådan lidt tilfældigt, man vil gerne støtte - men der skal være en anledning til at man sætter handling bag ordene. Og det gjorde egentligt at dem der havde tænkt 'jeg vil være natteravne på et tidspunkt' det var måske sådan et tidspunkt der ikke.

03:28 sara: Så der fik I mange nye i den tid?

03:27 informant: Ja, vi fik nogle nye og så det der med at man er synlig og har flere hold på gaden fredag og lørdag - så render man ind i nogle der også kunne tænke sig at være natteravnene eller så fortæller man til frokostbordet at man er natteravnene - det gør at vi kan være synlige. Vi er i nattelivet hver fredag og hver lørdag. Der kunne sikkert også være brug for os om torsdagen men vi er jo frivillige og de fleste af os er erhvervsaktive så derfor er det så i weekenderne det sker. Så vi er meget tilstede og har været det i 22 år og det vi gør er at vi er der hvor de unge er - på de unges præmisser. Vi løfter ikke pegefingre eller fordømmer nogle, det gør vi ikke. Fordi vi kan ikke løse hele verden. Vi kan selvfølgelig godt undre os over nogle ting osv ik? Vi kan godt måske snakke med store bogstaver hvis der er nogle der danser nede på molen eller lige er ved at falde i vandet hvor vi siger til dem "nu synes vi godt nok at I skal til at komme op". Jeg sagde til en engang "Hvis du var min søn så ville jeg godt nok blive ked af at du stod der" eller "Har i tænkt over det koster 5.000kr i bøde hvis i falder i vandet? Fordi så er der nogle termiske kameraer, der går i gang og så er udrykning igang - vi kan ikke engang nå at ringe for at stoppe dem - altså beredskabet." så der kan vi få dem ind igen. Men kunne vi snakke lidt med store bogstaver - "Ej, der bliver lidt for utrygt for os" så hvis ikke I kommer op så ser vi ikke andet valg end at ringe efter nogen, for det kan vi simpelthen ikke at de går der. Men ellers så er det på de unges præmisser. Vi er jo ikke politiet, vi har jo vores almindelige borgerpligt, vi har ikke skærpet indberetningspligt eller noget andet, vi er stadig ligesom almindelige borgere - hvis man ser vold eller kriminalitet så skal det selvfølgelig indberettes - men ellers har vi intet skærpet. Så vi går rundt og ser om der nogle der har brug for hjælp. Mange gange er det bare et øre de har brug for. Det er lige hvis der er gået dem godt med et eller andet, eller hvis de er kede af noget. Så vi er tit et øre eller en skulder at græde ud med, eller et kram eller et kondom til sikker sex osv ikk? Det er meget det. men det er selvfølgelig meget opkast - fordi festmiljøet, der er rigtig meget alkohol og euforiserende stoffer så der er meget bræk og det skal man være indstillet på og vi holder meget hår og giver vand og brækposer og alt muligt andet og så får vi hjulpet dem hjem fordi så er de som regel klar til at komme hjem. Vi redder ikke liv hver dag.. Men vi ser også slagsmål. Så sent som i fredags hvor jeg var ude at gå, det gik dog hurtigt i opløsning og da der blev ringet så er politiet der hurtigt. Men det kan også være slemt for nogle at overvære når der pludselig ud af det blå bare sker noget. Og så er det at vi er der for at snakke med dem om at

det var en træls oplevelse men at ingen rigtigt kom til skade. Politiet løste det. Det er traumatiserende for nogle hvis man ser det første gang. Specielt hvis det er nogle som har taget noget hvor man tænker, han ligger ned, nu behøver du ikke at sparke mere ik? Altså, det er en grim oplevelse at se. Og det er fordi de har taget noget andet end alkohol og blandet en masse ting. Fordi, sådan er det jo trods alt de færreste folk der vil gøre hvis de altså var helt friske.

07:26 sara: Ja, så der må være mange forskellige ting I forholder jer til på sådan en aften?

07:31 informant: Ja, der sker mange ting. Der er jo festmiljøer og der er lidt larm og man skal gå og kigge - er der nogle der har brug for vores hjælp? Så man kigger altid op ad sidegader og gyder. Samtidig skal vi også være nærværende ved de unge. Det skal vi, fordi vi jo stiller os til rådighed. Vi går jo ikke og siger ”du ligner en der gerne vil snakke med os” men hvis vi gerne vil snakke med så tager vi nogle bolcher med. Hvis der er nogle, der er alene, de har altid vores fokus. Så kunne en icebreaker være ”vil du ikke have en bolcher? Nå hvor er du på vej hen? Er du alene? skal vi følge dig?” Noget for at komme i snak med. Men det kan også være den anden vej, at nogle gerne vil snakke med os så kunne man lige starte med en bolcher og så kan måske kommer noget andet f.eks. kunne de sige ”jeg går faktisk og tænker på at tage mit eget liv” det kan være indgangsvinklen for nogle ik?

08:22 sara: Så det bliver blødt lidt op at bolchen det giver lige adgang til hinanden.

08:28 informant: Ja, så kan man stå og snakke lidt om det, ”hvad er det” og hvis vi bliver stående og de har noget på hjertet så kommer de tit efter det. Det er sådan lidt blandet. Men det er meget koncentreret om alkohol eller alkoholrelaterede skader, så er man faldet eller har haft en konflikt med nogle. Men der er meget alkohol involveret.

09:00 sara: Hvordan er jeres aften struktureret? Hvad oplever I allermest på sådan en aften når I møder menneskerne? Har I nogle bestemte ruter når I går?

09:19 informant: Altså vi havde det der uformelle med politiet, nu er det ved at være noget tid siden - men altså så kommer de fx og siger ”vi vil faktisk gerne have at i går nede ved slottet” der sker der nogle ting. Eller ”vi vil gerne have i går ved biblioteket” ”Vi vil gerne have at i går ved kildeparken”. Vi har også turparkens telefonnummer og ved parken er de meget unge dernede og der er kommet en masse opkald ind fordi de hører høj musik eller at de er meget fulde og at der er konflikt. Så skynder vi os derned. bare det at vi kommer derned, vil der være mange der er sådan ”Hov nu må vi hellere rydde op og skrue ned fordi nu kommer natteravnene” De vil ikke tiltrække sig en masse opmærksomhed og derfor rydder de op, eller deres konflikter går i sig selv, men det er et samarbejde. Det kan også være at de bare er for fulde eller spiller høj musik og det kan skabe utryghed for nogle hvis der er 20 der sidder og hører høj musik - det er ikke alle der tør at gå forbi. Så det kan jo være at nogle ligger og sover eller at nogle bliver utrygge ved det eller andet. Det havde de jo ikke tænkt over, så skynder de sig at skrue ned.

10:44 sara: Så det er egentlig meget forskelligt hvor henne I går i løbet af en aften?

10:49 informant: Det er meget forskelligt. Det kommer også an på hvor meget der er, der kan være fulde mennesker og så kommer vi forbi nogle hvor ens veninder også sidder der og siger 'vi har styr på hende men tak fordi I spurgte', så der er noget men det løser det egentlig meget selv. Og så kan der være andre gange hvor der er ambulancerne og alt muligt andet involveret. Men det er meget forskelligt.

11:12 sara: Hvad så med at folk åbner sig meget op over for jer, når I kommer over og snakker med dem. Er det noget de bare gør når I kommer med en bolche eller er det noget man skal spørge ind til? F.eks. er der noget, der går dig på, eller hvordan er hele den proces med at få snakket med de unge mennesker? Er der noget de italesætter når de åbner op overfor jer?

11:38 informant: Nogle gange skal de lirkes lidt, fordi hvis de ikke vil, så gør de det ikke. Så er jeg måske også mere optaget af, hvordan kommer de hjem. Der er mange gange hvor de så sidder alene, dem der har det lidt skidt, enten fordi de har drukket for meget, de er kede af det, eller nogen som egentlig ikke har noget netværk, de er måske mere vågne om natten og så sidder de på nogle bænke og så egentlig bare, så har jeg en fornemmelse af at så er de lidt sammen med nogle eller sker der et eller andet. Det er så også tit dem, så vil jeg også tilbyde dem en bolche og så bare det at vi måske står ved siden af, så kan det være at de åbner sig lidt op eller vi kan sige 'hvad sidder du her for er du ok?', så kan det være at de åbner sig op. Det kan også være at de sidder og tænker 'det er jeg slet ikke klar til og snakke med nogen'. Der var også i fredags noget, der kommer der en pige som vækker noget opsigt, dels med hendes påklædning men også fordi hun går og krammer alle og så går hun fra gruppe til gruppe og siger vi til dem, og så spørger vi dem 'er I sammen med hende', hvor de siger nej. Vi vælger altid at spørge nogen som går alene, og så sætter hun sig på en bænk, hun har ret høje hæle på, så hun har nok brug for en pause, og hun skulle bare ikke sættes i forbindelse med os. Eller hun ville ikke, hvor vi siger 'er du ok, vil du have en bolche', hvor hun siger at hun sagtens selv kan finde hjem. 'Det er fint, hvor bor du henne', og sådan noget spørger vi så, 'jamen jeg bor i Prinsensgade', og så kunne man godt mærke at, det er fordi at mange ser os også som nogen, at ser man os så er det fordi man drukket for meget. Det gider man ikke, og specielt tjekkede piger der går alene, de skal bare slet ikke ses sammen med os fordi de har overhovedet ikke drukket for meget, og det handler ikke kun om at drikke for meget, det handler også bare om at man er i en udsat position når man går alene, så det er lige så meget det, men der nogle 'tak men nej tak'. Så nogle gange skal vi den samme vej tilfældigvis, men der er andre gange hvor vi respekterer det også fordi at så får de bind på nakken, men når der er nogen der går og slinger og siger nej tak, men siger 'ok kan I så sige mig hvornår bussen går', 'ja, det tror jeg godt vi kan' og så hjælper vi egentlig med det. Der er nogen der helt klart ikke vil have hjælp og som overhovedet ikke føler der er noget utryg hvor de siger 'det er sødt af jer, men jeg er overhovedet ikke spor bange, jeg skal nok klare mig selv'.

14:14 sara: Oplever I tit at det er i forbindelse med det her at gå hjem at der er nogen der opsøger jer?

14:21 informant: Det er nok der hvor vi opsøger dem og så kan de sige 'jeg er simpelthen så træt at de veninder der, nu er de blevet væk fra mig igen', eller 'det virker som om de overhovedet ikke gider mig' og så får man snakket om det, og så bliver de tit kede af det og sådan noget mens de fortæller om det. Men det er tit både at de kommer og siger at 'de røvhuller' eller noget lignende eller vi siger 'skal vi følges med dig' eller 'hvor er du på vej hen', og 'har du så husket at sige til de andre at du går, for så bliver de bekymret'. Det kan være både og at de ligesom adresserer os, men det er lige så meget, at vi kommer over og siger 'her er der en bolche, og hvor er du på vej hen?' og sådan videre, og så er der dem der siger 'tak, jeg har styr på det, mor og far holder lige hernede'. Men vores fokus er altid, det er både drenge og piger, det er lidt mærkeligt sådan noget festmiljø at der er nogen der går alene og det er i høj grad også utrygt for dem.

15:36 sara: Vi lavede et spørgeskema for en uge siden for at høre unge mennesker hvad I egentlige er utrygge ved, og der fik vi faktisk svar på at 90% af dem der svarede, var utrygge ved at gå alene hjem. Hvad tror du egentlig, den utryghed kommer af? Har du et bud på, hvad det er for en utryghed?

15:59 informant: Det har jeg, men jeg tror også at de svarer når de sidder derhjemme og tænker 'der er jeg lidt i en risikozone, det er lidt utrygt, der kan ske det og det', men når de så får noget så flytter den grænse sig helt vildt. Nogle gange tænker man ved du hvad, jeg er ret sikker på at hvis du ikke havde drukket så meget, så ville du se lidt anderledes på den her situation. SÅ ville du ikke lige gå med ham eller så ville du ikke lige gøre de her ting, den grænse flytter sig helt vildt når man drikker. Et er at man har svaret inden man er gået i byen og et andet er hvad sker der så, fordi der står også veninder og siger til en 'ej vi vil gerne hjem nu og vi har aftalt at vi skulle gå sammen, jaja men jeg er ikke klar til at gå hjem' og sådan noget ikke, der ville man nok have sagt inden jeg kunne aldrig finde på at gå alene hjem, men så på et eller andet tidspunkt så siger veninderne 'ok vi synes det er en dårlig ide men ok så, men nu vil vi altså hjem', og der tænker jeg at de nok inden har sagt at de kunne de aldrig finde på, men der sker bare noget det ved man godt, ens risikogrænse, den flytter sig lidt. Men noget af det de siger til os det er at det der skaber lidt utryghed det er sådan set ikke bange på at de kan klare sig men det er mega irriterende når der kommer tre fyre på vej ind til byen og de er på vej den anden vej der så begynder at danse til dem og siger 'hej du ser sød ud vil du ikke med til byen' eller 'skal vi ikke følge dig hjem', hvor man er lidt sådan: "lad mig være i fred." Det er nok det de synes er anmassende, og jeg tænker også at de drenge ikke normalt, hvis du bare gik onsdag eftermiddag, ændrer de sig også lidt, det gør vi allesammen når vi får noget at drikke. Det er det der er så irriterende at de får de der forespørgsler 'ej kom med os' og 'hvor skal du hen', hvor man bare tænker 'lad mig være i fred' ikke. Det tror jeg de synes er allermest irriterende, det er de får noget opmærksomhed de ikke gider. Biler der stopper og siger 'skal vi ikke køre dig hjem', 'du går alene, lad mig være i fred, ikke', altså det de siger er

så irriterende at de ikke bare de kan få lov, og det er ikke sikkert at de er bekymret for at de bliver voldtaget eller noget som helst, det er utryghed fordi 'oh skal jeg nu bruge 10 minutter på at forklare ' og så videre. Det er det, de siger er mest, det er det.

18:28 sara: Tror du også at mange at de mennesker I har mødt som ikke vil have den her hjælp når de er fulde, måske faktisk føler sig utrygge når de ikke er fulde. Tror du der er en sammenhæng mellem det med at man føler sig mindre utryg når man er fuld?

18:46 informant: Ja, helt sikkert. Det kan jeg sagtens, og så kan man måske ikke alligevel og sådan noget, eller 'jeg kan sagtens finde hjem'. Det er helt sikkert. Det er også noget vi har snakket om, så en der kan sige at det var det dummeste jeg gjorde, at gå alene hjem, fordi så satte man sig på en bænk og faldt i søvn og man tror bare man kan liste sig lige så stille ind men der var klokken så blevet 6:30, hold op en ballade man fik med ens forældre. Der ville det have været meget bedre at man havde ventet og så havde man taget den bus sammen eller noget andet, eller en mobiltelefon, hvor vigtigt det er at komme hjem og sådan noget, hvor de ikke decideret er bange men de ved godt at det ikke er så smart, fordi der kan ske mange ting. Og dem der falder i søvn, jamen de tiltrækker sig en masse opmærksomhed og de har efter al sandsynlighed ikke deres telefon når de vågner igen.

19:47 sara: Er der forskel på køn når I er ude, den måde I tilgår mænd og kvinder på. Eller måske ikke så meget måden I tilgår dem på, men i de problemer som de har hver i sær når de er ude i nattelivet? Er der nogen der giver udtryk for at de er utrygge ved nogle forskellige ting måske?

20:16 informant: Nej, det ved jeg ikke. Det tror jeg egentlig ikke at der er, de kan være utrygge ved de så skal sidde ved busstoppestedet i to timer f.eks. eller andet utryghed ved hvordan 'jeg ved bare at jeg har drukket for meget, og jeg ved at jeg får ballade med min mor og far', det kan også være sådan noget de, eller man gør noget der er træls for andre eller andet, det er sådan lidt det samme synes jeg meget af det er.

20:54 sara: Vi havde også i det her spørgeskema, hvor der også var mange der nævnte det her med gadebelysning. Er det noget som I har tænkt over ift. nogle af de ruter I går eller er det noget I også hører folk sige noget om eller er det noget I tager i betragtning?

21:10 informant: Det er ikke noget jeg synes vi hører så meget om, men den er bemærkelsesværdig. Og vi har skrevet til kommunen, at det er en spareøvelse. Det mest mærkelige det var at hele Bispensgade og Ravnsgade og nogle af de andre gader, de påstod hårdnakket at selvfølgelig kunne der springe flere lyslygter og vi tog billeder og sagde at det ikke var et spørgsmål om der er sprungne pærer, der er intet lys her og i dag da jeg var ude at gå i fredags så var der intet lys nede i Salling og den vej ned. Og så siger vi til dem at det er fair nok at, men sig da så at det er en spareøvelse, men I kan ikke på den side sige at I vil gøre alt for at skabe tryghed i nattelivet og så i de mest intense miljø så lukker I lyset der. Der sagde de at ok så ville de godt tage en runde, og så skrev de at de nu havde taget en runde og alle pærer de virker, men vi havde ikke sagt at pærerne ikke virker, men

I skal lige tænde for kontakten. Det er det der er problemet, det er altså så sent som i fredags rystede vi hovedet ind og sagde hvorfor det? Hvorfor er det lige at man vælger at slukke der, fordi det giver utryghed, det giver også utryghed hvis ikke der er bartendere, det er noget at det mest utryghedskabende de synes, det er når der sker et eller andet, enten en der er lidt anmassende, vi går ikke med ind på klubber og diskotekerne, men det der med at hvis der er en der er lidt for irriterende derinde og klæber op ad en eller noget lignende, så kan de få fat i en bartender, 'han skal fjerne sig fra mig nu'. Eller nogen der bliver for fulde så bliver de lukket ud og så ringer de til SafeHouse, men det der med bartendere der har Aalborg strammet skoene i forhold til at det er Aalborg Kommune der bestemmer, hvis der er åbent til efter kl 02 så er der bartendere på. Og så restauratørerne, de sidder også i trygt natteliv, det er bare træls fordi de der bartendere, dem skal man jo bestille dagen før, og hvis nu der er rigtig godt gang i den kokken 02, så er det bare træls at skulle lukke fordi vi ikke lige har bestilt bartendere. Det giver noget tryghed at der er nogle bartendere, det lægger de meget mærke til, det skaber noget tryghed fordi så ved de at sker der et eller andet så kan de hurtigt blive stoppet derinde og de måske kan holde sådan nogle ude som har fået alt for meget at drikke.

23:35 sara: Nu siger du det her med jeres samarbejde, vi læste også at I var en del af 'Trygge Gader' med Aalborg Kommune, er det en aktivt samarbejde I har eller er det sådan noget ligesom det her hvor I har nogle møder om hvordan man ligesom kan få flere bartendere til at være der eller skabe de her trygge rammer.

23:55 informant: Det er mere på mødeplan og det har været sådan lige efter COVID19, der tog de med og sagde de unge, hvad skal der til for at skabe tryghed, hvad kan I bidrage med og der var vi også inde. Men det er på det der plan. Men det der er det er jo at det nytter mest når det er en fælles indsats, fordi når restauratørerne siger ok, fordi vi siger til dem at det der med de unge hvorfor i alverden kan I ikke lave en systematisk kontrol. Fordi at vi var ude til noget halfest ude i Svenstrup hvor de skulle, det var alkoholfrit og så videre, men der havde de sådan en smart en de testede dem allesammen med, og det er jo fint det er et godt signal at sende så finder I nok ikke så mange. Der var der altså nogle der blev stoppet i døren, og det var så hurtigt at de lige kunne teste i panden, jeg ved ikke helt hvad det var de gjorde, men der kunne de simpelthen være påvirket af det ene eller det andet, og så var det bare 'vi ringer lige efter dine forældre'. Jeg tænker at de kunne gøre noget af det samme i gaden, men det de er lidt bange for det er de jo så er halvdelen af gæsterne - det er ikke alkohol - men de skulle så tjekke for stoffer ikke? Men det er det vi sidder og snakker om. Én af de mest utryghedsskabende ting er de stoffer også fordi at ham der står og sparker hjernen ud på én, han gør det jo kun fordi han ikke ved hvad han gør, det kan jeg ikke tro han gør. Og hvis man kommer de der stoffer til livs og så siger restauratørerne 'det er fint, jeg kan sagtens håndhæve det', så går de jo bare ind ved siden af. Det er også derfor politiet siger, at det er en ting vi skal være enige om det her, men skulle vi ikke lave en ambition om at stoffer er bare ikke tilladt hernede, så derfor kunne dørmændene også være en god ting så de lige kunne arbejde med dem. Den

teknologi tænker jeg findes til at kunne sige 'du er påvirket af stoffer, farvel med dig'. Det er i hvert fald noget der skaber en masse utryghed. Det er dem der - altså politiet - står jo nogle gange syv mennesker om én og det kan jo kun være fordi de har taget et eller andet, for ellers skulle der ikke være syv mennesker til at holde en kvinde som her forleden dag. Hun lignede en der havde mange kræfter og det er jo sikkert også fordi hun er på et eller andet. Det er også en lidt traumatiserende oplevelse for nogen at se at der står der og så er der selvfølgelig politi volden, men nej det er det ikke, for man skal faktisk være syv for at få hende ind i bilen. Det er ikke for at gøre hende skade, men det skal de faktisk være fordi hun er så påvirket. Stofferne er også meget utryghedsskabende.

26:45 sara: Nu tænker jeg også lidt i forhold til det her at safehouse er kommet til, hvordan er jeres samarbejde? Har I et samarbejde med dem? Nu er de jo også en del af det der 'trygge gader Aalborg'

26:55 informant: Ikke sådan et formelt samarbejde. Nu skal jeg ud at gå i aften, og det første vi egentligt gør når vi starter turen op, er at gå op og hilse på dem og snakke med dem, og de har været der siden klokken syv om aftenen. Nogle gange kan man mærke at stemningen er intens på en eller anden måde eller den koger lidt og andre gange er den mere fredelig og de er jo lige midt i smørhullet, så de ved lige præcist. Dem går vi altid ned og snakker med og også 'Ved I, at der kommer en bus ind her, Føtex har personalefest' osv. Så kan man dele oplysninger der. At de kommer og siger, at det er klokken 12:30 eller andet, jamen så ved man det. Fordi det der med når folk vælter ud af en bus, det kan også være sådan lidt utrygt og det samme når de skal afsted hjem fra byen, hvor de skal sloges lidt om taxaerne, nu er der kommet flere af dem, men ellers var det også utryghedsskabende fordi der ved man godt at 'nu skal jeg have en taxa' og så 'snød han måske lige foran' og så er balladen der. Men dem har vi samarbejdet med på den måde at førhen der skulle vi måske sidde med - vi har været med til at ringe og sige: 'Vi er Natteravnene og vi står her med Sofie og hun har det godt nu - hun vil godt nok gerne hjem med nogen ikke? 'Nå okay, jamen hvor står I henne?' 'Jamen vi står nede i Vesterå', hvortil de så svarer: 'I Vesterå?' 'Ja i Vesterå' og så bliver der stille - 'Er hun i Aalborg?' 'Ja' 'Jamen hun skulle sove sammen med en veninde oppe i Brovst' 'Jamen så er de godt nok åbenbart kommet til Aalborg' 'Hvor er veninden henne?' 'Hun svarer ikke lige nu'. Så skal vi stå og vente på, at de lige kommer af sted og sådan noget. Det er én ting og det venter vi også på, fordi det er også det med, at hvis man er lidt fuldesyge og 'åh nu kommer mor og far og jeg får ballade i morgen' og sådan noget. Det er måske ikke lige dem vi skal overlevere til safehouse, men dem som er blevet smidt ud af værtshuset klokken 00:30 fordi at nu har de fået for meget og de er blevet lidt uhensigtsmæssige derinde og bussen kører klokken 04, der er det bare fedt at have Safehouse, fordi så kan vi få aftalt med dem: 'det der den her bus' 'har du penge til bussen? Har du rejsekort?' og alle de der ting. 'ja' 'jamen så følger vi dig ned til Safehouse' og så laver vi aftalen med dem om at 'han skal med bussen klokken 04, er I søde at følge ham der?' Så kan vi komme ud og snakke med nogle andre og hjælpe nogle andre. Så vi skal ikke stå og vente i 3,5 time på hans bus,

den kører. Før der kunne vi finde på at sætte dem ned på McDonalds, købe vand til dem og sige 'Nu bliver du her. Nu stiller vi din alarm og når alarmen lyder, så går du til bussen'. Nu kan vi sende dem ned til Safehouse. Så på den måde samarbejder vi med dem på.

29:43 sara: Okay, det er egentligt interessant at i får et sted at få styr på dem på en måde eller få ro på.

29:49 informant: Så er de i tryghed derinde. Tit så har de heller ikke en masse tøj på. Vi har sådan nogle - de der termotæppe som man også bruger i beredskabet - sølvtæpper kalder vi dem. De er enormt varme. Når vi sådan lige kan få moslet dem ind under tøjet, så kan de egentligt godt holde varmen, men man ved også at så bliver de lidt forekommende af at sidde ude og i forhold til det vi har kunnet tilbyde dem før med et tæppe omkring dem sov ikk? Men så kan de komme derned [Safehouse] der er de trygge nede. De kan få kastet alting op og så kan de blive sendt af sted klokken 04 fordi de måske ikke har penge til en taxa og mor og far bor et sted i Herning fordi man er heroppe for at studere. De har måske ikke lige nogen der kan hente dem, så er det en kæmpe fordel at de kan komme derned.

30:45 sara: Er det der hvor jeres og 'Safehouse' arbejde adskilles med at i går ud og finder ud af hvor folk er henne og hvordan folk har det ude omkring i byen, hvor de er mere tilstede i Gaden og passer på folk inde i huset?

31:00 informant: Ja, de er mere til blod og brud og opkast. Det er egentlig det, de gør. De vil jo gerne have, at de frivillige de har enten er SOSU, sygeplejerske eller noget andet. Det er meget på blod, brud osv. hvor vi blandt andet har en snak med dem. Vi kyler dem f.eks. til den sociale skadestue. Vi har uddannelse i psykisk førstehjælp. Når nogen har selvmordstanker, har vi lært en metode - vi er jo ikke sundhedsfaglige - fordi er de meget påvirket vil de [Den sociale skadestue] sige: 'Vi vil meget gerne snakke med dig, kom lige igen i morgen'. Enten kan vi selvfølgelig ringe 112 og sige 'Vi har en her vi tror der er til skade for sig selv' men mange gange så har vi en metode til at spørge ind og sige 'Åh det er jeg da ked af at høre, hvor længe har du tænkt over, at du vil tage dit eget liv?' 'Jamen, det startede lidt i tirsdags' eller 'Det har jeg gået og tænkt over rigtig længe'. "Jamen, har du tænkt over hvordan?" "Nej, det har jeg faktisk ikke tænkt over, så ved man så går de ikke lige ud og gør det nu. Så har de måske Aller bedst af at komme hjem og sove og så har vi sådan nogle kort til selvmordslinjen og så siger vi til dem: 'Var det en ide at du lige kom hjem og sov og så i morgen når du bliver frisk så får ringet til selvmordslinjen eller går op til din læge på mandag og prøv at få en snak om det her' men hvis de siger 'ja det ved jeg udmærket godt [hvordan de vil begå selvmord], jeg er på vej ned på stationen og få det ordnet'. Så ved vi, at så skal vi få dem hjulpet videre her og nu. Det er lidt det vi gør. De ringer til politiet, hvis der er noget. Vi kan følge dem hjem - det kan de ikke. De kan følge dem ned til en taxa eller ringe til mor og far, men hvis de bor på Reberbansgade så kan vi godt følge dem derover, men vi følger dem ikke til Svenstrup. Det er dørmændene, der ringer, fordi nogle gange siger vi også: 'Var det ikke bedre, at dørmanden og restaurationen

lod være med at fylde så meget på dem og sige: 'Ej, du kan ikke købe mere i dag'. Nogle gange kommer de også og siger til os: 'Så har vi lige købt en flaske vodka og vi var ikke mere end lige kommet ind ad døren, så kom dørmanden og fulgte os ud.' Ja, det er også for dårligt, at de gør det. Så er det da bedre at de har sagt: 'Ej kom du igen en anden dag' i stedet for at de lige tilfældigvis når op i baren får brugt 500 kroner deroppe og så 5 minutter efter så står de på gaden igen. Det er sådan noget, hvor vi godt kan finde på at sige til dørmændene: 'Er det i orden det der? Kan de ikke få deres penge igen?' Det kan de næsten aldrig få, men det er sådan de oplever det og det er godt nok mærkeligt at de kan vise, hvornår de er kommet ind og 10 minutter efter så står de og har alligevel nået at bruge 500 kroner. Det er sådan noget vi synes det er simpelthen ikke er i orden sådan noget der. Eller de bliver smidt ud og så må de ikke få deres tøj, og de siger: 'Ej, det går ikke' og så går vi op og siger: 'Vi ved godt, at han ikke er velkommen her. Det har vi fuld forståelse for, men lad os nu lige få hans jakke, ikke?' Og så kan vi som regel få den, men de kan ikke altid selv få den. 'Amen det er okay, at jeg ikke skal være her mere. Må jeg få min jakke?' 'Nej, det må du ikke.' Men når vi så går op og siger: 'Argh, kan det nu passe? Det kan ikke være rigtigt.' 'Ja okay, jamen så får han sin jakke med.' Men de [Safehouse] har mest samarbejde i Gaden, det er mere der de har det. De kan gå ind og få ladet mobiltelefoner op og de kan også selv gå derned, hvis de siger: 'Ej nu har jeg godt nok fået lidt for meget. Nu har jeg fået behov for lige at sunde mig lidt.' Så må de også gerne selv gå derned.

34:42 sara: Er der et specielt sted i Aalborg, hvor I oplever - udover Gaden måske - men hvor der sker mange ting eller hvor i møder mange der kan være utrygge eller kan have brug for noget hjælp?

34:54 informant: Det kan være nede ved havnen. På bænkene nede ved havnen, der kan også sidde nogen. Dengang Safehouse blev etableret det var jo en direkte følge af det der skete med den weekend med Mia og Oliver, så de havde fokus på havnen, hvor de kørte rundt på løbehjul og kørte frem og tilbage og stoppede op når der var nogen og 'kan i lige trække lidt væk' og sådan noget. De havde ligesom det. Når vi går derned [til Safehouse] siger vi: 'Er I på havnen?' Hvis der nu sker en masse inde i byen, kan vi jo sige, så behøver vi ikke at gå på havnen. Vi er normalt også på havnen, men det kunne også være at sige at 'hvis I er der, så går vi her'. Men så var der en af dem der kom alvorligt til skade på de her løbehjul og så har de også et erstatningsansvar selvom de er en frivilligorganisation og så sagde de, at de fralægger sig alt ansvaret, så hvis der er nogen der ville køre på løbehjul, så er det helt på eget ansvar. Nu kan man mærke på dem [Safehouse] at så vil de hellere være i gaden end på havnen, for det tager alligevel lidt tid for dem at gå frem og tilbage på havnen, hvor nogle gange er der jo ikke så mange dernede. Så har vi snakket med dem [Safehouse] om: 'Hvornår har I været på havnen?' ' Men vi var dernede for to timer siden.' 'Okay, så går vi derned nu.' Sådan kan man også gøre det og det er lidt det samarbejde. Der er jo mange frivillige organisationer og der mangler jo frivillige, og de er lidt mere samarbejdsvillige nu, men vi synes, at det er en god ting det Safehouse.

36:26 sara: Hvad tror du, at tryghed og utryghed er for Natteravnene? Det er meget bredt, men har du en idé om, hvad tryghed er for jer? Hvornår er man tryg og hvornår er man utryg?

36:39 informant: Hvornår er man tryg.. Altså jeg tænker, hvis man kan få lov til at være sig selv og man kan få lov at gå i fred, og man kan have følelsen af at der ikke er nogen der vil én noget ondt og der er lidt forudsigelighed i tingene og sådan noget. Det er jo ikke lige det, som der er i nattelivet. Jeg synes for, at i forhold til, at der er så mange mennesker samlet, så er det jo relativt tryg når man er derinde og når man går i gaden og går inde i hele visitationszonen, så er der jo spækket med kameraer. Hvis vi har et eller andet, så kan vi godt få folk trukket lidt i retningen af et kamera, hvor vi tænker: 'Det kunne godt politiet synes det var rart at have et billede af den her person på en eller anden måde.' Men inden vi når at tage en telefon for at ringe til dem, så står de der for de sidder og overvåger med kamera overalt og de kan se: 'Hov der kommer Per, ham har vi sagt til, at det er forbudt for ham at være i den her zone.' Og så kommer der en og trækker ham ud, fordi så har de peget ham ud på sådan et kamera.

37:44 sara: Okay, det gør de hver weekend så, eller hvad?

37:46 informant: Det gør de konstant når det er nat. Det kan man ikke lige sige til de unge, men det er faktisk ret trygt. Så når de kan se nogle af dem, hvor de har sagt: 'I får lige en pause fra nattelivet i to år. Vi vil ikke se jer herinde.' Dem har de ret godt styr på og så følger de dem ud igen. Men de sidder og overvåger med kameraer. Det ved jeg ikke om de vil have, man siger, men det er et relativt trygt sted når man bliver inden for kameraet. Det kan godt være, at man når at få en lussing derinde, men mere når man faktisk heller ikke, fordi så er de der, når man er lige inde for den zone. Det er jo når man går ud - der sidder de jo ikke og overvåger på samme måde. Der er man lidt utryg fordi så kommer de der: 'Ay vil du ikke med os' eller man kommer til at falde i søvn og får forfrysninger eller får fra slået sin mobil eller der kommer nogen der egentligt gerne vil hjælpe en og så tager en med. Det er jo heller ikke sikkert, at man synes det er så fedt alligevel.

A.2.3 Politiet

10:12 Informant: Jeg er politibetjent, jeg har været det i alt for mange år. Jeg har været over det hele i politiet. Det gode ved politiet er at man kan søge forskellige stillinger, motorcykel, vagt, alt muligt, og jeg har været dem alle sammen. Det har været rigtig spændende, så i 2012 tog jeg en diplom i kriminologi, som det hedder, og blev færdig med den i 2014 og kriminologi går ud på, kender I uddannelsen?

10:46 Alle: Ja

10:46 Informant: Det handler om at nedbryde kriminalitet i fragmenter og så kan man begynde at skrue på nogle knapper for at få overblik eller standse et eller andet kriminalitetsproblem og så videre. Så har jeg siddet med siden 2014 i forskellige sammenhænge, men primært med forebyggelse, altid det er altid bedre at forebygge kriminalitet

end at helbrede det bagefter. Vi har jo hele vores efterforskning, når kriminaliteten er sket, så skal vi selvfølgelig efterforske og få mennesker straffet for det, de har lavet. Jeg sidder så i forebyggelses søjlen, hvor vi så arbejder meget med at blandt andet se på de kriminalitetsproblemer vi har, men vi prøver også at forudsige lidt, hvad kommer der til at ske af kriminalitet og hvordan kan vi imødekomme det bedst muligt og forebygge det her. Tilbage i, tror jeg det var i 2014 det kan også have været i 2013, der gik vi sammen med Aalborg Kommune og restauratørforeningen inde i nattelivet i Aalborg om at skabe et trygt natteliv. Om der var en generel utryghed, det tror jeg ikke, men vi blev enige om hvad kan vi egentlig gøre og hvad gør kommunen som aktør, hvad gør restauratørerne som aktør, hvad gør politiet som aktør, gør vi nogle ting vi egentlig er fælles om som egentlig, hvor vi egentlig skal slå pjalterne sammen og så skabe måske en bedre tryghed. Kommunikation har faktisk vist sig at være en vigtig del af det her.

12:22 Sara: Hvordan?

12:22 Informant: At kommunikere tryghed frem for utryghed. Giv nogle handlingsanvisninger på hvordan man kan skabe sin egen tryghed. Der ligger rigtig mange ting der, men vi gik sammen og så sagde vi at vi gør det her på en ny måde, vi gør det med co-creation modellen, som I formentlig kender

12:35 Sara: Ja

12:37 Informant: Det var ret nyt i politiet dengang. Det var ret nyt i Danmark faktisk. Det var en ny måde at arbejde projektorienteret på. I projekter der kender man jo målet på forhånd, vi skal nå herfra og hertil og der har vi en vis tid til, og så har vi nogle dele, hvor co-creation der kaster man det mere op i luften og siger vi kender ikke løsningen, vi vil ikke vide løsningen nu, men vi smider det ud og inviterer så en masse aktører ind. Det gjorde vi, vi inviterede bredt, virkelig bredt, ind til et samarbejde og så siger 'Hvad så, hvad er trygt og hvad er utrygt, hvad er tryghed ved den sags skyld'. Vi fik nogle studerende til at lave en spørgeskemaundersøgelse, ligesom jer, til at gå ned i byen og så finde nogle af de unge brugere af nattelivet og spørge dem hvad gør jer trygge og utrygge. Der kom nogle forskellige svar og det handlede vi så på, det var blandt andet omkring hjemtransport. Præcis det utrygt at gå alene, og der er mørkt og man bliver bange og man kan være et skridt bagved sig, man kan ikke lige finde natbussen hjem fordi de ændrede numre når man skal hjem og så holder de ikke der hvor de plejer og det er ikke til at få en taxa, man skal slås lidt for at få en taxa, og så er der mange pirattaxaer og alt muligt. Så det prøvede vi at handle på i årene derefter med at få lavet en del tiltag, få lavet nogle gode samarbejder med restauratørerne op at køre, så kom der jo Mia og Oliver sagerne, som I formentlig kender, som så skabte en voldsom debat om forskellige ting. Jeg kan sige at mange af de tiltag vi kom frem til dengang med blandt andet, hvad kaldte vi det, vi kaldte det kiss-and-goodbye, hvor man kunne komme og hente og sætte af, og så var det tilladt at holde nogle steder, så var der belysning og muligvis også overvågning, det kan jeg ikke huske dengang om vi havde der. Dem blev lagt ned på grund af PlusBussen,

fordi at kommunen kunne ikke lave nogle pladser til os lige umiddelbart, fordi der var den her PlusBus-løsning på vej, man gik egentlig fra det her Letbane koncept man har i Århus, den var egentlig lige omkring det tidspunkt stadigvæk på tale, hvis jeg kan huske rigtigt, men man vidste ikke lige hvordan den skulle lægges og man vidste ikke om man fik bevillingerne til den, og så røg den over til PlusBus og det tog lang tid om hvor skal den så køre hen og hvad skal den bruge af vejbane, og kan vi så lave nogle kiss-and-goodbye zoner eller pladser og hvor skal taxaerne holde henne og hvor skal busserne være og så videre... Så den egentlig aldrig til noget fordi PlusBus løsningen den er sådan set lige knap færdig nu, så I kan selv se hvor lang tid den har taget. Men så kom den her Mia og Oliver sag, hvor man så sagde 'Ok, så laver vi noget nede på Vesterbro', jeg ved ikke om I har set det dernede, der er faktisk lavet en parkeringsmulighed, hvor der ellers normalt er parkering forbudt, og så en masse lys. Det er lige over for der hvor Mia blev samlet op. Og der er noget overvågning dernede, nogle af de her trygheds kameraer som vi har sat op er der, folk ved bare ikke at de er der.

15:55 Sara: Er det visitationszonerne, som man kalder dem, eller hvad?

16:00 Informant: Nej, visitationszonerne er noget andet. Men det her ligger tæt på nattelivet og det ligger lige der hvor brolandingen er på Vesterbro og Borgergade ved stranden de mødes i krydset, lige tæt på der. Og det er der hvor mange står og forsøger at få en taxa, fordi de ikke vil stå der [?] i Jomfru Ane Gade og skal slås for at få en taxa dernede. Så man skal hente dem ved hjørnet der, der er altid mange mennesker der ved pizzariaerne, Café Victoria og den vej henover, der er altid masser af mennesker og der er også altid en masse mennesker foran Netto og på det stykke Vesterbro. Så der er altid de her vi kalder for sociale øjne eller kapable vogtere til stede, og det skulle gerne gøre folk trygge, og det gør det også, det kunne vi også se på Mia, hun følte sig tryg i gåseøjne og hoppede ind i en fremmed bil. Så hun har ikke været utryg ved det, tænker vi, nu er det svært at vide hvordan hun har haft det.

16:56 Sara: Så med alle de her initiativer og de her tiltag I har igangsat, hvad har erfaringerne og resultaterne været i virkeligheden ved det?

17:06 Informant: At de unge er ligeglade

17:08 Sara: Okay, hvordan det?

17:10 Informant: Hvis I kan huske efter Mia sagen så gik politiet og andre kommuner gik ud og sagde 'Lad nu være med at hoppe i en pirattaxa eller fremmede biler', og var det ugen efter hun var blevet fundet, ca. 14 dage efter at hun var blevet samlet op, der var der en far der ringede ind til os. Han skulle til at hente sin datter, han skulle ind i byen, og der var rigtig mange på det tidspunkt der var inde for at hente deres ung mennesker, og det kan man også godt forstå, så bliver døren flået op og så står der en ung pige som han sagde, og siger 'Kan du ikke køre mig hjem' og så siger han 'Er du fuldstændig vanvittig, har du ikke fulgt med i hvad der er sket? 'Jojojo', siger hun så, skide fuld. Har folk ikke

lært noget? Det er også hvad vi hører fra restauratørerne, dørmændene og fra vores egne patruljer derinde, folk er ligeglade, det betyder ikke noget.

18:11 Sara: Hvad tror du, det er, der gør at de er ligeglade?

18:17 Informant: En blanding af alkohol blandt andet, en blanding af at jamen det må være samfundets ansvar at de passer på mig, der kommer jeg lige med en påstand også. Men det er blevet sådan at hvis vi hørte med ham Oliver sagen så skulle hele havnen hegnes ind fordi, og igen vi sidder som myndighed ´, nu taler jeg som mig selv og ikke som repræsentant for politiet, vi kan ikke blive ved med at pakke unge mennesker ind i vat hele vejen igen. Vi havde en ung pige, der skulle op og gå på hegnet over i Limfjordsbroen i sin brandert, falder ned og rammer asfalten og dør af det. Hvad skal vi så gøre der? Skal vi så sætte pigtråd op? Skal vi sætte et 8 meter hegn op? Det er skrækkeligt når folk falder i vandet, det er skrækkeligt når de er fulde, men vi ved ikke hvor mange kilometer havne strækning, hvor der er fulde mennesker.

19:19 Sara: Ja, det giver virkelig god mening

19:20 Informant: Ja, og vi fraråder folk om at lade være med at lade sin kammerat om at gå hjem alene når han eller hun er spritstiv. Lad nu være med at lad dem gå ned til havnen. Det gør folk alligevel, hvad er det så vi skal gøre? Hvad er det, har I noget forslag til hvad det er vi skal gøre som samfund. Vi kigger op til Island blandt andet. Island har knækket koden

19:45 Sara: Hvordan har de det?

19:45 Informant: Med at få de unge til at have knap så meget alkohol. De har fået dem til at tage ansvar for sig selv og for sine venner på en helt anden måde end vi er vant til her i Danmark. Det er genialt, det er det der skal til for at løse det her.

20:12 sara: Vi har snakket om at måske hele den måde vi ser alkoholen på og det med at alkoholen gør også at vi måske føler os mindre utryg og får os til at gøre nogle ting vi måske ikke ville gøre når vi ikke var fulde. Jeg tror også det er derfor det er en interessant vinkel at gå hvad så hvis vi ikke er i byen, men vi bare går ude når andre er i byen? Hele det med at når man er omringet af den her nat kultur uden at være en del af den selv nødvendigvis, hvornår er man så utryg

20:43 Informant: Er I utrygge når I går ud og handler inde i byen

20:45 Sara: Ikke i dagtimerne

20:46 Informant: Hvorfor ikke det?

20:47 sara: Det er nemlig det at det nok er mørket der er med til at skabe det

20:52 Sara: Det har vi også lidt tal på som vi skal vise dig lige om lidt

20:55 Informant: Har I kørekort?

20:55 Alle: Ja

20:56 Informant: Kører I bil?

20:58 Sara: Jeg gør

21:01 Informant: Kører I med andre i bil?

21:02 Barbara og Sara: Ja, nogle gange

21:05 sara: Ikke så ofte her, men mere hjemme i Viborg

21:09 Informant: Der dør flere mennesker i trafikken end der bliver slået ihjel på brutal vis eller drukner i havnebassiner hvert år. Men er I utrygge ved at køre bil?

21:17 sara: Nej, jeg er mere utryg for at gå alene om aftenen

21:20 Informant: Er I utrygge ved at gå på stranden en sommerdag og gå ud og bade, hygge og alt det her?

21:25 Sara: Hvis der er lyst, så nej. Hvis der er mørkt, så kan jeg love for at så er jeg påpasselig

21:30 Informant: Du går ikke en tur ude i skoven i mørke vel, fordi medmindre du har nogen med dig eller

21:33 Sara: Nej, det gør jeg ikke

21:34 Informant: Men du går gerne alene hjem fra byen af

21:36 Sara: Ja, hvis jeg har drukket alkohol, så kan jeg ikke køre. Og har oftest heller ikke cyklen med mig, men så har jeg enten dig [sara::] i øret, eller så har jeg min kæreste i øret, eller så har jeg en nøgle i hånden, og at jeg kigger mig bagud.

21:51 Informant: Fordi du er bange for hvad?

21:53 Sara: For overgreb. Utilregnelige mænd, der opsøger mig helt sikkert. Ja, jeg har ikke brug for at der er nogen der skal komme til mig, jeg er på vej hjem. Jeg skal bare hjem

22:07 Informant: Har I undersøgt statistikken for hvor tit det sker at nogen bliver overfaldet? Unge kvinder

22:12 Sara: Ja, og det der er sjovt at se er jo at den er en del lavere end hvad vores undersøgelse viser ift. hvad det er for nogle frygt tanker der er. Altså der er et kæmpe gap, og derfor kan man hurtigt komme til at sige at det ikke er det reelle billede, det er et narrativ vi skaber, fordi der er nogle medier der fortæller det og fordi der har været nogle tragiske oplevelser. Og ligesom Mias far også kom ud i en pressemeddelelse og sagde at man ikke skal være bange når man går i byen, det her er en gal mands værk. Vi er så stadig

af den overbevisning at så længe følelsen er der, så må det sige noget om at der stadig er behov for ændring, og jeg tror lidt at det er den retning

23:03 Informant: Men hvis jeg så skaber en eller anden form for applikation eller noget andet som så kan give tryghed, skaber I så i virkeligheden mere utryghed? Er I så med til at spæde til det her narrativ om at hvis man skal gå i byen, så skal man sørge for at sikre sig selv med peberspray eller med en app der kan følge en eller hvad? Har I tænkt over det?

23:22 sara: Ja, og vi har også tænkt over det her med at måske det ikke nødvendigvis er de mennesker som er utrygge vi skal gå ind og arbejde med men de mennesker som skaber utrygheden

23:30 Informant: Ja

23:29 Sara: At det er dem vi gerne vil ind og trigger noget med

23:33 Informant: Ja, og så igen i min verden så skal man tage mere ansvar for sig selv og sine venner i stedet for at overlade ansvaret til andre. At nu er det samfundet som skal være på og det er samfundet der skal gøre at der kommer lys på samtlige veje og i samtlige parker inde i byen, der skal hegn omkring hele havnen, og så videre og så videre jeg kunne blive ved i en uendelighed. Men hvor går grænsen henne?

23:58 sara: Det er nemlig det

23:58 Informant: Og hvor skal vi finde grænsen henne? Og hvem skal italesætte den grænse? Og går man ud og laver victim blaming ved at italesætte det her. Det er særligt en politisk faktor hvor vi som myndighed skal være meget påpasselige med at gå ud officielt og sige noget som kan opfattes forkert og særligt i den her tid her, og særligt når det handler om kvinder, fordi det er oppe i tiden lige nu at man skal passe på, og det skal man

24:31 Sara: Det skal man

24:32 Informant: Det skal man. Det kan ske på mange måder. Men så er det med at finde den rigtige måde eller den bedste måde

24:40 Sara: Hvis vi kigger og du har jo virkelig ret, og det her med som sara:: siger, at det her med at tage fat i roden af hvad der skaber det i stedet for at arbejde med kvinden som er utryg. Det er ikke nødvendigvis der vi er interesseret i at gå med

24:57 Informant: Amen, det er godt

24:58 Sara: Men vi går meget op i det her med, hvad er rod-problemet egentlig? Rod-problemet er jo ikke at der er en kvinde der er gået ind i en bil, rod-problemet er heller ikke nødvendigvis at der er en der er faldet over et hegn. Rod-problemet kan måske være at vi har en total uproportional alkoholkultur i Danmark

25:15 Informant: Og det har vi

25:15 Sara: Det kan være et rod-problem

25:18 Informant: Helt sikkert, det har vi snakket om så længe at danske unge drikker sig helt i hegnet, helt forfærdeligt

25:23 Sara: Fuldstændig, ja

25:24 Informant: Vi prøver at have dialog med gymnasierne med at man starter ud med gymnasiet som 16 årig, men det første man bliver introduceret for er rusturen og så skal man have gymnasiefest hvor det sejler i alkohol og så skal alle sammen kl 23 så skal man lige i Jomfru Ane Gade og sejle videre i alkohol. Så man bliver nærmest pålagt en alkoholkultur. Nu er der nogle få der begynder at starte med at lave alkoholfrie rusture, det er et no-go, vi laver det alkoholfrie gymnasiefester, fedt, men det er en kultur hvor det er en supertanke der skal ændres, men Island gjorde det jo, og hvordan gjorde de det? Og kunne det i virkeligheden være løsningen på det hele? I min verden, ja, det kunne den. Det kunne være løsningen på mange andre ting

26:15 Sara: Men synes du at alkohol er sådan det største problem ift. kvinders utryghed når de er på vej hjem

26:23 Informant: Nej, ikke nødvendigvis

26:23 Sara: Hvad ser du som en hvad er det helt konkret, hvis du bare skal brainstorme lidt, hvad er det du ser kvinder, ud fra dine erfaringer og din faglige erfaring, hvad er det for en utryghed de har når de er på vej hjem?

26:41 Informant: Jeg tror det er en frygt for at blive overfaldet, hvor mændene ikke har det på samme måde, de går bare hjemad.

26:47 Sara: Så det er overfald der er det store

26:49 Informant: Det tror jeg. Jeg tror det kommer af de mange fortællinger der har været og det her med at pressen hele tiden booster det op, og så har man lavet mange undersøgelser om kvinders utryghed særligt kvinders utryghed, og dem har man offentliggjort, igen man har pustet til ilden og blevet ved med det og italesætte det. Så fortæller man også kvinderne, at man skal være utryg, fordi det er alle andre, og så laver man denne sociale pejling, at hvis alle andre er utrygge, så skal jeg også være utryg, ikke. Risikoen er der, men hvis man undersøger rent faktuelt hvad er den helt reelle risiko for at blive overfaldet på vej hjem fra nattelivet, hvor mange sager kan man nævne, hvis I prøver at undersøge det, så bliver I overrasket.

27:34 Sara: Ja, for der er jo i virkeligheden ikke det store billede af det

27:37 Informant: Altså jeg kan ikke mindes om nogen der er blevet overfaldet, udover Mia, hvor hun satte sig ind i en bil. Jeg kan ikke mindes i Aalborg tilbage i tiden, der skal nok være et par sager som jeg ikke kan huske men jeg kan ikke mindes det

27:50 Sara: Men lad os snakke om at der i virkeligheden er, og jeg tror også vi må erkende et mørketal hvad angår kvinder og overgreb. Altså som ikke nødvendigvis bliver meldt fordi man ikke er nået til en kultur hvor det er det første man gør det er at gå på politistationen, som jo er det man skal gøre, fordi skam er en stor del af det og så videre. Der er bare et mørketal af oplevelser som ikke er kommet frem i lyset, at det er nok ikke indgår i den statistik men som også findes og som jo også er en del af det, fordi Mia skal ikke repræsentere billedet fordi det er en tragisk sag, et billede kan også godt bare være at man har lagt en hånd over mig og gerne vil initiere en samtale med mig som kan være seksualiseret eller for nærgående

28:48 sara: Eller cat-calling

28:49 Sara: Eller cat-calling

28:50 Informant: Hvad er det?

28:52 sara: Hvis man fløjter af en på gaden eller råber kommentarer til [laver fløjtelyd]

28:55 Informant: Hvad kaldte I det?

28:55 Alle: Cat-calling

29:03 Sara: Har du ikke set i film, når der er mænd, der lige ruller ned for vinduet i bilen og ser en flot dame og så [laver fløjte-lyd]. Så fløjter de lige og så kører de videre. Ja, sådan cat-calling. Det ville man jo ikke melde, men det kan godt være at den bidrager til at føle utryghed i nattelivet, men jeg ville ikke gå på politistationen hvis der var en mand, altså jeg er da også blevet kaldt luder af en mand, og jeg var på vej hjem, og det er sådan nogle ting jeg ikke ville gå til politiet med. Det er bare sådan 'tal nu ordentligt'. Der er også nogle tal vi ikke nødvendigvis ser som vi måske også skal arbejde med gennem nogle forebyggelsesmetoder, ja. Lad os lige snakke om hele det her overfald, måske vi skal snakke om den der wordcloud

29:54 sara: Ja

29:57 Informant: Der er mange årsager til hvorfor man føler sig utryg både som mand og kvinde, det er ikke bare kvinder, men hvor har årsagerne roden henne og hvordan skal vi komme det til livs, og det kan ikke gøres på en enkel måde, der skal rigtig mange ting til man skal angribe problemet fra. Det nytter ikke at komme med en enkelt indsats her og en enkelt indsats der, og når der lige er noget der er populært i pressen så laver jeg lige en indsats der, det nytter ikke noget, det lægger lige en dæmper på pressen og så snakker vi om noget andet indtil der popper noget nyt op.

30:32 Sara: Vi er også meget enige i at det er nogle meget små skridt vi er nødt til at tage, fordi det hele tiden udvikler sig og det vi skaber eller kommer til at skabe kommer ikke til at være en løsning. Det komme til at være et bidrag til noget større, hvor vi så sammen kan ændre på noget og så forhåbentligt om nogle år kan det have en effekt

30:49 Informant: Ja

30:53 Barbara: Ligesom det med Island, det var vel jo et langt projekt. Jeg kan ikke helt præcist huske hvad de gjorde i Island, men det har vel været noget i gang helt fra deres børneår?

31:03 Informant: Ja, man ændrede simpelthen hvornår man begyndte at introducere unge for alkohol og man ændrede måden man snakkede om alkohol og fester på, og man italesatte ansvar for egen sikkerhed på en anden måde end man gør i Danmark, hvor man måske slet ikke italesætter det.

31:21 Barbara: Og det var vel en lang proces de gik igennem for at

31:23 Informant: Ja, men igen, hvis man starter i de her fire år inden unge mennesker går i byen, jamen så har du allerede fire år efter. Nu ved jeg ikke hvor gamle I er, men det varer ikke længe så holder I op med at gå i Jomfru Ane Gade, så synes I ikke det er sjovt længere

31:37 Sara: Vi er allerede trætte af det.

31:42 Informant: Og så er de for unge derinde og for fulde og for dumme, det gider man ikke. Så ændrer man sig lynhurtigt der, og det er de få år hvor man skriger ud og det er der hvor man kommer til skade, der er der hvor man oplever de her utrygge situationer. Men jeg tænker sådan noget utryghed, det bliver siddende i mange år bagefter, så der skal gøres noget.

32:04 Sara: Og det er rigtigt det der med at det også er naivt af os at tro at nu har vi lavet en app værsgo, så løser det det. Der er mange kulturelle konflikter i virkeligheden og det tror jeg også leder meget op til, altså, nu snakkede vi om det her med kvinder, på vej hjem mens der er mørkt som sådan tre ben. Hele den her ide om at det vi nok mest er utrygge over er overfald i den ene eller anden art. Spørgsmålet er, om vi skal vise den [wordcloud] nu og se?

32:42 sara: Altså vi har lavet det her spørgeskema, hvor 112 mennesker har svaret, størstedelen kvinder og så spurgte vi dem hvad er de utrygge ved når de går alene om aftenen

32:58 Informant: Og hvordan har I spurgt, har I været nede ved gaden eller herude på universitetet?

33:00 sara: Det har været et spørgeskema online, så vi har sendt det ud til alle både fra universitetet og netværk og ja

33:11 Sara: Vi har ikke været i Jomfru Ane Gade endnu, men det er et mål vi har

33:14 sara: Men det er også fordi det ikke nødvendigvis handler om alkohol men det handler også mere om denne generelle utryghed når man går hjem

33:21 Barbara: Vi har så lavet den her wordcloud, og størrelsen af disse ord kommer alt an på hvor meget/ofte det er blevet nævnt som svar

33:27 Sara: Det betyder at den største, det er dem der har flest svar

Del 2 af optagelse:

00:06 Informant: ja fordi hun siger uanset hvor vigtig politiet er, så kan politiet ikke være til stede alle steder og derfor er der dem som skal være kapable vogtere og gøre anskribelse hvis der sker noget man kan søge hjælp hos. Der skal være nogle andre øjne på gaden'. Og igen, når i går inde i dagtimerne, så er der jo rigtig mange mennesker og i ved hele tiden, at der er nogen der ser jer, hvis der sker noget - i kan tilkalde hjælp eller hjælpe eller et eller andet, så der er man ikke utryg. Og der sker overfald, det er heller ikke så tit, stort set aldrig, men hvis man skal lave et overfald, så gør man det jo ikke, hvor der er mange mennesker til stede eller sociale øjne eller kapable vogtere, som vi også kalder det. Men når man designer byen og hjemtransporten på en måde så der ikke kommer de her sociale øjne, så får du utrygheden. Den kommer helt af sig selv. Det er noget man som en by kan forbedre sig på. Man skulle måske lave og italesætte nogle hjemtransport ruter - man kan ikke plastre hele byen til med sociale øjne og med lys og med alt muligt andet - men man skal måske kigge på, hvordan er infrastrukturen i vores by og se på, hvor er det de unge mennesker de går hen når de skal hjem? Hvor er det de går hen for at finde natbussen? Hvor er det de går hen for at finde taxaerne? Hvor er det, de bliver hentet af forældrene? Hvilke ruter benytter de? Og så skal man designe de ruter, så de får de her sociale øjne, altså de kapable vogtere.

01:37 Sara: Har I gjort det? Altså har I tjekket, hvor jeg hen, når jeg skal hjem - for eksempel?

01:41 Informant: Ikke andet end fra en spørgeskemaundersøgelse, hvor de fortalte, hvor folk synes det var utrygt at gå hen. Blandt andet dernede omkring Salling og blandt andet op om Boulevarden op til Kennedy Arkaden, hvor man så kunne tage nogle natbusser når man særligt skulle ud til oplandet, fordi der vidste man, at der holdt de [busserne] oppe. Der spurgte vi blandt andet taxaer: 'Hvorfor kører I ikke den vej ned over Nytorv/Østeraagade ved McDonald's når I skal ind til byen?' Så siger de: 'Det er fordi, når vi kommer ude fra Øgadekvarteret og skal ind den vej - enten skal vi ned ad Nyhavnsgade og så svinge op der ved Jomfru Ane Gade, eller så skal vi ind over Boulevarden - men vi må ikke svinge til venstre.' Og så sagde vi: 'Må I ikke svinge til venstre?' Nej, fordi man ikke vil have den trafik ind i dagtimerne, fordi der går mange mennesker ind tværs over gaden dernede. Så spurgte vi kommunen om vi ikke kunne gøre venstresving tilladt i nattetimerne for taxa for eksempel. 'Jo, det kan vi godt.' Så ugen efter så sad der et skilt: 'Udtaget taxa'. På den måde fik vi taxaen ned og så fik vi lidt flere sociale øjne ned et sted, hvor der var utrygt at være. På den måde kan man godt skrue lidt på nogle knapper. Men det er en mastodont at sloges med når man skal have infrastruktur - der er mange interessenter der vil være modstander af det: 'Vi skal ikke have trafik ned der, hvor vi bor.

Nej nej nej - bilerne ud af byen. Alt muligt andet.'

03:09 Sara: Jojo, men det handler ikke om dem altid vel

03:11 Informant: Nej men det handler det om for nogle politikere, for politikere vil gerne sidde de næste fire år ikke også. (Kommer noget, han ikke vil citeres for). Man kunne relativt nemt skabe en betydeligt større tryghed - det koster nogle penge, men det er spørgsmålet at ville flytte nogle penge til at skabe en bedre infrastruktur med natbusser. Vi har søgt nogle penge til at få nogle infoskærme nede for enden af Jomfru Ane Gade, der i løbet af natten kunne fortælle 'Hvor går natbusserne? Hvornår går den næste natbus? Hvor lang tid er der til den næste, den kommer?'

03:56 Barbara: Ja, vi læste nemlig, at det var en af indsatserne eller resultaterne - det med informationskærmene. Men de er ikke kommet?

04:01 Informant: Nej, for den blev skudt ned af plusbussen fordi de kunne ikke sige, hvor de skulle holde henne og hvor skal vi høre og hvor bliver ruterne. Så man ville ikke investerer de mange penge i det, når man ikke havde noget at fylde i dem [infoskærmene]. Ellers havde vi snakket om at få nogle QR koder op dernede, hvor man så kunne scanne og så fik man en live-opdatering på 'hvor går min natbus henne og hvad nummer har den? Og hvor langt har jeg derhen? Og kan jeg blive guidet derhen?' Noget i den dur der. Alt det blev skudt ned af plus-bussen. Men det var et forsøg på det fordi jeg tænker noget i den stil med det i tænker, for i tænker måske også 'hvordan kan man blive guidet trygt hjem?' Desværre, vi havde ellers også VisitAalborg med indover, som var meget interesseret i den her infotavle.

04:45 Barbara: Var der andet ved de der resultater - okay jeg kan godt hive dem op, hvis det er

04:51 Sara: Må jeg lige hurtigt spørge om noget først? Jeg synes, at det var interessant, at du tog fat i belysning og gader fordi, er det problemet? Altså er der ikke noget andet bagved

04:59 Informant: Ja, men det var sådan set det vi fik svar på dengang, det var, at når de skulle gå alene hjem, så manglede der lys og det var mørke og det var gaderne og de var utrygge ved det på grund af frygten [peger]. Men frygten fra hvad? Der var forskellige historier, men noget af det gennemgående fra kvinderne var frygten for at blive overfaldet af mænd formentligt eller når der stod højlydte grupper, så var de også utrygge ved at gå forbi og så gik man i en gruppe udenom - det gør man måske helt af sig selv, når der står nogle fulde unge mennesker. Det går også, at man får lidt grå hår i siden når man kommer ned i byen og der står de her forbandede fulde unge mennesker, så man går pænt uden om, for man ved godt, at de ikke kan styre deres arme og ben.

05:46 Sara: Ja, for jeg sad også og tænkte på, at hvis vi i morgen putter belysning på hele Aalborg og især der, hvor folk er på vej hjem, gad vide om vi så om 3 måneder kunne finde

statistikker, hvor kvinder var mindre utrygge?

06:02 Informant: Nej, ikke før du ændrer fortællingen, narrativet.

06:04 Sara: Det er nemlig narrativet. Og det er det jeg synes der er interessant, for mange af dem som skriver, skriver også at mørke er det som er interessant, men som du også siger, så er det jo ikke mørket. Det er jo hvad der er i mørket der gør en bange og det der jo er i mørket er [peger på mænd på papiret], det der kan være i mørket er overfald og mænd og hele ens idé om det. Så jeg tror også, jeg gerne vil ind i hele det her med kulturelle konflikter vi i virkeligheden kommer ind i. For om vi vil det eller ej, så er køn også noget vi er nødt til at snakke om. Vi er nødt til at snakke om, hvad vi kan gøre for at kulturelt ændre nogle ting. Vi kan se Aalborg som en bygning og så prøver vi at putte lidt plaster på, lidt heromkring og lave lidt initiativer. Men der ligger noget helt fundamentalt, der skal arbejdes med, som er kulturbegrebet.

07:01 Informant: Ja men hvem skal ændre det

07:03 Sara: Ja, det er nemlig det - hvem skal gøre det?

07:05 Sara: Og hvordan?

07:05 Sara: Hvad tænker du?

07:07 Informant: Jamen jeg tænker, at det er en opgave for samfundet og i virkeligheden falder det tilbage på forældrene. Igen, vi skal passe på med at tage ansvaret væk fra os selv som borgere. I dag har vi jo taget ansvaret fra forældrene med digital dannelse for eksempel. Den forventer forældrene, nu skal jeg ikke generalisere, men den digitale dannelse forventer forældrene at deres børn får i skolen. Det er mange af dem som er forældre i dag, de er ikke digitale indfødte. Deres forældre har ikke lært dem om digital dannelse, for der var ikke digitale medier dengang, der havde man jo stadigvæk drejetelefon - dem har i nok aldrig oplevet, vel? Det var der i hvert fald. Så der tog skolen ligesom ansvaret på sig dengang og sagde: 'Jamen så må vi fortælle børnene hvordan man gebærder sig på nettet.' Også da de sociale medier kom - hvad er det, for 20 år siden eller er det 20 år siden? Deromkring i hvert fald - hvor man pludselig begyndte at kommunikere med hinanden og så begyndte man at være hårde ved hinanden og det opdagede man så som voksen, at børnene er sgu hårde ved hinanden. Men er det så forældrene der er begyndt at sige, at ligesom du skal sige tak for mad derhjemme, så skal du også være høflig på nettet? Og hvorfor ser vi den her udvikling? Hvem har ansvaret for det? Kan I fortælle mig, hvem har ansvaret for, at give børn eller give os - jer og mig - en påmindelse om, at vi skal behandle hinanden ordentligt? Hvem gør det? Og hvem har ansvaret for det?

08:43 Sara: Altså jeg tror ikke, at det er en central aktør, der sidder med den. Jeg tror, at det er en blanding af sociale tiltag, det er politikere, foreninger, det er politiet, det er mennesker, det er teknologi. Der er mange elementer man kan komme ind og skabe - det er medier

09:01 Informant: Der er mange aktører. Alt det her skal gribes hele vejen rundt. Men hvem tager teten på det?

09:08 Sara: Det er vildt svært. Det gør vi

09:10 Informant: Det er godt. Det glæder jeg mig meget til.

09:15 Sara: Vi skrev også om moderation på vores bachelor og det er jo også en forældre på internettet. Så helt sikkert mange aktører

09:27 Sara: Jeg personligt er meget inspireret af den idé du også italesætter: hvordan passer vi på hinanden? Det der med, hvordan er vi der for hinanden? I stedet for, at jeg nu bliver utryg fordi du går her på gaden, nu trykker jeg lige på en knap. Det er ikke nødvendigvis det der er løsningen, men det der med hvordan man gennem, det kan relationsdannelse, det kan være nudging, det kan være - hvordan kan vi begynde at kigge ind i en kultur hvor, her passer vi på hinanden, vi har hinandens rygge.

10:07 Sara: Uden at det bliver 'text me when you get home'

10:08 Sara: Fordi det er jo også baseret på utryghed i virkeligheden

10:14 Informant: Dansk stalking center har jo lavet en app man kan tilmelde sig 'Skytsenglen'. Hvor man, hvis man er utryg, så kan man melde sig ind på den her app, og så kan man blive fulgt hjem. Så det i snakker om, at hvis man trykker på en knap - den er der allerede, og vi anbefaler den også til folk, hvis de er utrygge eller et eller andet og så sige: 'Gå lige ind og kig skytsenglen.'

10:44 Sara: Men synes du, at den arbejder ud fra tryghed eller utryghed?

10:48 Informant: Den arbejder ud fra utryghed. Hvis du er utryg, så kan du hente hjælp her. Men vi får jo ikke startet op på den her kulturforandring, fordi hvem er det, der skal tage initiativet? I hvilket ministre ligger den? Eller i hvilken forvaltning ligger den? Eller hvilken myndighed har den? Er det politiets ansvar at skulle tale tryghed og må politiet som myndighed gå ud og udtale sig om noget andre myndigheders områder for eksempel?

11:19 Sara: Men det er godt, at du kaster det hele op for vi bliver også inspireret af, at tage nogle elementer og finde litteratur der

11:27 Informant: Jamen det der skal til, der skal det vi kalder en 'systemisk forandring' til. Men hvem skal initiere denne systemiske forandring? Fordi det er på alle parametre det her. Det er både på vores egen alkoholkultur, det handler også om restauratørernes ansvar og det handler om kommunerne og deres ansvar. Det handler om bydesignere. Det handler om folk der designer et værtshus - man kan faktisk godt designe et diskotek så man undgår konflikter i stor stil i hvert fald, men kan ikke helt undgå det. Men bruger man det i Danmark? Nej. Så der er rigtig mange lavthængende frugter derude, man som samfundet rent faktisk bare kunne hente ind og starte med og så sige: 'Okay, hvad er der så tilbage af utryghed?' Og hvordan kan vi så håndtere det?

12:21 Sara: Det i sig selv er ret interessant.

12:22 Informant: Men igen, kan godt se, der er rigtig mange perspektiver i det her. Det er næsten ikke til at overskue.

12:40 Sara: Jeg tror, at jeg har et scenarie jeg gerne vil stille op for dig. Lad os sige, at jeg har været hjemme og spille brætspil hos Sara sammen med Barbara: . Sara hun bor inde helt centralt inde i byen og klokken er 01:30 og vi har kun drukket sodavand og én kop te og jeg skal hjem til Vejgaard. Sara siger som altid 'skriv lige når du er hjemme' - det er en helt normal procedure vi har. Jeg har ikke lige nogen at tale med i telefonen. Hvad skal jeg gøre, for at føle mig tryg? Hvad er der for mig? Hvad kan jeg gøre for at føle mig tryg? For jeg er jo allerede indstillet på at 'shit', der er sgu mørkt. Det er lørdag aften. Der er fulde mænd.' Og jeg er bange for overfald. Hvad kan jeg gøre som en kvinde, som individ, ung voksen der skal hjem - og jeg er ædru

13:33 Informant: Jamen i min verden; cykle hjem. Hvis der er den her gruppe af fulde mennesker der står (13:40) og en flaske og sådan noget, så ville jeg da cykle uden om dem selv. Jeg ville ikke opsøge en potentiel konflikt, fordi fulde mennesker ikke reagerer rationelt. Så skulle jeg som ædru holde på min ret og så sige: 'Jeg vil gerne cykle igennem jer her, hvor I er, eller gå igennem.' Så vil jeg nok bare gå på kompromis med min ret og så sige, at det gider jeg ikke, jeg går bare udenom.

14:07 Sara: Der er nemlig - ja hvad siger du

14:09 Sara: Der er mange der siger, at de vil cykle og så er der også mange der siger, at det er så problemet når de så er fulde, for så kan de ikke cykle og så bliver det et værktøj nogle gange, men det kan ikke altid være et værktøj. Det er tryghedsskabende for mange, at de kan cykle fordi de føler, at de kan cykle fra nogen

14:29 Informant: Men hvorfor skulle de cykle fra nogen

14:31 Sara: Jamen, det er jo så det. Hvor kommer det fra? Det er jo stadig noget, der bliver reproduceret. Frygten er der stadigvæk

14:36 Informant: Det er narrativet vi ikke går tilbage til hele tiden ikke også. Hvor tit er nogen blevet overfaldet i Aalborgs natteliv? Har i tallene på det? Har i taget tal?

14:45 Sara: Nej

14:48 Informant: Jeg tror i bliver overrasket, for det sker ikke. Det sker ikke. Der er ikke nogen kvinder der bliver overfaldet. De historier vi hører, det er, at Mia hun sætter sig ind i en fremmed bil. Det er, at der er en eller anden i sin spritstive brandert er gået med en fremmed mand hjem og så bliver der debat dagen efter om der har været samtykke eller om der ikke har været samtykke. Og nu har vi fået samtykke loven.

15:14 Sara: Jeg tror lige så meget, at det er de der indtastninger. At når man lige får en kommentar med på vej hjem eller at de kommer måske ikke så nemt til en fordi man er

på farten og man er hurtigt forbi nogen, som hvis man går, for så føler folk, at man måske lidt bedre kan snakke når man er på vej hjem og have en samtale, end når man cykler.

15:35 Sara: Og så kan jeg godt komme til at blive lidt bekymret for hele den der med at gå på kompromis med ens ret, fordi betyder det så, at vi som kvinder skal snige os forbi potentielle trusler på vej hjem?

15:47 Informant: Nej, men det skal ses i et større perspektiv. Vejvrede det kommer af, at man holder på sin ret, fordi ifølge færdselsloven, så er det min ret, det siger den - det er min ret. Men hvorfor er det, at folk ikke gør det, som der faktisk står som noget af det allerførste i færdselsloven? Det kan i garanteret ikke huske, selvom det ikke er så mange år siden, at i selv

16:10 Sara: Det kan du huske

16:12 Informant: Udgangspunktet i trafikken er, at man viser gensidig hensyntagen. Men lavede et forsøg i Holland, hvor man siger, at nu tager vi en lille by og fjerner alt, hvad der hedder vejskilte, fodgængerovergang, lyssignaler og så siger man: 'Nu må folk selv finde ud af det.' Hvad tror I, at der skete med antallet af færdselsuheld i den her lille by?

16:34 Sara: Den faldt sikkert

16:35 Informant: Helt enormt. Fordi nu blev folk tvunget til at tage et ansvar for sig selv og for andre. Og så begyndte folk at vise hensyn, fordi: 'Hvis jeg gør det her, så kører jeg ham jo ned.' Men hvis I selv færdes i trafikken: 'Han skal eddermame ikke køre ind foran mig, så sætter jeg farten op.' I stedet for at bakke af og sige: 'Jeg holder ikke på min ret, men kom bare indenfor.' Prøv at tænk, hvis vi kunne vende tingene om til det.

17:01 Sara: Men det er måske også det der med ens opmærksomhed bliver skiftet til noget andet? Det er noget andet man tænker på, når der ikke er de ting [skilte mm.] og det kunne man måske godt applicere lidt på bylivet. Hvis man skifter ens opmærksomhed til den her frygt til noget andet - kunne det ende i mindre frygt? Eller mindre negative narrativer?

17:24 Informant: Nu de her andre arkitektstuderende, som jeg var ude at snakke med i sidste uge, hvor de siger - de har også lavet undersøgelser og interviews og alt det her - og meget peger på, at den her park 'Østre Anlæg' er, at der var ingen lys om natten. De undersøgte den om natten og sådan noget og hvor utrygt det var for folk at gå hjem der. Er det nødvendigt at man skal have lov at gå igennem i park om natten? Kan man ikke gå uden om den? Skal vi i virkeligheden plastre samtlige af vores parker til med lys og alt muligt andet? Eller hvad? Københavns kommune har lige slukket lyset i fem store parker, derovre blandet andet mose og alle mulige andre, hvor folket siger: 'Jamen, hvorfor?' Jamen igen, skal vi blive ved med at pakke folk ind i vat? Eller skal man sige: 'Så gå dog udenom den park, hvor der er de her sociale øjne og hvor der er lys, hvor er der trafik, hvor der kommer biler og cykler og hvad ved jeg om natten. I stedet for at sige, at: 'Det er

den nemmeste vej for mig. Det er ned gennem parken - så jeg VIL have lov at gå igennem. Det er min menneskeret.' Jamen så gå dog igennem parken. 'Jamen jeg er utryg. Der er ingen lys. Så nu skal samfundet komme og lave lys til mig.'

18:30 Sara: Det er faktisk en rigtig god pointe faktisk.

18:32 Barbara: Jamen, det er 100 - eller ikke 100 procent - men det er klart narrativet. Altså for eksempel ud fra mine egne erfaringer. Jeg kommer fra Færøerne af og aldrig har jeg set det der 'Skriv til mig når du kommer hjem' da jeg boede der. Det var da jeg kom til Danmark, at jeg tænkte jeg ikke skulle gå i Karolinelund eller gå forskellige steder. Det havde jeg overhovedet ikke tænkt på, da jeg boede derhjemme, og der er jo langt mellem byerne og der er mørkt. Der er ingen belysning over det hele. Så det er helt klart ikke det, der nødvendigvis vil løse det, at have den der belysning. Det er formentligt noget narrativt, helt klart

19:10 Informant: Og igen så hvis man nu som bydesigner havde forestillet sig infrastrukturen i forbindelse med nattelivet og så sagt, at nu laver vi nogle ruter ud til de nye ungdomsboliger ude på Østre Havnen derude, ud til Øgadekvarteret, ud til Kennedy bush-oldepladsen deroppe og ud til vestbyen og siger: det er de ruter. Og så tager vi nogle hovedruter, hvor vi ved der er trafik og sociale øjne og kapable vogtere og så kigger vi på dem og får sat noget lys op eller et eller andet eller ændrer på de arkitektur eller design muligheder det har, så det er trygt at være der. Altså så det svarer lidt til, at når i går i Salling for at handle, tænker i slet ikke over utrygheden der. Men det er det samme i nattelivet - det er det samme som der sker i nattelivet. I bliver overfaldet lige så let i nattelivet som når I skal ind og handle i Salling. Når i går ind i Salling og i så går ind ad de steder hvor de her drankere sidder, så vil i også få de samme tilråb, men det er jo bare drankere. Jeg ved ikke om I har fået dem eller om I bare navigerer uden om de her steder? Eller om man som kommune har gemt de her steder lidt væk? Det kan jeg ikke svare dig på. Men det er nogle andre ting der er. Men der føler I jer ikke utrygge, hvorfor ikke? I har større sandsynlighed for at komme tilskadekomne i dagstimerne end i nattetimerne ved at blive kørt ned på cykel eller et eller andet, ramt af en bil eller noget helt andet, eller blive udsat for lommetyveri. Muligheden er faktisk større i dagstimerne og i hverdagene end når færdes i nattelivet. Men jeg har ikke den frygt der, er det fordi fortællingen igennem hele livet har sagt, at der bliver du ikke overfaldet?

20:58 Sara: Jeg tror, at det er en fortælling og så tror jeg oprigtigt, at der ligger en kønskonflikt heri. Altså jeg tror, at man som kvinde har helt andre både narrativer men også netværk med oplevelser som er helt anderledes end hvad en mand har. Jeg tror helt oprigtigt og det er bare en påstand jeg har, at i unge mandlige netværker, der tror jeg at de er mindre tilbøjelige til at sige: 'Amen jeg blev sgu lige overgrebet af ham der den anden dag.' Eller: 'Han opsøgte mig sgu lige.' Mere end jeg tror der er i kvindelige netværker bliver italesat: 'Så kom han sgu og snakkede til mig.' Eller: 'Så fløjtede han sgu af mig på gaden.' Det tror jeg, at der er mere af kvindelige netværker end der er i mandlige

netværker, og der tror jeg, at der er et mørketal. Det er også svært, for hvordan måler man også på det? Der er både catcalling, så er der den der følelse og tanke om at noget kan ske, så er der en mand der går forbi dig, som måske er fuld eller han ser anderledes ud end, hvordan man selv ser ud. Det kan være en mørk gyde - der er mange lag.

22:18 Informant: Ja det er der

22:19 Sara: Og jeg tror, at det er vildt svært at gøre op sådan rent statistisk fordi jeg tror, at det rigtige billede er helt sikkert, at vi kan være mere tilbøjelige til at komme mere til skade eller der kunne ske noget i dagstimerne end i nattetimerne, men jeg tror, at der qua narrativet og qua de der oplevelser som bliver fortalt internt i netværker sker noget andet når man går om natten. Jeg tror også, at det er de oplevelser vi bliver nødt til at gå lidt med, fordi jeg tror ikke nødvendigvis man bare kan designe sig ud fra statistikker også med en bachelor i Teknoantropologi, så ved vi også, at feltarbejdet med de mennesker som ikke nødvendigvis er statiske repræsenteret, det er dem som er vigtige og det er dem vi laver noget for.

23:12 Informant: Må jeg komme?

23:15 Sara: Ja, udfordrer mig på det

23:16 Informant: I gamle dage, hvor mænd fløjtede af kvinder, så var det for at fortælle dem, at: 'Du ser godt ud' og der tog kvinderne det som et kompliment. Hvorfor er det skredet over til at: 'Nu bliver jeg nok overfaldet?' eller 'han vil mig noget ondt' eller sådan noget? Det var en ting. En anden ting er, at der er lavet en undersøgelse omkring udsathed inden for kriminalitet, hvor man har spurgt forskellige om de har været udsat for noget. Der er blandt andet en ældre kvinde der svarer, at hun har været udsat for røveri på gaden, og så kommer der svarmuligheder, hvor man kan uddybe det. Så fortæller hun så, at hun var ude at gå og så gik der en mand efter hende. I hendes verden var det et røveri. Så igen, det handler også om opfattelsen af 'hvad er det her for noget'. Du er på nettet [til Sara] prøv lige google: 'dkr det omvendte er lige så usandsynligt'.

(Der søges og pdf findes).

Prøv lige at tage billedet af den der [referer til forsiden på pdf'en]. Det er et fedt billede. Det er et skide godt billede fordi den laver fortællingen med at ældre der er bange for at gå ude om aftenen fordi de er bange for at blive overfaldet. Men hvor man prøver at ændre narrativet om det til at sige: 'Prøv at hør. I ser måske nogle mørkemænd, hvor I ikke skal se mørkemænd.' Mørkemænd har ikke noget med hudfarve at gøre, mørkemænd er dem der er kriminelle eller begår overfald, hvor man siger i kriminologien, at de holder til i mørket. Jeg synes faktisk, at det er en rigtig rigtig fed forside på den der folder der. Der kan I prøve at læse i folderen - den er nogle år gammel - men der står lidt omkring.

25:28 Barbara: Ja okay, hvad man selv kan gøre

25:31 Sara: Nå den skal vi da 100 procent have kigget på

25:35 Informant: Slå angsten ud af hovedet - prøv lige at bladre ned igen.

25:43 Barbara: Ja, så er der også lige noget statistik der.

25:47 Informant: Blandt unge, er der omkring 4 procent der bliver udsat for vold.

25:53 Barbara: Det er vel det kriminalpræventive råd

25:57 Informant: På en undersøgelse på justitsministerens forskningskontor. Selve billedet siger meget at der er en fortælling som gør, at folk bliver utrygge for noget de måske ikke burde være utrygge for. Og igen: hvis der er nogen, der fløjter efter dig på gaden, hvorfor bliver du utryg ved det? Hvorfor vender du det ikke til noget positivt?

26:17 Sara: Jeg har ærlig talt ikke bedt om det

26:19 Informant: Nej, det har du ikke. Men skal du bede om at få et kompliment i dag? Er vi virkelig så forskrækket i dag at man ikke må komme med komplimenter til hinanden uden, at den anden har bedt om det først? Amen hvor ender vi så henne?

26:36 Sara: Men det jo faktisk også - hvis vi tager udgangspunkt i den her igen [word-cloud] - mændene, der siger mænd. Altså de mænd der siger de er utrygge, det er også mænd de er utrygge over for

26:50 Informant: Jeg kunne forestille mig, at så handler det om grupperinger - ikke også?

26:51 Sara: Jamen der var også nogen som bare sagde mænd som ét ord - mange havde skrevet sætninger, hvad det var for nogen eller fulde mennesker eller sådan noget, men der var nogle mænd der bare havde skrevet mænd eller en anden mand. Det synes jeg også er interessant, for er det så en anden form for utryghed? Er det fordi kvinder [er bange for] noget seksuelt eller tilnærmelser på en måde. Mænd - er det voldelige overfald, der gør, at man er bange for andre mænd eller hvorfor er det, at man også er bange for mænd? Vi havde også en mand som kommenterede på, at når han var ude at gå, så sørgede han for, at han gik hen på den anden side, så han ikke gjorde kvinden bange - at det var en forholdsregel han havde når han var ude at gå.

27:38 Informant: Hvor er vi henne - ikke også? At man skal gå.. Jamen, okay.

27:42 Sara: Ja, det er virkelig rigtigt - hvor er vi nået til - så vi er altså kommet et forkert sted hen.

27:49 Informant: Lige præcist. Hvordan kommer vi tilbage igen?

27:51 Sara: Ja, hvordan kommer vi tilbage igen? Fordi samtalen her er vigtig. Altså hele det der fundament ændring og kulturændring er vildt vigtig, men jeg tror også at meget af det er det med, at man holder på sin egen ret men også finder et kompromis begge dele, både mænd og kvinder - at de kan mødes på et fælles tredje som hedder tryghed. Det er godt du lige kommer med den. Det er en ret interessant pointe.

28:33 Barbara: Jeg tænker nok, at vi også lige må (henviser til tiden)

28:35 Sara: Skal vi gå til det sidste?

28:38 Barbara: Vi snakker så godt, men tiden går jo

28:38 Sara: Digitale initiativer. Jeg synes vi bare lige skal springe den første over. Okay Informant:. Nu går vi lidt op i et helikopter.

28:47 Informant: Giv den gas

28:47 Sara: Vi har siddet og brainstormet på mange digitale initiativer og jeg kommer ikke til at røbe noget før du selv italesætter noget.

28:58 Sara: Vi tror heller ikke på, at idéen skal komme sådan. Det skal gerne ske i sammenspil, men det er godt at have nogle idéer fra starten.

29:03 Sara: Nemlig. Og du skal ikke tænke på noget komplet. Du kan lige så godt sige: 'Jeg kunne sgu godt tænke mig en soundbox' eller hvad end det kunne være. Hvis du skulle tænke på - hvis du går ind på en drømmerejse med os - hvis du på en eller anden måde skal kigge på, hvordan kan du gøre mig mere tryg på vej hjem fra Sara efter jeg har spillet brætspil og jeg er utryg, gennem et digitalt initiativ. Jeg er kvinde, det er nat og der er mørkt.

29:36 Sara: Alt er muligt - selvlysende fisk

29:38 Sara: Alt muligt - der er ingen restriktioner på hverken budget eller politik eller noget som helst

29:43 Sara: Eller mærkelige idéer

29:45 Informant: Jamen jeg ville sige 'slå dem ud af hovedet'.

29:49 Sara: Okay. Jamen, hvordan kan man slå det ud af hovedet?

29:52 Informant: Jamen jeg er politimand, jeg er jo ikke psykolog

29:59 Sara: Men du er kunstner nu

30:01 Informant: Kan I huske på et tidspunkt, der skrev pressen meget om de her hjemmerøverier? Hvor folk var så bange for hjemmerøverier og det var ældre mennesker, at det gik ud over og det var dem der havde flest penge. Vi sad og tog os til hovedet og sagde: 'Hold nu op, hold nu op. I har større sandsynlighed for at vinde den store gevinst i lotto end i har for at blive overfaldet derhjemme i et hjemmerøveri.' Jamen og igen pressen pustede det her op og vi sad bare 'Nej, nej, nej. Stop, stop, stop, stop det her.' Ja, det sker. Ja der er også nogen, der drukner når vi går en tur på stranden om sommeren, og det behøves ikke at være om natten - de drukner i dagtimerne. Ja det sker at der er nogen der bliver slået ihjel i trafikken. Ja, det sker. Vi kan ikke fjerne det hele.

30:44 Sara: Nej det er klart

30:45 Informant: Det kan vi ikke. Så slå det nu for helvede ud af hovedet og så tag den cykel og cykel hjem. Igen, mange kriminologiske undersøgelser omkring det der hedder 'victorimologi' altså hvor man forsker i ofre, viser at hvis man opfører sig som et offer, så er sandsynligheden for, at man bliver et offer det større. Det er lidt det med dyrene. I dyrenes verden der vælger rovdyret altid det svageste byttedyr, så dem der udviser svaghedstegn og det gør man når man ser sig selv som et offer. Hvis man ikke ser sig selv som et offer, så bliver man ikke overfaldet, men hvis man tænker på den tanke, tænker og siger 'hvordan kommer jeg trygt hjem her?' Så sender du nogle signaler om, at du er et potentielt offer - så slå det dog ud af hovedet og cykel hjem - kan du komme hjem.

31:40 Sara: Men, hvis vi så bliver i den dyreverden, så kan man jo også sige, at det jo også i mørke, at dyr de jager?

31:45 Informant: Der er jo natdyr - mørkemænd som vi kalder det. Ja, det er der men der er også predators, løver og sådan noget som jager i dagtimerne fordi det er deres. Dem der så har nattesyn og kan lide at færdes om natten. Men sidste gang der var nogen kvinder der blev overfaldet - det vi kalder en 'overfaldsvoldtægt' det var i dagtimerne. Det var ude i Østerådalen. Det var i dagtimerne. Fuld dagslys, det hele. Overfaldsvoldtægter sker yderst, yderst sjældent. Det sker ligesom at nogen drukner, ja det sker. Der står gerningsmanden og venter et sted der er øde, altså hvor de sociale øjne er helt væk. det viser sig, at det ikke har noget at gøre med Jomfru Ane Gade, at man bliver trukket ind i en baggård eller at der sidder en bag ved i bussen og springer frem og siger bøh. Det foregår meget sjældent og det er utrolig svært at forudsige hvor det sker henne, men det har som oftest ikke noget med nattelivet at gøre. Jeg kom ud ad en tangent.

33:01 Sara: Nej, men det er ret interessant.

33:05 Informant: Jamen igen, det er det der med, at hvis I faktisk får risikoen for at blive overfaldet eller et eller andet frem på bordet, så tror jeg, at I bliver dybt dybt overrasket over.. Jeg vil næsten sige, at i har større sandsynlighed for at vinde den store gevinst i lotto i løbet af et år end i har for at blive overfaldet.

33:25 Sara: Så du siger noget med - hvis jeg må prøve lige at samle det op - så du siger noget med: Vi skal have større fokus på fakta og når der er større fokus på fakta, så kan vi være bedre til at slå tingene ud af hovedet.

33:37 Informant: Ja, og passe på hinanden. Skriv den Islandske Model fordi alkohol kulturen skal være bedre. Vi skal være bedre til at passe på os selv og være bedre til at tage ansvar for os selv. Vi skal også slå det her ud, med at vi bliver overfaldet på vej hjem og at hvis folk fløjter efter mig, så er det fordi de vil mig noget ondt eller så vil de på en eller anden måde krænke mig. Nu skal jeg ikke sidde og sige, at jeg er kvinde. Men jeg kunne ikke forestille mig, at det var det. jeg fløjter ikke efter nogen. I gamle dage og især i gamle film og sådan noget, var det jo for at give en kvinde et kompliment og kvinderne kunne også godt give mændene et kompliment og så kom Me-Too og så stoppede alt det.

Hvis man gjorde det mindste, så havde man en kønskrænkende adfærd. Nu er der noget berøringsangst omkring det. Men har det også ændret vores opfattelse af, hvad der egentlig skulle være noget positivt til noget negativt?

34:38 Sara: Det har det 100 procent

34:40 Informant: I min verden ja. Nu snakker jeg ikke som politimand, nu snakker jeg som Informant:.

34:45 Sara: 100 procent og det synes jeg også er helt berettiget. Jeg tror Me-Too helt sikkert har været med til at italesætte, at vi har nogle oprigtige konflikter - altså hele det her med, hvordan mænd italesætter kvinder på arbejdsmarkedet og hvordan mand kommenter på kvinders kroppe osv. Men der er også sket en dynamik der hedder 'må jeg godt komme til dig og fortælle dig, at du ser dejlig ud?' For eksempel og den samtale den kan også komme til at komme ud i en ekstrem, der bliver dårlig fordi så er samtalen ikke længere et trygt sted for os at være. Jeg tror helt sikkert, at det er kommet med noget virkelig godt.

35:28 Informant: Og der var behov for det. Helt klart. Der skulle ske noget oprydning, ingen tvivl om det. Men glemte man nogle nuancer i farten?

35:36 Barbara og Sara: Mmm

35:37 Informant: Og glemte man at få ryddet lidt op i det bagefter og sige: 'Okay, lad os nu gå noget fornuftigt ud af det her, med de ting der ligger og svømmer lidt - hvad gør vi nu der.'

35:47 Sara Præcis. Efterfølgende kom der også virkelig mange artikler ud der sagde: 'Hvordan finder vi lige proportionerne i det her igen?' Hvordan kommer vi lige tilbage?

35:56 Informant: Har vi fundet tilbage så?

35:57 Sara: Jeg tror nogle gange vi har brug for nogle revolutioner der ryster lidt i det hele for at, vi kan lande ordentligt igen. Det tror jeg 100 procent på, og det synes jeg er stille og roligt i gang lige nu. Og nogle gange så ender det jo ude i nogle vilde elementer ligesom da George Floyd i USA døde og der kom hele den her Black Lives Matter protest, så tror jeg det lige rykkede i nogle ting, og den er ved at lande igen nu, men den lander altså på et lidt bedre fundament, hvor vi taler lidt bedre med hinanden og især om sorte mennesker. Så jeg tror nogle gange der skal nogle lidt store ting til.

36:38 Informant: Apropos så fik vi nede i 'tryg natteliv' en henvendelse omkring racisme i nattelivet. Der var nogle grupperinger og organisationer som gerne ville have, at vi tog det op som et emne fordi det skulle vi til livs. Så spurgte vi dem så: hvor mange anmeldelser har vi om racisme i nattelivet i Aalborg? Nul. Så skal vi gøre noget ved et problem der ikke er der? Eller skal vi begynde at italesætte et problem der ikke er der og derved skabe utryghed? Det sagde vi nej til - det vil vi ikke. Det kunne de så også godt se. Det skulle

vi måske ikke begynde at italesætte. Det var måske mere ovre i København det foregik. Det var bare et eksempel. Man vil gerne have noget populært ind også, det vil der også være i nattelivet i Aalborg, ting for de her foreninger. Senest har vi fået en anmeldelse fra LGBT+ eller sådan noget omkring dårlig behandling af dem i nattelivet - dem der hører til den kultur, eller hvad siger man. Så siger vi: 'Jamen det forstår vi ikke, fordi vi har gennem hele forløbet inviteret hele LGBT+ miljøet ind i arbejdet her og de har været med i arbejdet. Og så spørger vi så igen: 'Hvor mange anmeldelser har vi omkring det her?' Ingen. Så vi spørger så ude i miljøet: 'Er der nogen af jer der nogensinde er blevet krænket i forbindelse med jeres seksuelle orientering?' 'Næh.' Siger de så. 'Der er bare ingen steder til os heroppe, altså hvor vi kan gå hen og være, med vores liv.' Der var Q-bar og en tidligere men miljøet eller gæsterne var der ikke til det, så den er lukket - eller andet navn i hvert fald. Når du så spurgte de her fra de miljø og de så siger 'Vi tager til Aarhus eller København for der er et meget større festligt miljø - det er der man opsøger hinanden.' Okay. Skulle vi så begynde at italesætte, at vi har problemer med - hvad hedder sådan noget

38:44 Sara: Diskrimination

38:46 Informant: Ja

38:46 Sara: Men tror du, at det er fordi det ikke sker, eller tror du måske bare, at de går til hinanden?

38:50 Informant: Jamen jeg tror ikke det sker, for vi har ingen anmelder og vi har spurgt ud i miljøet: 'Har I oplevet noget.' 'Nej' siger de så. Nej, okay. Og de har været med inde i nattelivet i langt tid altså det der trygt natteliv - vi har ikke hørt noget endnu. Måske sker der noget, det ved jeg ikke, men så må folk komme og sige det, hvis der er et eller andet de synes vi skal håndtere, så kom og sig det.

39:18 Sara: Og den del er virkelig rigtigt. Vi skal blive bedre til at sige ting og vi skal have en større tryghed generelt ved at komme til politiet og anmelde for eksempel racisme, fordi det er ulovligt.

39:28 Informant: Ja det er det

39:28 Sara: Fordi diskrimination er ulovligt

39:29 Informant: Vi kan jo ikke gøre noget ved det, før vi får det at vide ganske enkelt.

39:33 Sara: Og det er nemlig det. Når det så er sagt, så kan jeg love for, at det sker. Det er set mange steder og der er jo stadig rigtig mange der bliver afvist i dørene for eksempel til klubber og bliver kaldt n-ordet. Jeg hører det månedligt. Det er også den med, hvordan får vi lige samtalen til myndighederne og hvordan kan man få det sammenspil bedre? Og på samme måde med et trygt natteliv. Hvordan kan et trygt natteliv også blive et ansvar som vi tager på os som samfund i virkeligheden - for kvinder.

40:11 Sara: Ja fordi måske handler det også om den kontakt - at den skal gøres stærkere for at kunne være tryg fordi man ved, at man stoler mere på hinanden, både indbyrdes men også til myndighederne

40:24 Sara: Præcis. For jeg ved jo godt, at hvis jeg er på vej hjem og at der sker noget for mig, så er jeg jo ikke et sekund i tvivl om, at hvis der kommer en politibetjent, så har de sgu min ryg. Det ved jeg sgu. Men jeg ved også godt at, hvordan gør jeg det lige tilgængeligt for mig selv? Hvor mange sociale øjne skal jeg have på mig for at der bliver reageret og for at jeg faktisk oprigtigt føler mig tryg? Der er mange aspekter i det der

40:47 Informant: Der er helt vildt mange aspekter. Så hvad er det for nogle knapper vi skal skrue på? I arbejder med én af dem - er det den knap vi skal skrue på og hvor meget skal vi skrue på den og hvor højt skal vi skrue op for den? Og hvad er der ellers af andre fortællinger? Er det racisme, er det diskrimination? Hvad er det? Er det i virkeligheden den samlede sum af alle de her fortællinger eller narrativer der gør, at vi som mennesker opfatter, at det må være utrygt - ikke at være inde i byen, for det skal vi nok håndtere - men når jeg skal hjem, eller når jeg skal hjem om natten når der er mørkt. Så er der virkelig virkelig fare på færde som der overhovedet ikke er. Det er der jo ikke. Altså når man går ind faktuelt og siger: 'Er der så fare på færde i nattens muld og mørke? Står der virkelig nogen bag en busk og venter på der kommer et bytte forbi?' Nej, det gør der heller ikke.

41:37 Sara: Men hvordan tror du så, at vi kan komme de fakta - hvordan kan vi få det ud til folk, uden at det bliver sådan et 'nå nu deler vi noget med dr og så kan de smide det ud'

41:47 Informant: Jeg ved det ikke. Hvis i kigger ned i tryg Aalborg som tryg natteliv er en del af så skriver vi, at tryghed det er svært at definere og at det er personligt og det kan variere og så skriver vi også selv, at det er i orden at være utryg, men det skal være på et faktuelt grundlag. Det er helt i orden at være utryg, men vær det nu på et faktuelt grundlag. Men hvordan gør man det?

42:10 Sara: Ja, og hvornår er der noget faktuelt? Fordi det kan godt være, at statistikkerne ikke siger det, men er det ikke faktuelt at jeg har en følelse af utryghed

42:18 Informant: Jojo

42:18 Sara: Altså den kommer jo også et sted fra selvom statistikkerne ikke matcher

42:23 Informant: Ja, men jeg prøver lidt at sammenligne det med når folk tager på stranden, der er jo ikke nogen af jer der har den mindste utryghed ved at tage på stranden med badehåndklæder og picnic kurv og det hele og så ud at hygge og solcreme og wow hvor er det godt det hele. Men I har større risiko ved at komme til skade eller dø ved at tage på stranden, end I har ved at gå i byen om natten. Men I har ikke den der tryghedsfølelse - hvorfor har I ikke det? Hvor er den henne? Jeg forstår det ikke.

42:53 Sara: Men tror du, at det handler om man skal sætte noget op et sted - fysisk - i nattelivet?

42:59 Informant: Jeg tror med badelivet, vi har alle sammen lært de fem gode baderåd: 1. Gå aldrig i vandet alene 2. Gå ikke ud at bade når der er høje bølger og sådan noget 3. Aldrig lige efter du har spist osv. osv. osv. Lær at svømme. Vi har fået det helt fra barnsben af. Så der er ingen af os der er utrygge ved at gå ud og bade ude i vandet ved stranden, fordi vi har fået et andet narrativ fra barnsben af. Og den følger os gennem hele livet og den giver vi videre til vores egne børn, at her er trygt og vi viser det også på vores krop når vi tager børnene med på stranden, at her er trygt og her er dejligt - men ikke når det er byen. Der står forældrene 'Nu skal du passe på. Du må ikke gå alene hjem og du skal sørge for og du skal dit og du skal huske at du skal altid..' Vi får en lang fortælling om, hvad vi skal gøre for at passe på sig selv. Jeg ved ikke, om det er det der er årsagen til de her, men jeg tænker at der er noget i det, at vi har den anden fortælling fra vi er børn af og bliver opdraget med det og vi er gode til at fortælle hinanden: 'Nu oplevede jeg lige en der gik efter mig. 'Hold da op, jeg var nødt til at gå stærkt for at slippe af fra ham.' Skulle han bare hjem samme vej, eller?

44:10 Sara: Det kan godt være sådan nogle interessante elementer for eksempel jeg ved jo - og det kommer jeg til at vide til den dag jeg ikke er her mere - at du må ikke køre med en promille over 0,5, er det ikke rigtigt?

44:20 Informant: Jo

44:23 Sara: Det er en ground rule og den har jeg totalt automatiseret i mig og der kunne man godt lave sådan nogle automatiserede råd i hovedet. Altså tænke det ind: 'Nå, men jeg ved, at det her ikke er narrativet' eller 'jeg ved, at her er jeg ikke'. Det kunne man godt

44:39 Sara: Ja, uden at man blev mere utryg.

44:41 Sara: Ja, uden at man blev mere utryg, men at vi arbejdede med tryghedsbegrebet.

44:44 Informant: Tryghed. Utryghed. Der var i 2021 at trygfonden havde lavet en tryghedsundersøgelse kan jeg se (referer til google søgning der er på skærmen), jeg ved ikke om I har set den. Den beskriver også noget med tryghed og utryghed. Så er der noget der hedder en konstruktiv utryghed. Man kan faktisk godt bruge en utryghed konstruktivt, forstået på den måde - der er ved at blive lavet en forskningsundersøgelse på den nu, på hvordan man kan bruge konstruktiv utryghed og så er der ukonstruktiv utryghed. Konstruktiv utryghed det kan være for eksempel at jeg er bange for at hvis jeg vælter på min cykel så er der stor sandsynlighed for, at jeg dør pga. hovedskader, så jeg vælger at køre med cykelhjelm. Det er det, man kalder en konstruktiv utryghed. Kan i følge min tankegang? Så er der den ukonstruktive utryghed: jeg er bange for, at der falder en meteor ned så nu tør jeg ikke gå ud

45:34 Barbara: Altså er det lidt sådan nogle rationelle irrationelle fears

45:37 Informant: Ja, men at man kan godt bruge utryghed konstruktivt. Det gør rådet for sikker trafik blandt andet ved at de siger at hvis i vælter på cykel, har I gode chancer

for at overleve, hvis I har cykelhjelm på og det har man. Det ved vi. Man kan slippe derfra relativt uskadt forstået på den måde, at en brækket arm kan man i de fleste tilfælde sætte sammen igen, men et kraniebrud er meget svære - det kan invalidere én eller slå én ihjel. Så hvis du bærer en cykelhjelm og hvis du bærer den korrekt, så har du stor sandsynlighed for at overleve, så den utryghed folk har for at komme galt afsted i trafikken bruger man konstruktivt til at sige: 'tag nu cykelhjelmen på.' Og hvis man ser på folk der bruger cykelhjelmen sådan procentvist gennem årene, så er det skyhøjt lige nu. Men folk er jo heller ikke utrygge ved at cykle ude i byen - med hensyn til det. Det er måske dem der som står bag hjørnet og springer frem som man forestiller sig er derude et sted i mørket som der heller ikke er der. Men kan man bruge utrygheden konstruktivt? Ja, for min skyld gerne.

46:42 Sara: Det er en god idé. Konstruktiv utryghed. Det er et godt begreb at arbejde med.

46:47 Informant: Anders Hede inde ved Trygfonden - han er forskningschef derinde - han har iværksat et projekt omkring det her konstruktiv og ukonstruktiv tryghed.

46:54 Sara: Det kan være vi lige skal slå ham op.

46:55 Barbara: Det skal vi helt sikkert

47:00 Informant: Jeg er bange for, at jeg ryger ud af en tangent engang imellem, men så må i trække mig ind igen, ikke?

47:05 Barbara: Vi er jo stadig også i den fase hvor vi også selv lidt er der - lidt i en brainstorm fase. Lige her er det rigtig godt.

47:14 Sara: Så jeg tænker også, at det altid er godt at have lidt referencer i projektet.

47:19 Sara: Vi tror også ofte på, at det guldkornene lidt ligger når vi kommer lidt længere væk fra vores spørgsmål fordi man kommer lidt dybere

47:30 Barbara: Kan jeg måske komme med noget afsluttende? Det er i forhold til de her resultater I kom frem til ved Trygge Gader, hvor f.eks. det med PlusBussen forhindrede det med venstresvinget for biler. Var der andre ting der ikke blev udført af de resultater der står her [henviser til Trygge Gader Blanche]. Nu ved jeg ikke, om du helt kan se, der står f.eks. det med skraldespandene, som du også har snakket om. Er der nogle af de ting, der står her, der ikke er blevet sat i gang eller er blevet forhindret udover det med trafikken og PlusBus?

48:03 Informant: Den der med informationsskærme, den kom jo heller aldrig. Forebyggelseskampagne, den har vi haft. Der havde vi de her go-cards, sådan nogle postkort som sidder ved forskellige cafeer og restauranter.

48:28 Barbara: Nå, det her go-cards, jeg har kun hørt om dem, ikke rigtig set dem

48:29 Informant: Det er tit at der står noget med reklame for nogle festivaler og så tager man de her cards... forskellige ting.

48:39 Sara: De er på Klostertorvet har jeg i hvert fald set

48:39 Informant: Ja. Dem havde vi inde og hænge på et tidspunkt rundt omkring i byen. [læser op resultater, der står på blanchen] Viden om alternative alkoholfrie aktiviteter, det kom også i gang, nogen som gerne vil have de her alkoholfrie fester og sådan noget i stedet for.

49:03 Barbara: Den der kampagne med de videoer der, har I vel også lavet

49:05 Informant: Højresving [ved Skipper Clements Gade] det kom

49:07 Sara Den blev implementeret?

49:08 Informant: Ja, jeg tror faktisk den er dernede endnu. Det er jeg lidt i tvivl om, fordi der skete også noget nede i Østerågade med bussen [Plusbussen] efter den kom, og den kører dernede op igennem. Jeg er lidt i tvivl om man har ændret det. Vær dig vær ædru [henviser til kampagne, der står i blanchen] den var også med

49:28 Barbara: Det handler bare egentlig om at der er kommet nogle resultater ud af jeres undersøgelse, og vi kunne se nogle af resultaterne implementeret såsom de kampagnevideoer, og at der så er blevet lavet noget efter for at imødekomme de her resultater. Men det lyder til at det meste er blevet på en eller anden måde implementeret.

49:45 Informant: Det vi så ikke fik lavet var den der kiss-and-goodbye fordi vi havde en aftale med taxa om at i stedet for at man skulle slås for taxaerne og springe ud for en for at få en taxa, så ville man lave ligesom man gjorde i [?50:00] havde sådan en fast sted hvor taxaerne kun tog passagerer og så holder man i kø, og så havde man sat op et stålgelænder op og så skulle man stå der i kø, og så opstod de her konflikter om hvem der skulle have den næst ledige taxa. Det ville taxa chaufførerne gerne være med til, og det synes de var en god ide, og så laver vi sådan en fast taxaholdeplads, og så er det der hvor folk stiller sig i kø, og for at de ikke skal stå i deres brandert og vælte ud så sætter man en sådan stål gelænder op, og det ville kommunen også være med til og betale. Det havde en enorm effekt på konflikterne i nattelivet, men den blev også lagt ned af Plusbussen fordi hvor skulle man så lave den henne og skulle man så etablere at bruge penge på det, det kunne man ikke forsvare hvis man alligevel skulle flytte den et år efter. Plusbussen trak sig ud i flere år. Så havde et ønske om flere offentlige toiletter til mændene fordi de unge sagde til os dengang at man kunne godt som kvinde komme ind på et værtshus og låne toilettet men mændene bliver afvist fordi når man er på vej hjem og er fuld, så fik man som mand ikke lov til at komme ind, man ville helst ikke have flere fulde mænd ind og de købte ikke noget, så de fik ikke lov til at komme ind. Men så havde de ikke noget sted at tisse, fordi der ikke var offentlige toiletter og så sagde man at så går de ned til havnen og så tisser de ud over vandet og så falder de i vandet og drukner og så videre. Det var også bare sådan

en urban legend, det eksisterer ikke, men så står de og pisser i baggårde og alt muligt andet, og den eneste mulighed vi havde som politi det var at give bøde, velvidende at de ikke havde noget alternativ, så vi havde også ønsker om at få de her offentlige toiletter, og der er nu flere offentlige toiletter. Der kom det her [toilet] nede ved Jomfru Ane Parken, hvor der er dem her, de er gratis om natten, og så åbner døren efter 10 minutter hvis man lægger sig ind for at sove, og så er der kommet de her festivaltoiletter nede ved John Bull

52:02 Sara: Nå ja, det er rigtigt

52:04 Informant: Ja, der er kommet et festival pissoir.

52:08 Sara: Det er godt initiativ

52:09 Informant: Vi ville godt have det blivende, men det er så ikke kommet endnu. Ovre i København, der har man de her ligesom i Paris man har de her der er lavet af støbejern, rigtig flot, fantastisk i min verden, og så giver man de unge mænd mulighed for at opføre sig ordentligt rent faktisk ligesom når man giver brugere af Jomfru Ane Gade en mulighed for at smide deres affald væk, fordi det vil folk gerne. men hvis man ikke giver dem muligheden, nu er vi igen over i noget design noget

52:36 Sara: Ja, skabe faciliteterne for det

52:36 Informant: Ja

52:38 Sara: Det giver god mening

52:43 Informant: Jeg er ikke sikker på at jeg svarede på jeres spørgsmål om hvad jeg godt kunne tænke mig der skulle være et eller andet løsning

52:47 Sara: Men det er også et svært spørgsmål, fordi hvorfor skulle du også vide det, når vi ikke selv gør. Det der er med det er at der er mange ideer og det kan man altid få brainstormet på og idegenereret på. Jeg synes det kunne være ret sjovt at hurtigt fortælle hvad vi har af sjove ting

53:05 Informant: Ja

53:08 Sara: Som helt afsluttende vi havde tænkt meget på at vi synes det her med at skabe bevidsthed på gaderne er meget interessant, og vi tror ikke at en app nødvendigvis skal gå ind og løse noget, men vi har snakket meget om at man på en eller anden måde kunne lave hologram på gaden hvor det kunne være at når en af os gik forbi, så registrerer den at man går forbi, og så kan det være at den siger,' Hej dig, har husket at passe på dig selv og en anden, god tur hjem jeg håber du har haft en rigtig god aften'. Altså sådan at man skaber en positiv fortælling. Stilhed var også noget der kom frem som sådan en, 'Jeg synes ikke det er særlig rart om natten', og kunne det være at man kunne sætte nogle højtalere op som bare fortæller nyheder når man går hjem

54:03 Sara: Fortælle eventyr

54:04 Sara: Fortælle eventyr, det kan være at vi skal høre Peter Pan eller du ved. At man tænker lidt på hvordan får vi gaden til at være et sted vi kan færdes i med nogle sjove initiativer. Fordi vi ikke nødvendigvis ser på, at hegn eller belysning skal hjælpe. Men det men at vi skaber noget hvor man ikke føler sig alene, og den der nudging med 'Hej skal vi ikke huske at passe på og selv og passe på hinanden, har du sagt hej til en ven i dag' sådan nogle ting. Det synes vi kunne være ret spændende

54:39 Barbara: Der er en del ting

54:41 Sara Ja, der er mange forskellige. Det kan også være at det bliver noget med en app

54:53 Informant: Kunne man lave en app som tænder lyset for en i takt med at komme hen et sted?

55:00 Sara Ja, altså hvordan?

55:01 Informant: Ja, altså når din mobil bliver registreret på vej ned af stien her [peger ud mod stien udenfor ved universitetet] så tænder lyset foran dig, og det vil sige at hvis der er nogle foran dig så kan du også se at lyset er tændt, så ved du at der er nogen, fordi din telefon er registreret og den har registreret at der er en telefon

55:19 Sara Ja, det er en god pointe

55:21 Informant: Modtager i lamperne eller som siger nu kommer der en et sted hvor der normalt er mørkt, men nu tænder vi lige lyset for dem, hvor der så kommer et behageligt lys og spreder det ud så man ikke, jeg kan ikke huske hvem der sagde det, men man er ikke bange for det man kan se man er bange for det man ikke kan se. Hvem er det der står og gemmer sig bag mørket og man kan ikke se det i mørke, alle de her mænd står bag og så har man en eller anden forestilling om at de står nok herhenne og hvordan kommer jeg nu hjem. Og hvordan vælger I jeres vej hjem fra, nu hvor I har været og besøgt og spillet Ludo, hvordan vælger du så din vej hjem, og kunne man så nudge ved at lave nogle veje der var tryghedsskabende ved at der kommer noget Peter Pan eller noget musik eller noget lys, eller noget lys som tænder foran en. Hvis der ikke er nogen så slukker det igen, så er det også lidt miljøvenligt måske, men igen det sender også nogle signaler om at nu tænder lyset for

56:24 sara: Og at vi er der for dig, vi er sammen om det hele

56:25 Informant: Ja, ligesom det her coming home light der er i bilerne, så tænder det inde i carporten, plus at bilen når man har slukket og låst bilen så kan man sætte bilen til at lyse i et minut ekstra eller to minutter ekstra, sådan at ens indkørsel er lyst op så man kan se.

56:48 Sara Ja, og det er nogle små tiltag der ikke løser alverden men det bidrage

56:51 Barbara: Ja, og så er der også det med at vi måske skal overveje, at der ikke

nødvendigvis er brug for en teknologisk løsning. Det kan også bare være en løsning der omhandler narrativet eller diskursen, som man kan kigge på. Ideerne er mange

57:03 Sara Ideerne er nemlig mange

57:07 Informant: Kendskab til de muligheder der allerede er. Hvordan ringer I til alarmcentralen hvis I skal gøre det hurtigt og, hvordan ville I tilkalde hjælp via 112?

57:19 sara: Altså hvad mener du? Ringe?

57:20 Informant: Ja, for eksempel, hvordan ville du gøre det?

57:24 Sara Taste 112

57:24 sara: Ja, kan jeg gøre andet?

57:30 Informant: Med din telefon kan du

57:33 Barbara: Der er den der knap

57:33 Sara: Nå ja, er de fire gange jeg kan trykke på den?

57:34 Informant: Fem gange at du kan trykke på knappen i siderne eller at du kan holde begge sideknapper inde

57:40 Sara: Jeg har veninder der siger at de er klar til at gøre det der på vej hjem, så holder de på telefonen

57:43 Informant: Ja

57:46 Barbara: Men laver den ikke også den der lyd, der er sindsyg højt?

57:48 Informant: Prøver at trykke fem gange, jeg har ikke sat min til at ringe op hvis jeg, så trykker jeg bare videre her [viser på sin mobil], men jeg kan sætte den til at gøre det automatisk, jeg kan også sætte den til at sætte nedtælling på så den kommer med en høj nedtælling som siger 'Jeg ringer til alarmcentralen om 5, 4, 3... Jeg kan også gøre det lydløst, som vi anbefaler til vores stalking ofre

58:09 Barbara: Ja, det er nemlig det, fordi den kan lave den der høje lyd

58:10 Informant: Den kan man nemlig bare slå fra

58:14 Sara Smart

58:15 Informant: Og hvis de bliver udsat for deres stalkere og ikke vil fortælle ham at man ringer til politiet, så skal de trykke fem gange og slå det her lyd fra og så ringer den op. Så er de instrueret i at så skal de snakke til alarmcentralen fordi operatørerne ved også at når der kommer sådan et opkald så skal de lige lytte efter

58:35 Sara Så operatøren kan godt se at det er sådan et opkald?

58:38 Informant: Så behøves man ikke at, nej de [operatørerne] kan ikke se det, men vi instruerer vores stalking ofre i at sige 'hvad er det du vil her' eller et eller andet i den dur, 'du ved godt at du ikke må komme her', så lytter operatøren efter og siger der er noget galt, og vi kan se gps positionen med det samme indenfor ganske få meter. Og så siger vi til ofrene, prøv og fortæl operatørerne hvad der sker uden at fortælle det direkte. Altså snak med ham din stalker, 'du ved jeg bliver pisse bange når du er her og du har iøvrigt også et tilhold mod at opsøge mig, det må du ikke', og så begynder han automatisk at køre den der, så kan vi høre hvad der sker og får lynhurtigt en patruljevogn derhen. Så på den måde får de en slags overfaldsalarm uden at vi skal til at forsyne dem med andre knapper og alt muligt andet, men brug den her mobilfunktion

59:27 Sara Det er faktisk virkelig fint

59:28 Informant: Ja, og man skal ikke til at åbne sin telefon eller man skal ikke til at skrive ind, og man trykker koden forkert, man kan godt ringe til 112 uden kode. Så kan man sætte sin telefon op til de her fem tryk eller de to sidetryk eller hvad det skulle være, det kan man sagtens gøre

59:48 Sara og sara: Det er virkelig smart

59:51 Sara: Men det er nok også noget der skal kommunikeres ud, fordi det tænker jeg mange godt kunne have gavn af

59:54 Informant: Men jeg startede helt i starten med at sige at kommunikation er vigtig.

59:57 Sara: Nemlig

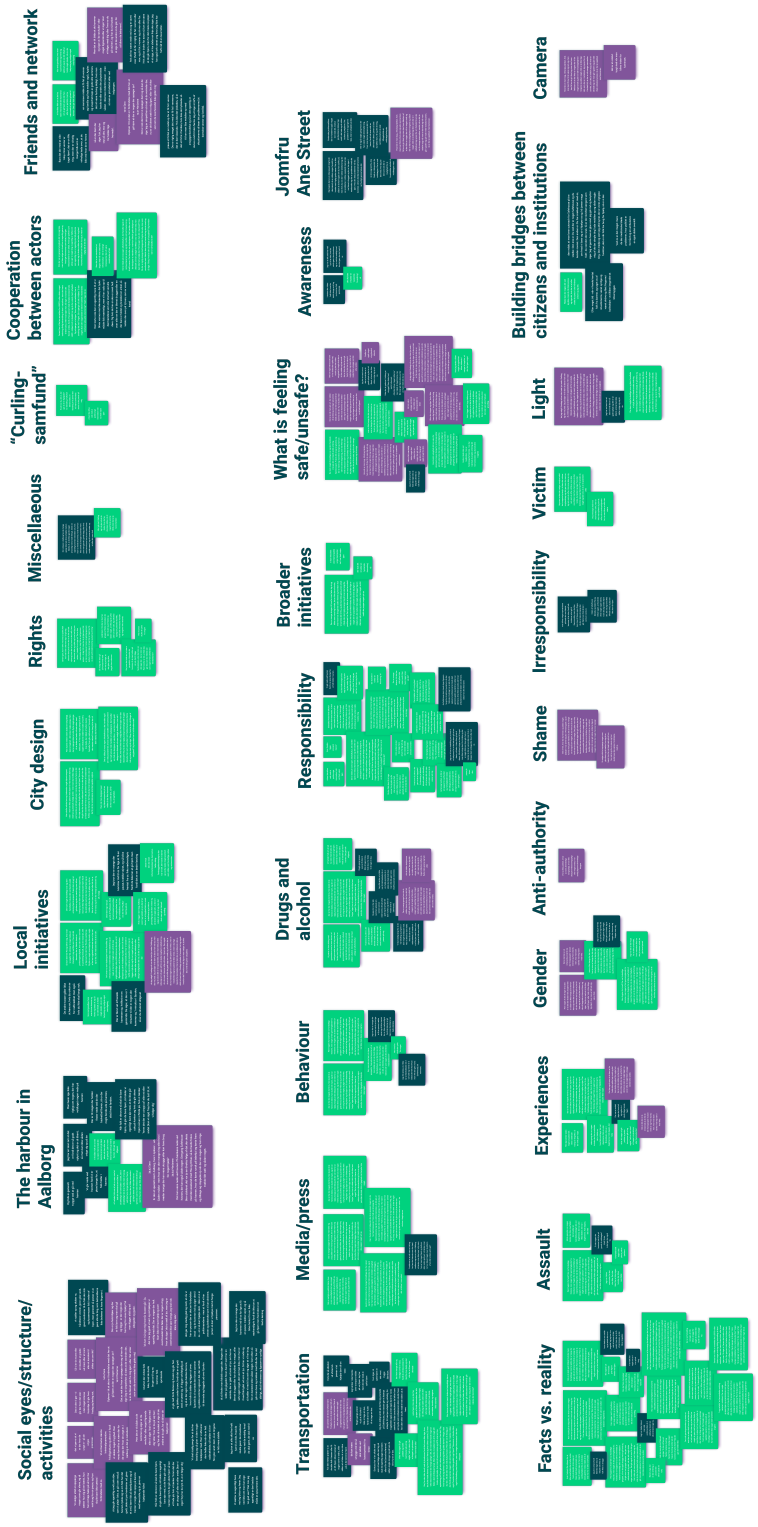
59:57 Informant: Det er sindssygt vigtigt. Også den her fortælling om at det omvendte er lige så usandsynligt, få det nu ud af hovedet

1:00:02 Sara: Ja, og der er også en kommunikation, der skal formidles

1:00:06 Informant: Kan det ske gennem mange måder med en app eller man kan få en højtaler til at fortælle noget, 'Prøv og hør her du bliver ikke overfaldet når nu kører hjem bzz'

A.3 Thematic analysis

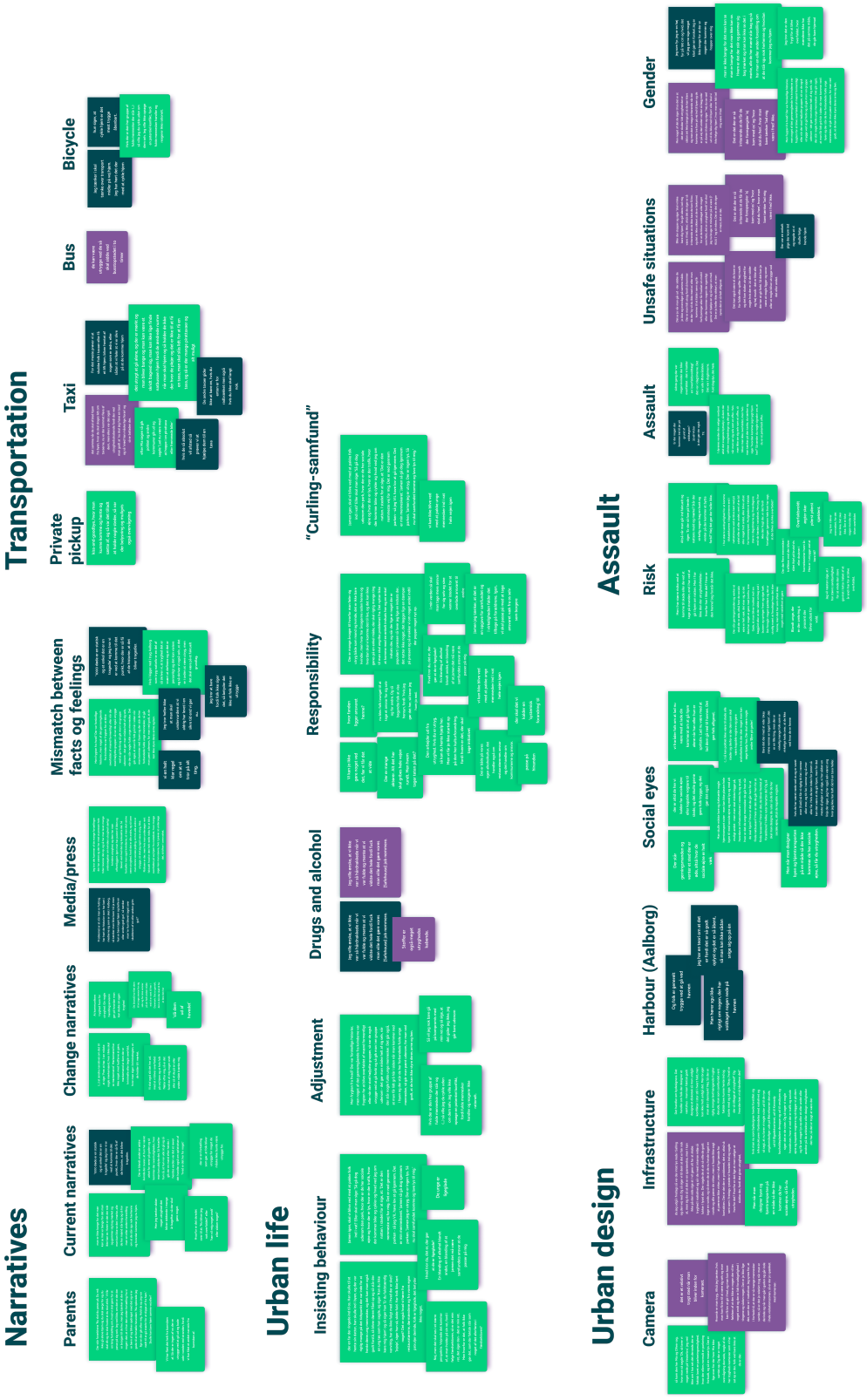
A.3.1 Step 3a

A.3.2 Step 3b

Social eyes/activities
Institutional activities
Social eyes
Friends and network
Cooperation between actors
Building bridges between citizens and institutions
City and local initiatives
Transportation
The harbour in Aalborg
City design
Local initiatives
Camera
Broader initiatives
Jomfru Ane Street
Light
Peoples beliefs and voice
Narratives
Media/press
Awareness
City life/nightlife
Independence
Behaviour
Drugs and alcohol
Responsibility
Rights
"Curling-samfund"
Irresponsibility
Truth
Facts vs. reality
Assault
Experiences
Gender

A.3.3 Step 5

Narratives
Parents
Current narratives
Change narratives
Media/press
Urban life
Insisting behaviour
Adjustment
Drugs and alcohol
Mismatch between facts og feelings
Responsibility
"Curling-samfund"
Transportation
Private pickup
Taxi
Bus
Bicycle
Urban design
Camera
Infrastructure
Harbour (Aalborg)
Assault
Social eyes
Risk
Assault
Unsafe situations
Gender

A.4 Walk-along

01:49 Sara T: Vi går ned under [tunnelen ved Aalborg Station] her.

01:51 Informant 1: Ej, jeg hader det her.

01:52 Sara T: Hvorfor gør du det?

01:55 Informant 2: Det er især fordi det er mørkt. Jeg synes også, at det lugter lidt af tis hernede.

02:00 Barbara: Men nu er det lyst for eksempel, er det stadig lidt creepy?

02:05 Informant 2: Jeg synes ikke det er så hårdt. Da de blev færdige med at renovere, men når vi så kommer længere forbi den første [vej op til togbanerne] spor 0 og 1, så bliver det uhyggeligt fordi man ikke kan se hvad der er der. Og når man ser rigtig meget true crime eller krimier, så bliver det sådan, at lige om lidt sker der noget.

02:30 Barbara: Den er måske heller ikke særlig super [peger mod enden af tunnellen, der går op til Kulturparken] med den mørke gyde for enden

02:33 Informant 2: Nej, jeg vil også altid helst gå i midten her, fordi så føler jeg at jeg er længere væk fra at nogen skulle komme ud.

02:42 Barbara: Er det fordi du tænker at de vil springe ud fra [de gyder der fører op til diverse sporbaner]?

02:44 Informant 2: Du ved ligesom når du får et chok?

02:49 Barbara: Ja, så har man i hvert fald lidt reaktionstid?

02:52 Informant 2: Ja

01:54 Informant 1: Det giver sig selv. Det lugter altid af tis hernede og bare sådan generelt, jeg kan huske da jeg flyttede til Aalborg, der fik man at vide, at Kildeparken var der, hvor der var flest der blev voldtaget - ikke voldtaget men også overfaldet, lige meget hvilket slags overfald man snakker. Så kan jeg bare huske, at jeg har fået fortalt og det er bare sjovt, for det er der man starter til Pride jo og man er hernede hele tiden når man skal med toget.

02:21 Sara: Ja, så man kender egentlig området?

02:21 Informant 1: Det er sådan fint nok, indtil du kommer hertil - spor 3 eller sådan noget. Lige så snart man kommer derhen, bliver det ulækkert.

02:28 Sara: Så det er faktisk først henne i Kildeparken og ikke så meget herunder [tunnelen] eller hvad?

02:31 Informant 1: Ej det her har jeg ikke så meget imod. Det er meget stille og roligt hernede. Jeg ved ikke hvorfor. Det er sådan et narrativ der er blevet skabt tror jeg, at så

er der nogen der har sagt det én gang, lidt ligesom Karolinelund før den blev lavet om, der synes jeg også den var uhyggelig. Jeg gik på miljøvidenskab et år på bacheloren, og selv drengene sagde, at når de skulle igennem der [Karolinelund], så var de utrygge. Hvis drengene er bange, så er alle bange.

03:03 Sara: Men det er sjovt det der hvad steder kan gøre når man hører folk sige noget.

03:08 Informant 1: 100 procent. Ligesom den bar nede i gaden, kom der en dokumentar om på et tidspunkt, hvor folk bare blev røvet fra højre og venstre. Jeg har da ikke tænkt over, at den bar skulle være skræmmende, før jeg hørte det i den dokumentar.

[Ankommer til Kildeparken]

03:15 Informant 1: Her ville jeg aldrig gå igennem, aldrig aldrig gå igennem her

03:21 Sara: Lad os lige prøve at stille os i en rundkreds her [indgangen til Kildeparken ved toppen af tunnelen]. Nå. Hvem vil gå her alene?

03:26 Informant 2: Det vil jeg overhovedet ikke

03:26 Informant 1: Fri. Ja nej tak

03:29 Sara: Hvorfor?

03:30 Informant 2: Fordi der er alt, alt for lidt belysning og jeg føler, at folk kan gemme sig alle steder.

03:34 Informant 1: Ja, og der er creepy stier over det hele og så går der folk dernede. Det er bare Noia.

03:37 Sara: Hvad bliver I opmærksomme på lige nu?

03:39 Informant 1: Menneskene.

03:41 Informant 2: Jeg bliver opmærksom på, at der ikke er så meget lys. Det kan godt være, at der er lys på gaderne, men det er sådan noget skummelt noget. Det er sådan lidt gyserfilms lys.

03:48 Sara B: Du [Informant 1] bliver opmærksom på nogle mennesker, hvad bliver du opmærksom på?

03:52 Informant 1: Det ved jeg ikke. Det er lidt ligesom i film, altså der springer en eller anden ud fra en busk. Jeg ved godt, at der ikke er så mange buske, men jeg bliver meget opmærksom på vejene og hvem der kommer gående. Så tænker jeg automatisk, om det er noget man lige skal holde øje med dem, der kommer gående dernede. Der kommer en mand gående der - okay hvad gør vi lige ved det?

04:10 Sara T: Så der er egentlig lige så mange mennesker som du ikke kan se, men kunne være der, end menneskene der faktisk er der?

04:14 Informant 1: Ja, 100. Hvem ved hvem der er bag den der hæk [peger på hækken].

04:19 Sara B: Hvad er en utilregnelig person?

04:25 Informant 2: En jeg ikke kan fornemme hvad tænker. Giver det mening? Altså hvor jeg ikke kan fornemme om de er rare og om de har gode intentioner eller om de går der sådan med krum ryg og sådan lidt for sig selv. Se hun har meget åbent kropssprog [snakker om en kvinde der går forbi]. Hende kunne jeg godt finde på at gå ved siden af.

04:43 Sara B: Ville du så opsøge hende selvom du ikke kendte hende?

04:45 Informant 2: Jeg tror, at jeg ville gå bagved eller lige foran hende, hvis jeg kunne overhale hende, så hun kunne se hvad jeg laver.

04:53 Sara B: Men føler i at i ville blive mere trygge, hvis der var ingen mennesker og I gik alene eller ville I blive mere trygge, hvis der var mennesker omkring jer?

05:03 Informant 2: Hvis der var mennesker omkring mig, for så ville de kunne se, hvis jeg blev taget.

05:08 Sara B: Hvad med, hvis det var en flok mennesker der hed seks gutter der gik?

05:12 Informant 1: Det ville jeg overhovedet ikke være tryg ved. Jeg ved faktisk ikke om jeg hellere ville være alene så?

05:16 Informant 2: Ja, hvis det var seks gutter?

05:18 Informant 1: Hvis der kom en drengegruppe gående dernede og der var helt tomt ville jeg gå derned [tunnellen] med det samme igen også selvom jeg skulle den der vej [peger i modsatte retning].

05:24 Informant 2: Følg lyset, det siger min mor altid

05:26 Sara B: Hvad hvis det var seks kvinder?

05:28 Informant 1: No

05:29 Informant 2: Så ville jeg også

05:29 Informant 1: Det er også sygt biased. Jeg ved ikk hvorfor eller hvad jeg har med mænd

05:32 Sara B: Det er totalt okay

05:31 Informant 1: Jeg er altså meget mere utryg ved mænd

05:34 Informant 2: Jeg tror, at jeg har set for meget true crime, hvor pigegrupper også begynder at blive ret farlige. Jeg tror faktisk også, at jeg ville være ret bange for dem. Hvis jeg så fire pigegrupper på sådan et tidspunkt her alene og de var sådan lidt sortklædte

05:50 Informant 1: Hvad laver de? Altså. Hvorfor føler du [pigerne] så tryg herude?

05:57 Sara T: Har det også noget at gøre med hvordan de er? Om de larmer eller er helt stille? Om du hører musik eller om de bare er her?

06:03 Informant 1: Jeg tænker automatisk - ham manden der kom gående her lige før, han havde høretelefoner i og jeg ved ikke, hvorfor men jeg føler mig mere tryg når folk har høretelefoner i fordi så er det sådan: 'Ja du går og lytter til noget musik noget podcast noget et eller andet. 'Hvis du bare vandrer rundt i en park med din jakke på om aftenen uden at lytte til noget og uden at snakke med nogen - med mindre de går meget målrettet - så tænker jeg 'hvad er det du lusker rundt om laver? Hvad er dit formål hernede? 'Er du bare ude at gå på en lille lusketur efter mennesker?' Det ved man jo aldrig

06:33 Sara B: Så der ligger noget i kropslig adfærd også?

06:35 Informant 1: Helt sikkert.

06:35 Informant 2: Meget

06:37 Sara B: Altså det er jo ikke nogen hemmelighed, at det er kommet frem i vores undersøgelser, at mænd helt sikkert bærer en stor del af det narrativ, at kvinder er utrygge. Så det er totalt valid og berettiget når I siger, at I er mere bange for mænd end kvinder. Og det vil jeg bare lige sætte scenen for, at det må man godt snakke om i dag. Det er også noget vi er totalt bevidste om, det kønsnarrativ der er.

06:59 Sara T: Og det kommer til at blive inkluderet i vores projekt på en eller anden måde

07:03 Informant 2: Jeg tror også, at jeg er mere bange for, hvis der kommer en mand gående alene frem for en kvinde selvom de har samme tøj på fordi manden er mere overlegen. Men hvis der kommer fem piger mod mig og overfalder mig - jeg tror mere det er der

07:16 Informant 1: Er det mængden eller hvad?

07:18 Informant 2: Ja, jeg tror mængden for mig er mere uhyggelig end personen. Men jeg ved ikke også i forhold til det I spurgte om før med musik, om det ville gøre mig mere tryg, hvis de gik og hyggede sig? Jeg ved ikke om jeg ville føle de var 'for trygge'?

07:31 Informant 1: Så alle skal ligesom være på dupperne

07:32 Informant 2: Det ved jeg ikke

07:33 Informant 1: Det ved jeg heller ikke [alle griner lidt]. Jeg ved ikke hvad jeg forventer af folk. Alle skal være lidt utrygge hernede.

07:39 Informant 2: Man skal være lidt bange

07:40 Sara B: Så der er noget med nogle antenner man skal have fremme. Vi har et spørgsmål der hedder: Hvad er i rundet af når der tales utryghed i nattelivet? Hvor du [Informant 1] kom frem med at da du flyttede til Aalborg, fik du at vide, at Kildeparken var et sted, hvor man ikke skulle gå. Hvad er du [Informant 2] rundet af?

07:56 Informant 2: Altså jeg fik at vide, at det var Østre Anlæg, man ikke skulle gå i. At det var der, folk blev voldtaget.

07:58 Informant 1: Ej. Nå

08:01 Informant 2: Men jeg ved ikke, om det er der, jeg flyttede hen - altså i nærheden af Østre Anlæg? Og når jeg så gik der, så kunne jeg også godt forestille mig det. Der er mange flere buske og der er mange flere stier hvor man ikke lige kommer ind

08:12 Informant 1: Det er ikke så åbent

08:13 Informant 2: Nej. Jeg synes det her [Kildeparken] er mere åbent.

08:19 Informant 1: Sjovt, for mig var det Karolinelund og så Kildeparken

08:22 Sara T: Så det er faktisk mest parker, man hører om?

08:25 Informant 1: Ja. Hvor er det egentlig det?

08:28 Informant 2: Det er fordi det er nemmest at gemme sig. Du ligger meget afsides, tænker jeg.

08:31 Informant 1: Ja, det er rigtigt. Der er ikke så mange der overfalder folk på åben gade føler jeg. Eller der må være nogle gange - jeg ved sgu ikk

08:37 Sara B: Okay, så der er noget med at jo mindre åbent der fostrer følelsen af utryghed?

08:46 Informant 1: Ja, fordi man kan jo ikke se, når folk de gemmer sig. Hvis der ikke var nogen træer her, så ville du jo spotte hele vejen rundt. Det ville jo basically være en mark. Så kan man se når der kommer nogen

08:56 Sara B: Hvad med. Nu går der nogen der [et par med hund]. Klokken er 12 om natten, og hvad ville I gøre?

09:01 Informant 2: De har en hund med - dem er jeg ligeglade med

09:02 Informant 1: Ja, det er en park, og de går med deres hund.

09:05 Informant 2: Fordi det er en lille hund

09:06 Sara: Der var hunden

09:08 Informant 1: Den er vigtig

09:12 Informant 2: Hvis klokken var 12 så var de selv lige kommet hjem fra en bytur og skulle lige lufte hunden, inden de skulle lægge sig til at sove.

09:16 Informant 1: Ja men det er helt normalt når man har hund

09:18 Informant 2: og det er en sød hund. Det er ikke en sådan en kamphund

09:21 Barbara: Nej ikke rigtigt

09:22 Informant 2: Men hvad nu hvis det var to mænd? Ville du [Informant 1] være bange?

09:25 Informant 1: Ikke hvis der var en hund

09:26 Informant 2: Nej vel

09:26 Sara T: Hvad så hvis det var en anden slags hund

09:29 Informant 1: Overhovedet ikke. Jeg elsker alle slags hunde

09:30 Informant 2: Arrrgh hvis det var en muskelhund

09:32 Informant 1: Ej, jeg elsker alle hunde, gigantiske schæfere, Granddanois - giv mig dem alle.

09:38 Informant 2: jeg synes også de er søde, men de ville sende mig et andet signal

09:40 Sara T: Okay. Men jeg synes også det er spændende det her med. Vi har egentligt bare snakket utryghed men vi kommer hurtigt alle sammen ind på det her med overgreb og overfald

09:49 Informant 1: Ja, 100%

09:50 Sara B: jeg skulle lige til at sige det

09:51 Sara T: Ja, uden at det egentligt ligger nødvendigvis i utryghed, men er det fordi de her narrativer du snakkede om før Informant 1 eller hvad tror I de kommer af?

09:58 Informant 1: Jamen det har altid kommet af overfald eller overgreb på en eller anden måde plus jeg hører alt for meget special victim unit og CSI fra en alt for ung alder og det var jo kronisk folk der blev overfaldet om natten og så blev voldtaget og så dræbt. Så jeg tror at for mig er det grundkernen af min utryghed - det er ikke at blive tæsket, det er ikke at blive stalket, det er voldtægt for mig. Jeg ved ikke hvorfor. Det er kernen af mit narrativ, jeg kan godt være. Det har det altid været.

10:28 Sara B: Hvad med dig, hvordan ligger den hos dig? [Informant 2]

10:30 Informant 2: Jeg tror at voldtægt og kidnapningsdrab agtigt noget både på grund af det Informant 1 siger med hvad man har set i fjernsynet - altså jeg har set CSI siden før jeg kunne læse undertekster og så læste min mor underteksterne op. Det synes min far heller ikke var så fedt. Det er en anden historie, et andet traume [alle griner].

10:56 Informant 1: Let's go mommy

10:59 Informant 2: Se det der [der går nogle fyre forbi]. Overfald, for det er mere det man hører om og det man er bange for også når man snakker med sine veninder.

11:10 Sara B: Hvad skete der der [henviser til fyrene der larmer i baggrunden som Informant 2 bemærkede inden hun fortsatte med at snakke]

11:12 Informant 2: Nu står vi og snakker om det. Det der ville være mere utrygt. Der er fire meget meget unge drenge [de larmer i baggrunden og hun vender sig om mod dem] og man ved ikke om der er noget hvor de påvirker hinanden eller om de bare tænker 'nu skal der ske noget sjovt' og prøve nogle grænser af. De er meget unge drenge

11:25 Sara B: Også selvom de nok er omkring 10-8 år yngre end jer?

11:29 Informant 2: Ja

11:29 Informant 1: Det er jeg sgu ligeglad med. Er det ikke gængs viden at drenge og mænd i den alder kan finde på ting?

11:35 Informant 2: Ej hvor er det et nederen sted at stå det her

11:37 Informant 1: Især fordi de er stærkere end én og hurtigere end én sådan statistisk. Jeg tænker altid, at hvis det er én til én eller én til flere, så er man outnumbered med det samme.

11:50 Sara T: Gør det noget andet [henviser til nogle nye mænd der går i en gruppe forbi]

11:55 Informant 1: Det har helt sikkert noget med størrelse og alder og har også noget med det at gøre. Hvis der havde været tre 13 årige drenge så ved jeg ikke - men de er stadig tre, hvis jeg altså var alene. Jeg tror stadig, at jeg ville tænke 'jeg er kun én'. Altså jeg har aldrig sloges med nogen før, hvilke kompetencer har jeg lige til at 'fight of crime'.

12:11 Informant 2: Også fordi jeg er næsten mere bange for sådan en gruppe drenge der [de første der kom forbi], hvis de er under 18, for så er der ved de måske heller ikke hvor deres egne grænser er end jeg er bange for sådan en gruppe drenge der [de sidste der kom forbi] der var måske 25. Så er der måske nemmere en der siger: 'Ej makker, det skal vi ikke'

12:25 Informant 1: De er sådan ude over den der loco alder

12:29 Informant 2: Ja

12:29 Informant 1: Det har jeg aldrig tænkt over før. Det giver god nok mening. Som hvis det var [nævner navne på nogle fælles venner de har der er mænd] så ville jeg overhovedet ikke tænke noget - også fordi man kender dem - men også på grund af deres alder - vildt. Ja okay - gymnasiedrenge

12:41 Informant 2: Sådan gymnasiedrenge hvor der ikke er rigtigt er nogen der tør sige stop fordi de er bange for

12:46 Informant 1: og ikke være seje

12:52 Sara B: Det er fedt. Det er gode data det her. Lad os prøve at bevæge os lidt videre

13:02 Informant 2: Jeg troede vi skulle gå igennem

13:01 Sara: Det kunne vi godt hvis du skulle have lyst til en tur

13:04 Informant 2: Jeg begynder at tænke: "hvilken vej jeg ville gå hvis jeg gik alene?"

13:07 Sara: Ja - hvilken vej skulle det være?

13:07 Informant 2: Jeg ville gå den der vej [stien mod AKKC] for der var mest lys

13:09 Barbara: Altså mod hotellet [Comwell]?

13:11 Informant 2: Ja, og så ville jeg også gå den der vej [stien der er mellem hotellet og AKKC], den lange, fordi der er mere lys og mindre buske

13:19 Barbara: Du ville ikke gå den her vej? [tunnelen]

13:19 Informant 2: Hvis jeg skulle den vej

13:25 Barbara: Men ville du have valgt den her vejtunnelen] istedet hvis du skulle have valgt en retning?

13:28 Informant 2: SÅ tænker jeg jamen hvordan skulle jeg så komme over på den anden side, jeg ved der er flere måder at komme derom, men jeg ville være mere tryg med at gå igennem parken

13:43 Informant 1: Eller oppe ved vejen, nok vejen

13:46 Barbara: Hvorfor tænker du på vejen?

13:47 Informant 2/Informant 1: Fordi der er flere biler, der kan se en

13:09 Informant 1: Jeg tror jeg ville gå ned, for så kommer man hurtigere. Jeg tror, at den eneste gang jeg gik her det var til Pride sammen med Informant 2 og så hjem fra en forestilling sammen med min kæreste, hvor vi gik under her [tunnelen] der var det også sent, men der tænkte jeg jo slet ikke over fordi han [kæresten] var der

13:28 Sara T: Gør det en forskel, at du er sammen med din kæreste eller veninder eller?

13:33 Informant 1: Altså jeg ved ikke med mig og Informant 2 der var ude at gå klokken 23 en mørk så ville jeg nok tænke [lyd som lidt henviser til lidt ubehagelig] sådan semi fin. Så har man nogen at snakke med, hvis man bliver lidt nervøs eller et eller andet. Men når det er min kæreste, er jeg helt sikkert mere tryg. Men jeg tænkte faktisk over det, da jeg var på vej herned. Det er ikke fordi min frygt forsvinder 10.000 procent bare fordi jeg er sammen med ham. Jeg går stadigvæk - hvis det er mørkt - og tænker bare lidt over det. Den [frygten] er der altid. Den går ikke nødvendigvis væk, bare fordi han er der. Det kræver lidt flere

14:07 Sara: Men skifter den til noget andet? Altså bliver det så sådan en trygheds utryghed

14:14 Informant 1: Altså er jeg ikke bange for overfald overhovedet, altså når jeg er sammen med ham. Der tænker jeg: 'så tager du dem bare'. For det første, så er man én person mere, for det andet så er det en mand på knap to meter, som jeg tænker godt ville kunne tage dem, hvis det skulle være. Det skulle gå ret galt, men man bliver da helt sikkert mere tryg af det. Det minder om ens far på en eller anden måde ikke for at gøre det til en klam ting, men det der med, at man føler sig beskyttet af at det er en mand og det er en der er fysisk større end en selv og sådan noget. Hvis det var min mor derimod, altså hun er mindre end mig, så var det mig, der skulle beskytte hende.

14:52 Sara: Det er spændende. Jeg synes det er sjovt det med køn egentligt

14:54 Informant 1: Gigantisk

14:55 Sara: Altså hvad det lige sætter gang i også. Fordi både at det er noget man tænker over, men det også noget som man ikke helt tænker over.

15:04 Informant 1: Jeg synes hele tiden, det ligger der lidt. Der er et eller andet med mænd. Jeg er egentlig ret høj og bred for en kvinde at være altså over gennemsnittet og jeg føler mig altid som en lille bitte 'nem at overfalde', hvad ved jeg, lige så snart der er en mand. Der skal ikke så meget til. Den er der konstant fordi jeg aldrig helt ved, hvad planen er. Hvis det giver mening?

15:34 Sara: Hvad hvis han er meget lavere end dig? Hvis han nu er 20 cm lavere end dig

15:38 Informant 1: Ærligt, så er jeg ikke lige så bange overhovedet. Det har helt sikkert noget at gøre med at han er større og stærkere end mig, right? Men jeg kan også huske at lige efter alt det der med Oliver og Mia var sket heroppe. Det var seriøst ugen efter det med Mia var sket så var vi i byen - som man gør hele tiden med [den uddannelse hun er fra] lige på det tidspunkt - og så skulle jeg til bussen eller jeg skulle hjem eller et eller andet og der var tre af drengene fra klassen eller fire som fulgte mig over til universitetet for at hente min cykel fordi de var blevet så rystet over den her historie at de ville passe på mig.

16:14 Sara T: Okay, så det var dem der tilbød at gå hen?

16:15 Informant 2: Her ville jeg synes det er rart at gå, fordi der er så lyst og der er så mange mennesker, og folk har åbne vinduer. Det ville jeg også helt klart kigge efter

16:16 Informant 1: Ja. Jeg sagde 'jeg skal over at hente min cykel på universitetet og så kan jeg komme hjem' så sagde de: 'skal vi ikke lige følge dig derhen?' og så gik de der store og du ved [navn på dreng som vi også kender]

16:24 Sara T: Ja, det er ikke noget de har snakket om før?

16:25 Informant 1: [Griner lavmælt] Overhovedet ikke. Aldrig nogensinde

16:27 Sara B: Lad os lige samle. Okay Informant 2 siger at - prøv lige at fortæl hvad du sagde

[Stopper ved Boulevarden]

16:31 Informant 2: Jeg sagde at her [Boulevarden] ville jeg helt klart gå for der er mange mennesker og der er mange butiksvinduer, restauranter og sådan noget. Og hvis det var om sommeren, så ville jeg kigge efter, om der var åbne vinduer, så folk kunne høre mig skrige.

16:43 Sara B: Så det er ud fra sådan en overbeskyttelses ting? Det er som om, at de nervesystem alligevel er lidt i alarm.

16:52 Informant 1: Hele tiden

16:52 Informant 2: Ja

16:53 Sara B: Altså at det går ud fra at der kunne ske noget

16:56 Informant 1: All the time

16:56 Informant 2: Men det er jo også af samme grund, at man ringer til nogen.

16:59 Informant 1: Selvfølgelig ringer jeg altid til mit personlige netværk fordi jeg finder tryghed i den person jeg ringer til. Det er som at flygte fra følelsen af utryghed. Det har jeg aftalt med min kæreste, for eksempel når jeg skal hjem herfra med bussen, så ringer jeg altid til ham når jeg går op ad bakken op til der hvor jeg bor, fordi jeg synes den er lidt creepy.

17:06 Sara B: Den er da ubehagelig.

17:06 Informant 1: Ja, meget. Så der ringer jeg altid til ham.

17:11 Sara B: Okay, må jeg spørge om noget. Er det en grundlæggende følelse af tryghed - hvis I snakker helt ned i maven og I er på vej hjem - er det en grundlæggende følelse af tryghed eller grundlæggende følelse af utryghed.

17:28 Informant 1 og informant 2: Utryghed

17:28 Informant 1: jaja. No doubt.

17:31 Informant 2: Så snart jeg rammer og kommer ud af Jomfru Ane Gade, så har jeg nogen på linjen.

17:36 Informant 1: Ja, med det samme

17:37 Informant 2: Det er ikke engang fordi jeg lader som om jeg taler i telefon -

17:41 Informant 1: Jeg ringer bare

17:40 Informant 2: Det tænker jeg, at det ved voldtægtsmændene godt, for det gør folk. Det er nemmere, at jeg bare ringer.

17:48 Sara B: Okay det giver mening

17:50 Informant 1: Ja, det er 100 procent utryghed jeg arbejder ud fra. Selvfølgelig ringer jeg fordi jeg finder tryghed i den person jeg ringer til, men det er mere for et escape fra utrygheden, for den kommer lige så snart man er et specifikt sted. Altså her ville jeg sagtens kunne gå, og måske endda gå med høretelefoner på og høre et eller andet, men jeg har aldrig høretelefoner på når jeg går andre steder, hvor der er færre mennesker, for så kan jeg ikke høre, hvis der kommer nogen.

18:12 Sara B: Nej, makes sense

18:12 Sara T: Hvad er forskellen på her og inde i kildeparken

18:19 Informant 1: Kildeparken: Mindre lys, færre mennesker, der er ingen butikker - de har kameraer, der er busser over det hele. Så meget larm og så mange mennesker. Kildeparken er jo sådan lidt uhyggelig.

18:32 Sara T: Tænker I over det med at der er kameraer i butikker og på nogle gadehjørner og sådan noget?

18:37 Informant 2: Efter det med Mia, så gør jeg

18:41 Sara B: Hvad har Mia trigget hos jer?

18:44 Informant 2: At det også sker for normale mennesker

18:47 Informant 1: Jeg har boet lige der på Vesterbro og jeg plejede at handle i Netto hele tiden det første år jeg flyttede herop som 20 årig. Vi går i byen dernede hele tiden og især på det tidspunkt gik vi der hele tiden. Vi var der flere gange om ugen. Det var virkelig ubehageligt og virkelig sådan en 'det kan seriøst ske for alle'. Jeg ved godt, at det skete tidligt om morgenen, og jeg holder aldrig så lang tid - jeg er senest hjemme klokken 02 - men det gav sådan en. 'Puha, jeg var utryg i sådan to måneder, hvor jeg tænkte over det hver dag - hver evig eneste dag - hver gang jeg gik alene og sådan noget'. Der gik lige noget tid. Jeg fortalte også lige [refererer til hvad vi snakkede om tidligere da vi gik] en af de gange vi skulle hjem fra byen, hvor vi havde været der efter det med mia og så stod min cykel på universitet og så [nævner navne] de sagde 'skal vi ikke lige følge dig hen til universitet fordi det var lige efter det med Mia var sket, jeg havde ikke engang selv spurgt dem, de sagde det bare, at de ville følge mig derhen. Så de blev også... Det rykkede også noget i dem og hele min familie blev ved med at skrive til mig: 'er du okay' og 'hvordan går det med jer' og 'går i stadig i byen' og sådan noget.

19:59 Informant 2: Men også bare fordi det var så makabert. Det synes jeg også var så vildt. At det 'ikke bare' var en 'simpel' voldtægt.

20:07 Informant 1: At skære nogen i stykker. Det er lidt langt ude synes jeg faktisk. Lige lidt for meget.

20:17 Sara T: Men tænker I nogle gange over - nu snakkede du lidt om det her med hvad man har tilfælles med Mia.. Nå men så boede man lige der, hvor det skete

20:23 Informant 1: Jaja, 100

20:24 Sara T: Er det noget man aktivt tænker: 'Okay, man er også samme alder' eller?

20:30 Informant 1: Altså jeg tror da helt sikkert, at vi har alderen til det statistisk, men jeg tror da også, at det er meget unge kvinder. Nu er vi ved at komme op i alderen. Jeg tror da helt sikkert at gymnasieelever og kvinder i starten af tyverne og sådan noget. Jeg tror det kan ske for alle.

20:50 Sara T: Men påvirker det jer så, at I er mindre utrygge nu, end I måske har været? Fordi I måske mindre er i den umiddelbare målgruppe

20:57 Informant 1: Altså jeg går ikke så meget i byen mere, så jeg føler mig automatisk mere tryg fordi jeg ikke skal være dernede [gaden] flere gange i ugen som jeg plejede at være.

21:06 Informant 2: Jeg tror, at mit take på det med målgruppe er [Der kommer bil der hører højt musik forbi]

21:11 Sara T: Hvad tænker i så om sådan noget [referer til bilen]? Hvis der nu var rullet ned, og der var nogen, der kiggede lidt på jer?

21:17 Informant 1: Det har jeg prøvet før. Det er virkelig ubehageligt.

21:19 Informant 2: Det kommer an på om de kører langsommere. Det der det havde ikke generet mig overhovedet, for de skulle bare videre og have det sjovt

21:28 Sara T: Hvad så hvis de kørte langsomt og de fløjtede eller dyttede efter dig

21:35 Informant 1: Når man er alene er det lidt klamt synes jeg.

21:37 Informant 2: Men jeg tror ikke jeg ville føle mig bange faktisk.

21:39 Sara: Du ville ikke være utryg

21:39 Informant 2: Nej det tror jeg ikke

21:40 Informant 1: Man ville nok tænke: 'Stop nu' altså.

21:44 Informant 2: Ja 'hvor er du sej hva'

21:45 Informant 1: Ej jeg ville nok sådan 'din Brian' eller 'Du er så sej'

21:50 Informant 2: Men jeg har ikke oplevet det her i Aalborg. Det er sådan noget jeg har oplevet da jeg boede i Holstebro

21:53 Informant 1: Jaja derhjemme, ja også mig. Det er sådan i små byer, det der cat-calling det sker kun ude ved gaden her

[Går fra Boulevarden]

22:30 Informant 1: Fordi nogle gange føler jeg at jeg skriver til min kæreste 'kan jeg ringe til dig når jeg går hjem' og det kan være det er midt i aftensmaden og det kan være at jeg lige ikke har lyst til at være påtrængende, men på samme måde synes jeg det er virkelig svært at forklare folk hvor utryg man egentlig er. Altså inde i grundkernen, jeg ville aldrig relatere til min mor fordi hun er vokset op i indre København og er ligeglad med alting. Hun har aldrig følt sig særlig utryg, hun tager bare hjem fra byen og ud til Hvidovre og er ligeglad

23:04 Informant 2: Men er det så værre for dig at komme til Aalborg, fordi du kommer fra lille Skjern?

23:08 Sara B: Må jeg spørge dig om noget i den stil. Tror du det handler om, tror du at man blev mindre eksponeret i medierne i 80'erne end man gør i dag?

23:23 Informant 2: Ja, det gør man 100%, det sad vi lige præcis og snakkede i klassen forleden dag, fordi vi snakkede om det der med hvor mange klamme ting vi hører her på folk der bliver stukket ned hver evige eneste uge, især i Nørresundby og i Vejgaard. Folk bliver stukket ned til højre og venstre, det er helt vildt, folk slår ihjel og voldtager til højre og venstre, det er sådan lidt at jeg føler vi ser det hele tiden og det ved jeg ikke om min mor gjorde

23:50 Sara: Nej, fordi hvis vi kigger rigtig på det, så har der jo været ift. de interviews vi har været igennem har vi fået at vide at der er meget meget mindre kriminalitet i dag end der var i 80'erne, så der var meget mere da din mor var ung end der er i dag

24:07 Informant 1: Men kriminalitet som sådan overgreb og overfald eller kriminalitet såsom der er flere stjålne biler, smadrede ruder og så videre?

24:13 Sara B: Jeg tror generelt kønsspecifikt, køn og vold og så videre.

24:26 Informant 1: Men jeg synes at det har jeg også tit hørt, det med at tingene faktisk har været meget værre og kønsdiskrimination også har været meget værre hvis vi går tilbage fordi det tog lang tid for kvinder at få stemmeret og komme ud på arbejdsmarkedet og komme væk fra den der 'du skal bare gå hjemme og føde nogle børn'

24:45 Informant 1: Der skulle man jo også bare slå sin kone hvis hun sagde noget imod- det har helt sikkert det har været værre. Men så skrev man bare ikke om det i medierne eller hvad?

24:59 Sara T: I medierne dengang var det jo ofte kvinden, der selv var uden om det - altså victim blaming. Altså fx. hun har været i et erhverv, der har ledt op til det eller hun har været påvirket af noget. Narrativet har helt sikkert ændret sig, men stadig ikke helt.

25:22 Informant 1: Jeg kan også huske at der var noget victim blaming da det med Mia skete. Det med at hun havde det koldt udenfor, men hun havde stadig en top på og vi ved jo allesammen godt at når man går i byen så har man jo en lækker top at man har købt

fordi man skal se sådan lidt ekstra lækker ud. Og det havde hun på, og hun så pisse godt ud og hun skulle heller ikke have taget i mod eller snakket med nogle i en bil. Der tænker man jo også 'jeg troede virkelig man var længere' med det victim blaming fis.

26:11 Sara B: Hvordan tror I, at I vil have det hvis I gik her, samme mængder mennesker, men der var intet lys - der var helt mørkt og selv lyskrydsene lyste ikke.

26:18 Informant 2: Det ville være ulækkert.

26:23 Informant 1: Det er jo det med lys - når man er barn og sover med en eller anden natlampe, det er jo fordi man skal kunne se hvad der foregår. I gyserfilm og der er et monster under sengen så tænder man for lyset som det første fordi det er den primære måde man kan orientere sig på. Man kan jo ikke bokse med noget man ikke kan se. Så kan det være man kan høre det - det jo så også de klammeste gyserfilm.

26:46 Sara B: Det er ret sjovt det der med, at man kan ikke slås med noget man ikke kan se. Det der med at man altid er lidt ready for fight når man går her.

26:59 Informant 1: Jeg vidste ikke at der kørte så mange busser på den her tid.

28:18 Sara T: Kunne det hjælpe med nogle guirlander? Pynt på gaderne, eller noget?

28:23 Informant 1: 100%. Selvfølgelig kan det det - gør det lidt hyggeligt.

28:35 Informant 2: Det hjælper sku ik på mig. . .

28:35 Informant 2: Jeg er bare ikke den store juler...

29:07 Informant 1: Her er det altså lidt mindre fedt [Algade ved Salling]. Det er tættere med sidegaderne og færre mennesker.

29:29 Informant 2: Der var mere hyggeligt ude på boulevarden.

29:38 Informant 1: Jeg tror det er fordi der skete så meget, så man kommer herind til mindre lys og der er ingen busser.

29:44 Sara B: Er det fordi der er mennesker i busserne?

29:43 Informant 1: Ja, ja 100%. Der er en buschauffør, der kan se det hele.

29:52 Informant 2: det er så sindssygt at man kommer til at tænke på ting når man får det aktiveret.

30:00 Sara B: Det er jo også sådan nogle ting som jo på mange måder er ret ubevidste, når vi går. Jeg havde aldrig tænkt at "bussen gør mig mere tryg" Altså så bogstavelig talt tænker man det jo ikke. Men lige pludselig så kommer der ord at man finder ud af at det er det der gør.

30:17 Informant 1: Det er det med at der er mennesker der kan se en - bare det der gør en mere tryg.

30:57 Sara T: Men påvirker det jer at I har været stederne før? Altså at man er kendt for at universitet og sådan?

31:00 Informant 1: Ja helt sikkert. De steder man har været flest gange er der hvor man kender flugt udgangene. Altså, hvilke veje skal jeg for at komme et sted hvor jeg føler mig mere tryg?

31:15 Informant 2: Jeg vil heller aldrig gå en vej hjem fra byen, jeg ikke havde gået før - så vil jeg så hurtigt som muligt søge hen til det sted jeg kender. Selv om det tager længere tid, men det vil jeg hurtigst muligt gøre.

31:28 Informant 1: Ja, det har jeg også altid gjort.

31:31 Sara B: Kunne I finde på at gå en omvej hvis i så der noget der var lidt utrygt.

31:36 Informant 2: Ja, men så skal det også være meget utrygt.

En lille hund gør

31:44 Informant 1: Se, derfor stoler jeg mere på store hunde. Det er fordi små hunde er så arrige - de kan jo ikke beskytte nogle.

[Nyt sted: Biblioteksgyderne]

34:55 Sara B: Nå lad os snakke om vores næste lokation. Hvad så - vil i gå forbi her? Hvis I skulle hjem?

35:05 Informant 1: Nej - det er indelukket - og jeg ved godt at det er indenfor så det er lidt lækkert, fordi det ikke er så koldt, god belysning. Men menneskene... og lyden er jo kun god hvis man gerne vil synge.

35:21 [Nogle mænd oppe fra trappen taler til os: Hello ladies. Can I have a picture with you? You are so beautiful girls.]

35:31 Sara B: Lad os lige snakke om det - hvad er problemet her?

35:38 Informant 2: Det var ikke rart - det var ikke venlige stemmer jeg kunne høre.

[Mændene fortsætter med at snakke til os]

35:39 Sara T: Har I lyst til at vi går?

35:42 Informant 1: Ja tak.

[Alle går derefter ud af gyden og stiller sig ude foran vejen og mændene bliver ved med at tale først.]

36:04 Informant 1: Informant 2 føler dig slet ikke utryg i det der?

36:10 Informant 2: Ikke når vi er så mange...

36:09 Informant 1: Ja, jeg ved godt vi er mange...

36:10 Sara T: Men hvis I var der alene...

36:16 Informant 1: Altså, nu føler jeg mig utryg - jeg ved vi er flere end dem, men de virker lidt stive og det første de gør er at cat-calle og stå og snakke om hvor lækre vi er. så tænker jeg meget automatisk, at så er det meget fra A til B - så er jeg lidt ligeglad med hvor mange vi er - jeg kunne mærke det i brystkassen at det lige gav sådan en 'wuup' - på sådan en kvalme agtig måde.

36:31 Sara B: Ja, jeg havde automatisk tænkt tanken videre. De er på vej ned, de approacher os, hvad gør vi så?

36:42 Informant 1: Ja, så skal vi løbe akavet ud - og hvor skal vi så hen? Og sådan noget.

36:43 Sara B: Kunne du godt komme til at tænke på - hvor skal jeg løbe ud her? Altså, hvor er der en flugtvej?

36:50 Informant 1: Jeg ville løbe direkte herud..

36:56 Informant 2: Hvis jeg var her alene, så ja 100%, så havde jeg tænkt over flugtvej. Men fordi vi var så mange, så gjorde det faktisk ikke noget.

36:59 Sara B: Er det her en oplevelse, hvor man tænker 'Hvor er i bare dumme og fulde' og så er man videre, eller bliver i sådan vrede og sådan 'det kan virkelig ikke passe, at i ikke kan lade mig være'

37:10 Informant 1: Jeg bliver altid sur - så skal jeg lige bitche om det og så er det ovre. Men det er også fordi der er meget energi i at blive lige så sur over det hver gang - det kommer an på hvor heftige de er. Hvis de var kommet ned til os, så havde jeg 100% tænkt over det. Men det her er ikke noget jeg tager med hjem.

37:35 Sara B: Hvad hvis det var to meget fulde kvinder?

37:38 Informant 2: Så havde det bare været noget helt andet. Jeg havde haft mere ondt af dem og måske hjulpet dem.

37:47 Informant 1: Ja, jeg havde spurgt 'skal du have hjælp, skal jeg finde en taxa?' eller holde dit hår - jeg ved det ikke. Jeg ved ikke, om der er noget med stemmer - da vi kommer hen og det buldrer lidt. Man kan mærke at de er stive. Altså med kvinder - hvis det feks. var dig og mig der var stive så spiste noget McDonalds på en balkon så havde jeg jo skraldgrinet og det skræmmer mig bare ikke på samme måde som den der buldren gør.

38:11 Sara B: Vil i hellere have haft, at der var helt tomt for mennesker derinde?

38:11 Informant 1: Det var lækkert at dem som Informant 2 kendte, lige kom forbi. Men der er noget med kærestepar.. De vil jo ikke noget.

38:26 Sara T: Men det har også en betydning, at folk er fulde så.

38:28 Informant 1: Ja, 100% og når man ikke selv er stiv, så er det 1000 gange værre.

Fulde mennesker er meget mere klamme når jeg er ædru - og stadig klamme, også når jeg er fuld.

38:39 Informant 2: Men jeg vil aldrig gå derind - og aldrig alene. Hvis jeg alligevel skulle den vej, så havde jeg taget en kæmpe omvej.

38:50 Sara B: Det er sjovt fordi det jo i virkeligheden er et ret belyst område. Det er ret belyst.

38:57 Informant 2: Men der er ikke andre mennesker derinde.

39:02 Informant 1: Men man kan jo ikke på samme måde 'make a run for it'. Der er ikke så mange veje at løbe. Så man skal være virkelig god til at orientere sig.

39:11 Sara B: Så det der med at det er et åbent landskab er dejligere. Vi har snakket meget om noget, der kom frem i vores interviews. Og jeg tror egentlig ikke, jeg vil sige det eller noget, men det handler om, at hvis der sker dig noget, så er der mennesker omkring dig. Altså hvad er det egentlig vi har brug for mennesker til?

39:34 Informant 1: At passe på os.

39:36 Informant 2: Altså hvis jeg kunne se at der var ubehag, så håber jeg at der er nogle der kommer hen og siger 'hey hvad har du gang i?' Det har jeg da selv gjort - jeg så engang en pige der var rigtig fuld på vej hjem, og blev fulgt hjem af en dreng og der spurgte jeg hende 'er du okay?'

39:46 Informant 1: Ja, bare lige for at tjekke ind.

39:48 Informant 2: Ja, selvom hun havde en ven med, men det vidste jeg jo ikke - om det var en ven - eller en hun lige havde set i byen.

39:57 Sara B: Så hvis jeg dropper ordet sociale øjne - hvad siger I så?

40:01 Informant 1: Det er dejligt og nødvendigt. Det ligger meget op af, at folk kan se en, og folk kan høre en og hjælpe en.

40:12 Informant 2: Det er også derfor jeg synes at natteravnene er så rare.

40:14 Sara B: Synes du, det er sociale øjne?

40:15 Informant 2: Jeg synes det er sociale øjne, men så kom det frem med J-dag og hvordan Natteravnene faktisk hjælpe med at drikke de unge under, så har jeg fået lidt mindre respekt for dem

40:25 Informant 1: Det har jeg slet ikke hørt

40:26 Informant 2: Jeg kan ikke huske hvor det var henne, hvis I vil have det, kan jeg sende det til jer. Men det synes jeg ikke var særlig fedt, så det er faktisk overhovedet ikke. Det er meningen at I skal gå ud og hjælpe i stedet for at dele J-dag ud. Jeg har selv fået en J-dag hue af dem på et tidspunkt faktisk

40:44 Informant 1: Af Natteravnene? Yikes, jamen jeg har aldrig rigtig mødt dem, jeg har aldrig set dem

40:50 Barbara: Tror du så det har den modsatte effekt, fordi at man stoler på dem og på en eller anden måde kan de udnytte, at man gør det?

40:55 Informant 2: Jamen det sender bare forkert signal, jeg føler de burde være ude og sige 'tag noget vand' i stedet for 'her er der en hue til din fest-dag

41:04 Informant 1: Ja, det er selvfølgelig rigtigt

41:05 Sara B: Men der er også det der med at folk lige pludselig bliver vores vidner. Det der med at jeg har brug for et vidne omkring mig. Så det kommer lidt frem at det er ikke med udgangspunkt i at de skal passe på os nødvendigvis eller være der for os, men mere som et 'du har set hvad jeg er blevet udsat for, så du kan være mit vidne'

41:27 Informant 1: Ja, det er så vigtigt. Vidner det er det vigtigste, jeg kan huske at jeg var med i Sex og Samfund i nogle år, og der var der en der fortalte at hun blev voldtaget nede i Gaden [Jomfru Ane Gade] for nogle år siden inde i en af gyderne. Hun ved præcis hvem hendes overfaldsmand er, hun kan huske hans ansigt. Der er ikke nok beviser på, at hun kunne have en retssag imod ham, fordi der ikke er film af det og fordi der ikke var nogen vidner. Så lige så snart der ikke er en der har set det, eller optaget det, så tæller det ikke. Du kan være legit voldtaget og det er ikke nok i en retssag, der synes jeg at der er ikke noget mere der skræmmer mig, det er derfor mennesker bare bliver vidner.

42:15 Sara B: Lad os gå videre. Hvad med biler der spiller høj musik?

42:17 Informant 1: Det giver mig så Vestjyske vibes, velkommen hjem, det er så Brian-agtigt. Det er helt normalt.

42:31 Informant 2: De [tre drenge i midt tyverne går forbi] her er for gamle til at jeg ville være bange for dem

42:34 Sara B: Er det rigtigt?

42:34 Informant 2: De ser lidt for venlige ud

42:38 Sara B: Venlige på deres hvad? Krop? Ansigt?

42:43 Informant 2: Jeg så deres ansigt.

42:47 Barbara: Kiggede de på dig eller kiggede de væk?

42:48 Informant 2: Nej, de kiggede væk. Men så efter jeg sagde det så så jeg den ene hviske noget andet til en anden, og så var jeg sådan lidt 'hvad sagde du'

43:01 Sara B: Nå, skal vi tage næste lokation?

46:00 Informant 1: Det er så godt et tegn det der [peger på en hare der løber forbi]

46:00 Sara T: Hvad for noget?

46:01 Informant 1: Jeg elsker at være her [universitet] fordi hvis man ser en hare så ved man det er et godt tegn, jeg ved ikke om det er overtroisk eller hvad, men det har jeg bare altid fået at vide og lige så snart jeg flyttede til Aalborg så er der bare mange harer

46:08 Sara B: De er overalt

46:10 Informant 1: Jeg tænker bare what, ej det er så godt et tegn

[går ved Honnørkajen]

50:54 Sara B: Hvordan ville I have det med at gå her? Her gik du [henviser til Sara T] i lørdags kl 01

51:00 Barbara: Her er forholdsvis få mennesker, der er ikke nødvendigvis mange vinduer her

51:08 Informant 2: Jeg er måske lidt biased fordi jeg har lige lavet en transit walk i forbindelse med en undervisning lige her, så jeg har gennemgået det rigtig meget. Hvad er det I spørger om

51:23 Barbara: Hvordan har I det med at gå her?

51:23 Sara T: Tryg? Utrygt? Fint? Rart?

51:26 Sara B: Rate din tryghed

51:32 Informant 2: Indtil videre så var jeg allermest tryg på Boulevarden, der med alle busserne og pga. lyset. Hvis vi siger at det [Boulevarden] var en 10'er, så er det her en 7'er

51:47 Sara T: Hvad med ift. gyden henne ved Biblioteket?

51:52 Informant 2: Gyden, 3

51:57 Informant 1: Gyden -1, universitetet 10, her 8

52:02 Barbara: Fordi I snakkede om det her med at det måske føltes tryggere når det var åbent, men for eksempel Boulevarden der er det forholdsvist smalt med bygninger, men her er der mere åbent, men alligevel føles den anden tryggere på en eller anden måde?

52:18 Informant 2: Der er ikke så mange mennesker og ikke så mange biler

52:21 Barbara: Så det er måske mennesker der fylder mere [ift. om man føler sig tryg]?

52:23 Informant 1: Der er et eller andet med vand, jeg føler mig automatisk mere tryg fordi der er vand

52:29 Informant 2: Gør du det?

52:30 Informant 1: Jamen jeg ved ikke, det er fordi jeg gik meget hernede lige da jeg flyttede herned og har altid været meget her så jeg føler mig enormt tryg på denne strækn-

ing. Ah, når man måske kommer hen til den anden side af broen ved det gamle uni, så [er det ikke lige så trygt for hende] men her jeg synes jeg har været her så meget også når jeg skal hjem fra byen at, jeg ved det ikke

52:55 Sara T: Er det noget med genkendelighed?

52:55 Informant 1: Det er så genkendeligt her, det er nok her og turen hjem der er mest genkendelig for mig af alle steder i Aalborg

53:01 Sara B: Det er også et forholdsvist simpelt sted, der er meget vand

53:08 Informant 2: Du kan ikke gemme dig nogle steder

53:07 Informant 1: Nej, nemlig, altså hvor skulle det komme fra

53:12 Sara B: God pointe, man kan ikke gemme sig nogle steder

53:15 Sara T: Men er det fordi der måske er vand på den ene side, altså så er det kun en side der kan være noget

53:20 Informant 1: Der er kun her jeg skal orientere mig. Lige så snart man kommer derover [Jomfru Ane Parken] den lille Jomfru Ane Park, der er masser af steder man kan gemme sig på den anden side. Og de der små indhak hvor man kan gå ind til Friluftsbadet og kigge ud over vandet, det er lidt mere klamt. Lige her der er det fint

53:47 Informant 2: Jeg tror, når jeg går her, er jeg mere opmærksom på andres tryghed, hvis der er mange fulde mennesker, fordi man kan falde i havnen.

53:55 Informant 1: Det var også det jeg tænkte

53:54 Sara T: Så du fokuserer lidt på noget andet her?

53:57 Informant 2: Ja, jeg tror ikke jeg fokuserer på min egen tryghed, jeg er relativt tryg her. Jeg ville mere, hvis der går en meget fuld fyr tæt på kanten

54:10 Sara T: Ja, så er det måske en man lige holder øje med

54:23 Informant 1: Det er så roligt, fordi det er så åbent her. Ej, det har jeg aldrig tænkt over før

54:26 Sara B: På hvad?

54:26 Informant 1: Lige her, der er bare så åbent, så jeg føler mig overhovedet ikke utryg lige nu [går ved fodgængerfeltet ved Honnørkajen]

54:33 Informant 2: Det er mega hyggeligt det her

54:33 Barbara: Ja, man kan f.eks. se McDonalds herfra

54:34 Informant 2: Man bliver faktisk glad af at kigge derover [Mod Burger King, McDonalds osv]. Hvor der [Jomfru Ane Parken] bliver man lidt trist

54:36 Informant 1: Ja, det er sådan lidt ad. Hvor mange mænd fik I, der svarede på jeres spørgeskema?

54:53 Sara: Der var 20 ud af 113 der er mænd og flere af de mænd har faktisk også sagt at de er bange for mænd

55:01 Informant 1: Har de? Jeg vidste det.

55:03 Informant 2: Det tror jeg faktisk gerne

55:03 Informant 1: Jeg har også spurgt alle mulige mænd - gruppekammerater og kæreste og alt det der. Så var jeg sådan: 'Er du aldrig bange, når du går ude eller hvad? Når du skal hjem?' Og så var de sådan: ' Jo lidt nogle gange' og så var jeg sådan: 'Hvordan?' - 'Jamen, det er hvis der er mørkt og hvis der er andre der,' sagde han. 'Jamen, hvordan er du bange for andre mænd når du går ude?' og så er det fordi de er bange for at få tæsk eller bange for at blive stukket ned, hvor jeg var sådan: 'Når jeg er bare altid bange for at blive voldtaget og slået ihjel, men altså'. Det så langt den kommer ud, men det er ikke hver gang de er ude at gå nødvendigvis, at de føler sig utryg.

55:36 Sara: Okay så det er nogle specielle

55:37 Informant 1: Steder eller tidspunkter.

55:40 Informant 2: Jeg læste også et sted, at der faktisk er flere mænd der bliver overfaldet i byen end kvinder, fordi de slår dem ned.

55:47 Informant 1: Der er også det der med overfald-overgreb, det er sådan to vidt forskellige ting.

55:52 Sara: Er du bange for at blive røvet eller er du bange for at blive voldtaget?

55:56 Informant 1: Nej, blive voldtaget

55:57 Informant 1: Jeg er aldrig nogensinde bange for [at blive røvet] - folk, de kan tage alt det de vil. Det betyder ikke en skid alligevel. Tag min pung. Tag min mobil. Det skal jeg nok overleve. Skal man få tæsk, skal man nok også overleve.

56:09 Sara: Hvordan har I det så her? Nu står vi ved Jomfru Ane Parken.

56:13 Barbara: Om sommeren sidder der mange her og hygger sig om aftenen

56:14 Informant 1: Ja, her var vi nede efter Karneval - der var det lidt hyggeligere.

56:18 Barbara: Nu er det bare.. Ja jeg ved det ikke

56:20 Informant 1: Her er det lidt ulækkert, det bliver jeg nødt til at sige. Der er mange steder omkring hvor jeg føler man skal orientere sig. Vi er lidt lukket inde på en lille græsplæne. Her er hyggeligt når solen skinner - det er lidt ulækkert, vi er lidt for langt væk fra mennesker.

56:36 Sara: Men her må alligevel være lidt genkendeligt for dig så, hvis du har været her nogle gange når du har været lidt fuld og sådan.

56:41 Informant 1: Jo men jeg går aldrig her når [jeg skal hjem]. Jeg går altid på den der havndistance. Så får man mudder under skoen og det er ikke altid man gider herned.

56:54 Informant 2: Jeg føler også der er mange steder man kan ligge i læ for hvis der skulle være et overfald eller et overgreb nok mere

56:58 Sara: Her?

56:59 Informant 2: Ja. Så kunne man gemme sig derovre [peger] bag de der betonvægge. Så kan det godt være, at folk kommer forbi, men man kigger måske bare ikke lige ind, hvis

57:08 Informant 1: Ej det kunne man nemt her

57:12 Sara: Ja det er spændende

57:12 Informant 1: Ja det er Noia

57:13 Barbara: Så den er åben men den er ikke så åben i forhold til, at man godt kan gemme sig

57:15 Informant 1: Nej

57:18 Barbara: Eller man ved, at der sker så meget at folk holder måske ikke så meget øje

57:22 Sara: Har i nogensinde mens i har gået hjem kommet ind i en interaktion med et fremmed menneske der har været positiv?

57:32 Informant 1: Ja. Jaja selvfølgelig.

57:35 Informant 2: Taget til efterfester og sådan noget.

57:37 Informant 1: Når sådan på vej hjem fra byen

57:38 Sara: Ja hvor i har mødt et fremmed menneske på vej hjem som i er kommet til at føle jer tryg ved

57:44 Sara: Ikke nødvendigvis på vej hjem fra byen men også hvis du er på vej hjem fra en ven eller veninde

57:49 Barbara: Træning - om aftenen

57:49 Informant 1: Jeg plejer ikke rigtig at interagere med folk om aftenen. Så er det, hvis jeg skal på en bus eller et eller andet. Hvis jeg skal gå eller cykle hjem et sted fra, så er det fra A til B. Så sætter jeg mig på cyklen eller så går jeg og så er det målrettet hjem.

58:02 Sara: Hvad foretrækker du? At gå eller at cykle?

58:03 Informant 1: Cykle 100 procent det er hurtigere

58:06 Sara: Hvad med dig? Er du på Taxa?

58:07 Informant 2: Jeg går altid. Hvis ikke jeg tager en taxa eller en bus, så går jeg. Eller et el-løbehjul det kunne jeg også godt finde på

58:12 Informant 1: Det har jeg aldrig prøvet

58:14 Informant 2: Hvis jeg ikke var fuld selvfølgelig

58:16 Informant 1: Nå ja, på the record: Jeg cykler aldrig når jeg er stiv. [alle griner]

58:20 Informant 2: Du er fra Vestjylland

58:22 Informant 1: Ja men ærligt jeg er bedre til at cykle når jeg er fuld end til at gå. Kommer hurtigere hjem.

58:30 Barbara: Øvelse gør mester

58:30 Informant 2: Men hvis der var nogen, der skulle approache mig - det ville jeg synes var utrygt. Det er mig der skal approache dem, hvis det var mørkt

58:37 Informant 1: Jaja, der skal ikke komme nogen op til mig og begynde at snakke til mig, når det er mørkt og jeg er på vej hjem. Så tænker jeg lidt: 'Hva', hvorfor skal vi det her?' Med mindre det var en gammel dame eller et eller andet - fair nok. Eller en pige i min alder, det ville jeg også have det helt fint med eller mindre. Men det er som om, at jeg har en kategorisering inde i mit hoved for, hvad der er okay og hvor det er mig, der skal gå til dem. Jeg ved heller ikke, hvad der skulle til før, at jeg skulle gå hen til dem. Hvad skulle vi snakke om?

59:00 Informant 2: Ville du gå hen til mig, hvis vi begge gik alene hjem?

59:03 Informant 1: Og vi ikke kendte hinanden?

59:03 Informant 2: Og vi ikke kendte hinanden

59:04 Informant 1: Skulle vi samme vej?

59:06 Informant 2: Vi går begge to hernede ved havnen på vej ned mod universitet?

59:11 Informant 1: Altså bare sådan en helt normal aften?

59:12 Informant 2: Sådan en aften som i dag

59:13 Informant 1: Hvis jeg var stiv, havde jeg 100 procent gået op til dig og være sådan: 'hva' skal du'. Altså fordi jaja

59:18 Sara: Kunne du finde på at gå hen og spørge hende om i skulle følges hjem?

59:22 Informant 1: Det har jeg aldrig gjort før. Men så skulle jeg godt nok også føle mig mere utryg end normalt. Hvis der for eksempel har været nogen der har været ubehagelig overfor mig i byen eller hvis vi for eksempel havde været nede i den der gyde, hvor der

var de der klamme mænd og jeg havde været alene der, så havde jeg nok haft lidt noia på - så ville jeg være tættere på at tænke: 'Ej jeg ville godt tage fat i en fremmed lige nu for at blive fulgt hjem eller et eller andet'. Men der skal meget til tror jeg. Jeg synes altid der lige er et gram af usikkerhed alligevel. Det har man jo lært at cope med.

59:55 Sara: Ja det giver mening. Lad os tage sidste lokation [begynder at gå mod Jomfru Ane Gade]

1:00:01 Sara: Hvor kommer man op henne her?

1:00:02 Barbara: Det ved jeg ikke

1:00:03 Informant 1: Jamen vi plejer bare at hoppe op over de der høje nogle.

1:03:13 Sara: Skriver i til jeres veninder, at de skal skrive til jer når de er kommet hjem

1:03:17 Informant 1: Ja selvfølgelig gør vi det [sagt med et lille grin]

1:03:19 Informant 2: Jeg har også tit skrevet til Informant 1s kæreste, hvis hun ikke selv har skrevet

1:03:22 Informant 1: Har du det?

1:03:23 Informant 2: Ja

1:03:23 Informant 1: Nå det er jeg ked af [griner let].

1:03:25 Informant 2: Jeg har skrevet sådan til [navnet på kæresten]: 'Er Informant 1 kommet hjem?'

1:03:27 Informant 1: Ej men det er også fordi, at tit så synes jeg det er når jeg er stiv eller et eller andet

1:03:29 Informant 2: Jamen det er det jo

1:03:30 Informant 1: Og så lige så snart jeg kommer hjem, så er jeg sådan 'ahh' - ja så er jeg jo ligeglad

1:03:37 Sara: Men er det måske også lidt normalt - det med at man glemmer det?

1:03:41 Informant 1: Ja, jamen jeg tror tit jeg glemmer det. Eller sådan halvdelen af tiden føler jeg, at jeg glemmer det.

[snakker om kameraer der er i gaden]

1:03:54 Informant 1: Vi har virkelig brugt meget tid hernede. Første halvdel af bacheloren var vi hernede [gaden] 2-3 gange om ugen og så er det kølet meget ned sidenhen. Altså sådan helt ned

1:05:10 Sara: Så bliver man lidt voksen

1:05:11 Informant 1: Så bliver man lidt træt og tænker: måske jeg skal blive hjemme

1:05:14 Sara: Lad os lige stå her lidt.

[ankommet til Jomfru Ane Gade]

1:06:05 Sara: Men hvordan har I det her?

1:06:07 Informant 1: Fint nok

1:06:07 Informant 2: Her er meget hyggeligt. Det gør mig ikke så meget. Folk er glade.

1:06:11 Informant 1: Stille og roligt. Mange mennesker dernede [peger ned mod Borgergade enden af gaden] man har lidt fået den der vibe når man skal gå gennem gaden alene og når folk så kigger på én. Det er lidt som at gå en catwalk, hvis man var helt alene. Det synes jeg altid er lidt creepy - de går jeg altid og kigger i min telefon

1:06:31 Sara: Hvad så hvis i er ædru og gaden er fyldt med fulde typer og klokken er 02:30 og i skal bare forbi gaden

1:06:37 Informant 1: Jeg ville altid gå udenom gaden. 10 ud af 10 [gange] for jeg har prøvet et par gange - måske ikke hvor jeg også har været ædru - men hvor man skal igennem og det er bare så underligt at være i gaden når man ikke er stiv, synes jeg. Altså lige nu synes jeg det er fint nok, men hvis det var en fredag aften fyldt med stive mennesker, så ved man jo godt, at man ikke skal gå herned. Altså fordi nogle gange så har det været pakket, så man er som sild i en tønde. Folk skal være så frembrusende og fremtrædende og lidt ubehagelige, så jeg ville aldrig bevidst gå ind i en situation hvor der er mange 100 mennesker der er stive.

1:07:12 Informant 2: Det har jeg bare overhovedet ikke oplevet når jeg er gået gennem gaden ædru

1:07:15 Informant 1: Har folk ikke snakket til dig

1:07:15 Informant 2: Jo, det kan da godt være, at folk har snakket til mig, men jeg har ikke syntes, at det var ubehageligt. Jeg gik nogle gange igennem fordi jeg synes det var lidt hyggeligt og se at folk havde det sjovt

1:07:23 Informant 1: Jeg også når ens familie er på besøg og man tænker: 'nu skal i se hvor de unge de holder til'

1:07:29 Informant 2: Jeg synes ikke, det er så ubehageligt at være her. Jeg synes mere det er hyggeligt at man kan se så mange glade mennesker.

1:07:37 Barbara: Det er lidt sjovt - måske ikke sjovt - men sjovt at tænke over, at der er ret mange ting der sker her

1:07:41 Informant 1: Der sker så mange ting her

1:07:44 Barbara: Men alligevel så bliver det forbundet med noget mere hyggeligt.

1:07:50 Informant 1: Måske er det også på grund af lysene. Der er stadig nogle mennesker hernede. Der sidder rigtig mange mennesker dernede [DNA og Old Irish]. Lige nu synes jeg faktisk, at det er sygt hyggeligt hernede

1:07:57 Sara: Ja og man kunne godt sidde og drikke en øl agtigt ikk

1:07:59 Informant 1: jaja

1:08:00 Barbara: Men er det fordi de [menneskerne der sidder på barerne] ikke virker særligt fulde?

1:08:05 Informant 1: Det er jo ikke fordi der sidder folk her og skriger af mig, når jeg går ned ad gaden

1:08:09 Informant 2: Altså jeg ville aldrig gå her forbi på J-dag, hvor der er proppet og man kan ikke komme igennem

1:08:15 Informant 1: Jeg har været her én gang, hvor det var så proppet, at man ikke kunne komme igennem. Det var virkelig klaustrofobisk.

1:08:20 Sara: Er I mere trygge her end i var på havnen? Ikke ved Jomfru Ane Parken, men nede der ved havnen?

1:08:24 Informant 1: Når nej dernede, er jeg helt sikkert mere tryg men det er jo også bare fordi, jeg tror det er fordi der var mere åbent, men jeg ved ikke hvorfor.

1:08:30 Informant 2: Det er det samme for mig.

1:08:34 Sara: Ja? Make sense

1:08:35 Informant 2: Men det er også fordi, at jeg kan se at jeg skal den der vej [peger ud af gaden] så jeg kommer snart i noget bedre

1:08:39 Sara: Den [gaden] er ikke sådan virkelig lang. Men det der jo er sjovt, det er at selvom man på ydersiden af gaden godt kan se, at folk hygger sig og folk er fulde og der er gode vibes - stemningen er nice - så er safehouse også lige 100 meter den vej.

1:08:53 Informant 1: Jeg elsker, at de har lavet Safehouse

1:08:55 Sara: Og de får jo mange mennesker der ikke har det særlig godt og de får jo også kvinder ind der er utrygge. Det er sådan lidt bagsiden af Jomfru Ane Gade eller det er ikke lige den yderside man normalt ser

1:09:11 Informant 2: Jeg lagde ikke engang mærke til det da vi gik forbi Safehouse. Jeg ved godt, at den er der, men jeg så den ikke.

1:09:15 Sara: Det er ret sjovt. Der er nemlig også det.

1:09:19 Informant 2: Jeg tror, at man skal vide det før man opsøger det

1:09:21 Sara: Ja for selv om den er ret central så er det jo ikke fordi de brander sig selv med at være

1:09:26 Informant 1: Men jeg synes bare det er dejligt, at de er kommet. Jeg kan huske at sex og samfund var med til de samtaler som politiet holdte for at lave tryghed i nattelivet og blev indkaldt til det og sådan noget: 'hvad synes i med mødetiderne og med natteravnene?' og så kom der så Safehouse lige bagefter. Det synes jeg er virkelig dejligt, for de kan også førstehjælp og der er rigtig rigtig mange herinde der har brug for førstehjælp - ikke en ambulance men når de ligger og kaster op i en rendesten så er det ret lækkert. Mobiltelefonerne der løber tør for strøm eller hvis man føler sig utryg eller der er lidt crowded inde på en bar eller et eller andet. Jeg kan godt lide at det er der.

1:10:05 Informant 2: Jeg synes også, at man ser dem på Safehouse mere. Dengang jeg var i byen med jer [Informant 1] sidst, var der en, der kastede op ude foran Guldhornene, der bare lå og havde det virkelig skidt. Der var ikke Natteravnene selvom jeg havde set dem den aften - der var det fra Safehouse med deres meget grønne jakker.

1:10:21 Informant 1: Ja, meget grønne jakker. Man kan ikke misse dem

1:10:26 Sara: Kender I til de her visitationszoner?

1:10:29 Informant 1: Nej

1:10:29 Informant 2: Ja

1:10:32 Sara: Er der noget som påvirker om du føler dig mere tryg?

1:10:35 Informant 2: Næh jeg tror det er banditterne, der føler sig mere utrygge og det er på en god måde. Det er ikke noget jeg tænker over overhovedet.

1:10:41 Informant 1: Hvad mener I? Altså i dørene?

1:10:42 Informant 2: Her der er en visitationszone det vil sige, at politiet bare kan komme og visitere dig uden noget grundlag

1:10:47 Informant 1: Nå ja kom bare

1:10:47 Sara: Og de holder øje med kamera hele tiden

1:10:49 Barbara: Der er for eksempel et dér [peger]

1:10:51 Informant 1: Der er fire kameraer lige her

1:10:53 Informant 2: Er de tændt nu?

1:10:54 Informant 1: Der står også tv og videoovervågning - men jeg ved sgu ikke om det er tændt? Det skal det vel være

1:10:58 Sara: Men i de pressede bytimer - hvad siger man - der hvor folk går mest i byen, der sidder én politibetjent og holder øje med kameraerne hele tiden fordi der er nogen der

ikke har lov at være på gaden.

1:11:09 Informant 1: Ja fordi de er blevet bannet.

1:11:11 Sara: Og det burde jo gøre, at der sker mindre kriminalitet.

1:11:15 Informant 2: Ej det tror jeg sgu ikke

1:11:16 Informant 1: Men det er også tit, at det er dem der bliver bannet, at det er dem der enten har overfaldet, altså været oppe at slås eller fordi de har taget for meget coke. Det er sådan lidt 'okay', for det er bare ikke det jeg er utryg for. Altså jo, jeg har ikke lyst til at blive pandet ned, men det er ikke det jeg er utryg for. Jeg elsker da, at der er kameraer på - film. Når det handler om utryghed når det er mørkt, så er det der jeg tænker: 'Privacy not a problem' film alt det du vil. Kom med det.

1:11:40 Sara: Hvad med hvis.. Nu skal vi to [Sara og Informant 1] ud til Vejgaard om lidt. Hvad nu hvis vi gik og at der var lige så mange kameraer her som der var hele vejen til Vejgaard

1:11:48 Informant 1: Det er også lidt ulækkert. Jeg forstår det godt, at det er her, fordi det er et hotspot. Hele byen er ikke et hotspot, men jeg kan også godt se, at der er så mange mennesker her, og er det egentlig nødvendigt? Er det ikke mere nødvendigt de steder, hvor der er færre mennesker, færre butikker? Det er sådan lidt contradictory måske. Men som sagt, jeg har en veninde der er blevet voldtaget hernede og der blev det sgu ikke filmet, så er man egentlig sikker nogen steder? Kamera eller ej?

1:12:15 Sara: Føler I så, at kamera bliver et vidne for mig?

1:12:17 Informant 1: Jaja 100

1:12:18 Informant 2: 100 procent

1:12:20 Informant 1: Jeg tror, at video det er mere stærk i en ret end en person

1:12:24 Sara: Nu sætter jeg det lige meget komparativt op. Vil du hellere have åbne vinduer på Boulevarden eller kameraer overtalt og lukket vinduer på Boulevarden?

1:12:33 Informant 2: På Boulevarden vil jeg gerne have kameraer og så lukket vinduer. Ude på Eternitten der vil jeg hellere have åbne vinduer fordi det er mere privat. På Boulevarden er det mere et alle-mands-land, så ved jeg godt at der er nogen der bor der, men der går mange mennesker hele tiden, hvor Eternitten der er det kun dem der hører til derude der går derude.

Anna

21 / Female

Anna is a social butterfly, known for her warm personality and love for spending time with friends. She thrives in social settings, and is often involved in game nights or dinner dates where everyone can unwind and have fun. Despite her outgoing nature, she experiences a great sense of fear when she has to walk home alone after social gatherings, which typically end at night

Details

Age:	21 y.o.
Occupation:	Studies Multimedia Design
Location:	Aalborg, Denmark

Obstacles she faces

The primary obstacle Anna faces is the constant fear that accompanies her walks during the darker hours. Despite her efforts to rationalise her fears and take precautions, the looming threat of sexual assault and harassment still lingers in her mind.

Patterns of behaviour

Anna's fear has led her to adopt various coping mechanisms to navigate the challenges of walking home alone during night-time hours. She finds herself:

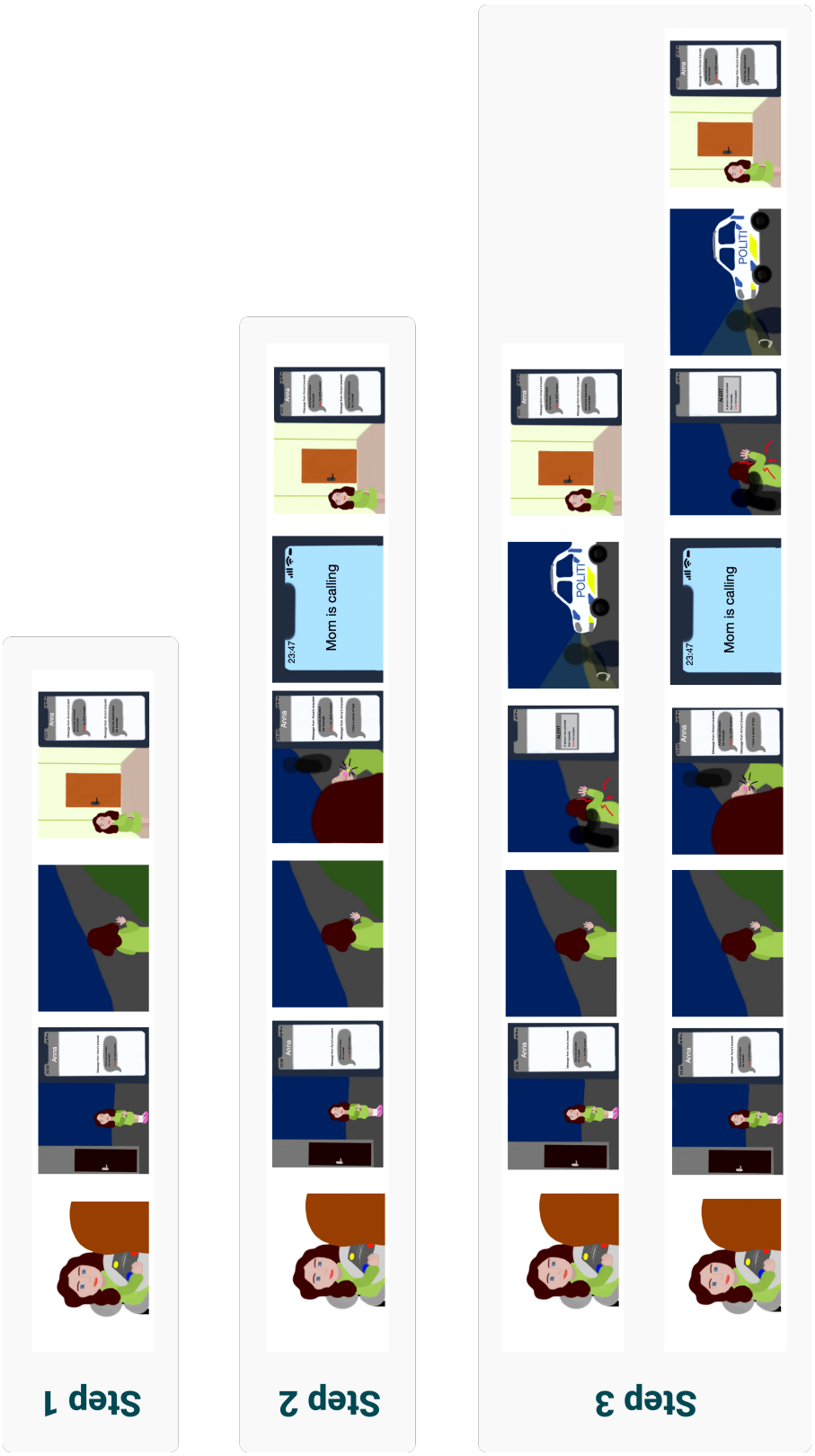
- **Reaching and clutching her keys tightly**
- **Messaging friends or family members**
- **Avoiding walks in desolate areas**

Walking in crowded areas and having friends or family members virtually by her side provides feeling of comfort, knowing that she has witnesses in case of an incident, recognising the importance of having others present for potential intervention og help

Goals and motivation

Anna's wishes to be able to walk home from social gatherings without feeling the sense of fear. In addition, she hopes to break free from these coping mechanisms and regain confidence in her ability to navigate the streets safely during night-time hours

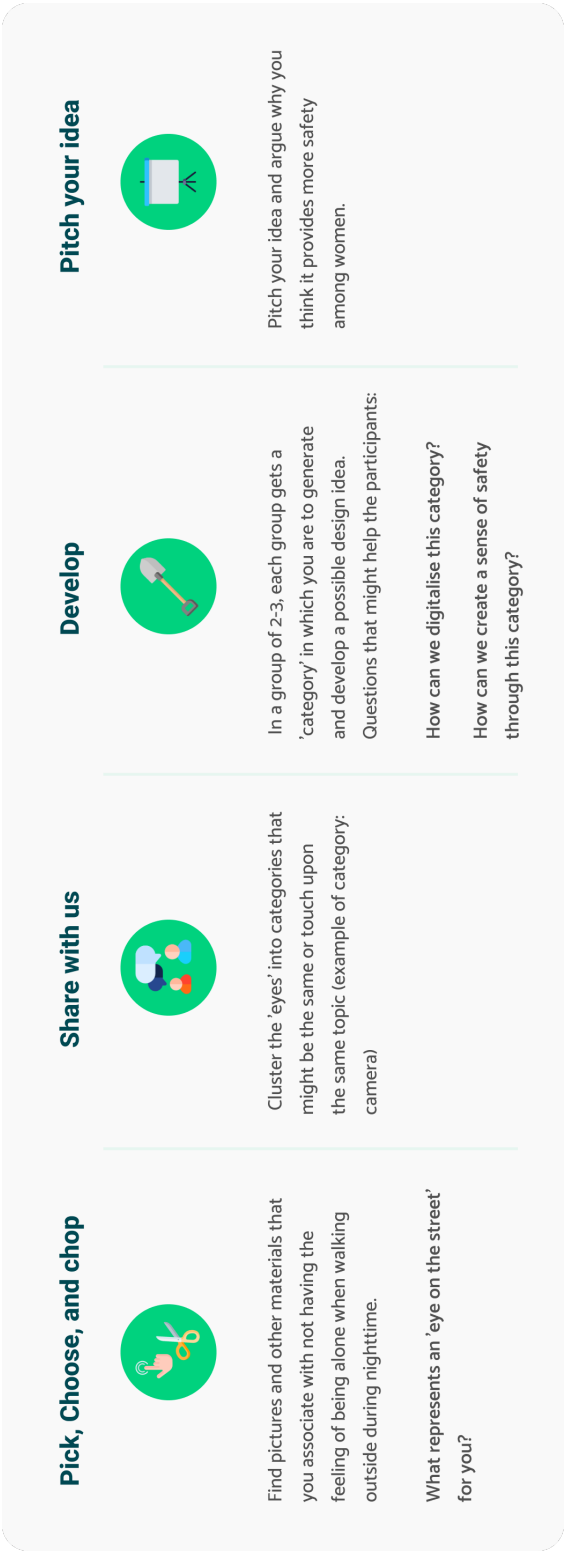
A.6 Storyboard

A.7 Workshop

Følgene noter er taget undervejs med udførelsen af workshoppen.

A.7.1 Planning workshop

A.7.2 Part 1

Snak om hvad der giver dem utryghed:

- Mørke
- At høre skridt bagfra
- Føle sig alene
- Afskærmede områder
- Øde områder
- Mænd
- Større grupper (mænd)
- Påvirkede mennesker
- Støj / tilnærmelser
- At glo
- Skidt bagved en
- Afskærmede områder

Snak om hvad der giver dem tryghed:

- Kontakt - både fysisk går sammen med nogen og online
- Andre kvinder
- Lys
- Lokation
- Bekendte
- Natteravnene
- Politi
- Solidaritet - at man går sammen i folk - at man føler man hjælper hinanden
- Cykel
- Aftaler - at man skriver når man kommer hjem eller at der er nogen hjemme ved en - så nogen ved man er der når man kommer hjem 'så bliver der reageret hurtigere'
- 'Våben' som f.eks. nøgler

Exercise 1

Ideer:

- Mobiler ala find my iphone, et kæmpe kontaktelement om det er sporing, alarm, administrativt, netværk som vi har på os 24/7 og bruger hele tiden
- Mobiler + tiktok ide, hvis man er unsafe med hele ideen kan man spille hele lyden
- Hvis man er paranoid giver det en tryghed hvis man har adgang til kamera, så man kan tage billede af f.eks nummerpladen
- Hvis man får kontakt med en kan det måske gøre en mindre tilbøjelig til at gøre noget kriminelt ved vedkommende fordi nu har personen fået ansigtet at se (og kan dermed huske det, hvis vedkommende skulle melde personen)
- Hvad gør lys ved os? Vi kan se, hvis man kan se lys I en bolig så er der nogen hjemme (vidne)
- GPS, tracking, pacemaker (noget der kan tracke en)

Exercise 2

(Inden clustering)

- Kvinder
- Venner tæt på
- Smil + mødes med øjne
- Steder jeg kender
- Steder med fælleskaber
- “Hang arounds”
- “Mentalitet”
- (uskrevet) følges ad
- Walking buddy app
- Opmærksomme dørmænd
- “Lad os gå sammen” et socialt initiativ
- Boliger
- Overvågning
- Droner
- Kamera

- Megafon
- Autoritet
- Mere politi på gaderne
- Uniform
- dyr (hund)
- Aftaler
- App, hvorma kan registrere at man går et bestemt strækning (a til b)
- sporings-GPS på vej hjem app
- Tiktok/Mobiler
- iPhone lokation
- Kontakt app til at skabe alarm
- Uniform

Emner (efter clustering):

- Mennesker tæt på
- Lys
- Kamera
- Steder med liv/aktivitet
- Autoritet
- Lokation, tracking, GPS
- Mobiler
- Dyr

A.7.3 Part 2

Snak om cluster: Hvad synes I der er interessant lige nu?

- Mobiler/teknologi
- Communities
- Lys - tænke anderledes med belysning. Hvorfor er det lyset skal være gult? Lys på østerbro er anderledes
- Lyd. Sjovt hvis der kører noget disney musik i baggrunden - det der sker i byen kan man godt gøres anderledes - så folk ikke vil gøre noget kriminelt.

- Hvordan kan man gøre det nemmere og mere tilgængeligt at følges med hinanden? Walking buddy app
- At skabe sociale koder, hvor folk gør noget = social run = 'du er ikke ensom, lad os gå sammen'
- At skabe nærvær
- At være to kan være sketcy fordi man ikke ved hvem den anden er. Men hvis man er flere er det måske bedre?
- Måske mere nogle 'walk-outs'
- Der findes en app hvor man skal 'sikkerheds-godkendes'

Exercise 1

Fordeling af kategorier:

1. Steder med liv og lys
2. Mennesker tæt på

Exercise 2

Noter fra hvad der bliver sagt:

- Gruppe 1:
  - Turister går ofte op forbi Musikkenshus = den har flot lys
  - Bevæggelse
  - Østre anlæg er uhyggelig
  - Øgaderne vil jeg ikke komme i pga lyset + der er lukket
  - Centrum giver tryghed
  - Hvis man selv er larmende = 'Jeg vil ikke skjules' = 'se mig'
  - Som solsikkesnoren + Alarm skiltet (som et hus har) = 'Jeg er overvåget' = 'den vil jeg gå med'
  - 'Mænd er bedre sikret end mig'
  - Girl power tiltag
  - Snor skal ikke ligne solsikkesnoren i farverne.
- Gruppe 2:
  - Push notifikation med alarm
  - Qr-kode i byen.

  - At være sammen hele turen hjem
  - Nogen som kan være torvholder
  - At stå sammen
  - Planlagt som man kan melde sig på

Præsentationer:

- 'Gå med hjem'
  - En app hvor man kan tilmelde sig afgange.
  - I appen kan man se hvornår flest går hjem (sara t tænker: måske ligesom man tilmelder sig en begivenged på fb)
  - Den der står i spidsen for appen: Natteravnene
  - Når man tilmelder en afgang kan man få push med alarm på at man skal hjem.
  - Appen er som rejseplanen
  - At man kan se at transporten 'bevæger sig'
  - Ruten vil tage højde for relevante busstoppesteder.
  - Qr-koder rundt om i byen som giver info om check-points
  - Promovering: man kunne langs ruten have et skilt 'du behøver ikke gå denne vej hjem alene - her — denne afgang'.
  - Et tydeligt point hvor det er tydeligt hvor det 'går hen'
  - 'Herre over sig selv' fordi man kan tage hjem når man faktisk vil og ikke når dem man kender der bor tæt på en vil hjem fra eks. Byen.
- 'Solidaritets-snoren'
  - Hvordan laver vi om på tankegangen så vi laver larm = 'kvinder må godt larme'
  - Inspireret af solsikkesnoren
  - Knap: connected til lyd
  - Stå noget på kanten
  - Sara t tænker: det er vel lidt et andet take på at have nøglerne i hånden som symbol til 'overfaldsmanden'.
  - Sara t tænker: hvad så med dem der ikke har snoren på?
  - Vores 'klistermærke' på kroppen ligesom 'alarm'
  - Den er også med til at italesætte utryghed.

- Kæmpe med utrygheden sammen → gør det mindre uskrevet og mere larmende.
- Er den personlig? Ligesom nødopkald på iphone?

A.8 Prioritising sense of fear elements

Alle disse punkter er kommet ud fra vores indsamlede empiri samt litteratur. En kvinde har fremhævet de punkter som ville få hende til at kontakte sit personlige netværk, hvis hun gik alene om aftenen.

- En mand der går bag mig
- **En mand tilnærmer mig**
- En mand der taler til mig
- **En mand der tager fat i mig/rører mig**
- **En mand der overfalder mig**
- En mand der fløjter
- **En mand der ser farlig ud**
- En mand der ryger
- En man der er påvirket af rusmidler
- En mand der kigger
- En mand med en hund
- En mand af anden etnicitet
- **Flere mænd i grupper**
- **En mand der holder i bil ved mig**
- **En mand der catcaller mig**
- En mand der giver et kompliment

A.9 Evaluations

A.9.1 First iteration

Følgene noter er taget undervejs med udførelsen af evalueringen.

Noter angående musikken/lyden:

- Kvinderne bliver mere utryg af larm. Musikken er utryg fordi man ikke kan høre noget andet end det = det fjerner fokus.
- Den ene kvinde nævner hun vil løbe edn anden vej pga. musikken og teksten 'tryk her'.
- De mener begge at musikken er for 'diskotek agtigt' og det vile man per automatik gå langt væk fra.
- Hvis man skulle interagere med produktet skulle man på forhånd vide hvad den kunne.

Noter angånde interaktion med knappen:

- Ikke fedt at skulle interagere fordi 'manden bag dig kommer tættere på.'
- Hvis man har nogen bag sig er det ikke fedt, at man skal trykke på knappen, fordi det tager tid.
- De vil ikke trykke på knappen, hvis de var alene om aftenen, men måske hvis de var sammen med veninder.
- De vil trykke på/afprøve den i dagslys først.

Noter angående lyset:

- Lyset skal lyse henad eller nedad. Hvis det lyser opad virker lyset ikke som en oplysning af det mørkerum.
- Sammenligner lyset med når man visuelt vil skabe et skræmmende ansigt ved at lyse en lommelygte nedenfra ens ansigt. Det giver et visuelt utrygt ansigt.

Bulletpoints og læringer:

- Skræmmende at den sang fordi det connecter til det man frygter - alkohol, fester osv og det fjerne fokus fra ens sanser.
- Designet hjælper ikke, hvis man føler der er nogen efter én fordi så er man jo faktisk ikke alene.
- Lyset må ikke gå opad men skal derimod lyse ned eller henad.
- Produktet kan egentligt ikke noget. Den skal kunne give et reelt støttesystem som giver kvinderne tryghed i at vide, at der er nogen til at hjælpe, hvis der skulle ske noget.
- Hvis idéen skal lykkede er det vigtigt, at man ved hvad det er. Så det handler om at skabe meget opmærksomhed omkring den for eksempel ved at fange folks opmærksomhed ved en sirene eller lign.

A.9.2 Second iteration

Følgene noter er taget undervejs med udførelsen af evalueringen.

Koncept 1 (Gå med hjem)

- Hun forstår konceptet og synes objektivset at det er et fint koncept
- Personligt ville hun ikke bruge det, fordi hun er nødsaget til at være et stemt sted og at være sammen med andre mennesker
- Hun gider ikke nødvendigvis at være mere social efter hun højst sandsynligt lige har været social.
- Man kunne lave en version der var inspireret af Wolt med at "pakken skal leveres udenfor døren".
- Overveje at en bruger måske tager sin veninde med og at veninden ikke nødvendigvis registreres i appen.
- Fungerer godt at Natteravnene og Safehouse er tryghedsskaberne på turen.
- Man kan nok risikere at vente længe. Her skal man overveje om det kan fremstå mindre tryghedsskabende - specielt hvis mødestedet er på en sidegade.
- Hun reflekterer: "Hvornår kan man gå afsted? Skal man vente på alle før man tager afsted?"
- Hun troede ikke det var en fælles gåtur da hun først så tegningerne.
- Hun troede, at appen var et mere detaljeret overblik over sine pårørendes lokation.
- En idé kunne være, at man også kunne se ruter der allerede er oprettet. Så ved man at hvis man backtracker lidt så møder man måske Natteravnene/den der går turen.

Koncept 2 (Tryghedsarmbånd)

- Hun har det ikke så godt med at armbåndet er motion activated.
- Det virker som en faldagtig-alarm med motion-sensor. Hun er bange for at motion activated ikke helt virker.
- Man kunne tilføje en lille knap på siden af armbåndet, så man nemt kan få kommunikeret hjælp
- I forhold til at customise: Ville mest vælge lokation og besked til at blive sendt til kontaktpersoner.
- Lokation: Hun er vant til at dele lokation med sin kæreste, og ønsker at have GPS-lokation tændt så snart man tager armbåndet på. Det kunne være fedt med en notifikation på, at man har taget armbåndet på, hvor netværket så bliver kontakt om at man har taget armbåndet på/af.

- Hun synes det ville fungere bedre hvis netværket fik en notifikation fra appen (de skal også downloade armbånds-appen)
- Måske det kan være svært at det er noget aktivt man skal tage på og huske.
- Der skal være noget 'Standard' i forhold til når man køber et ur for eksempel.
- Er bekymret for, om der kommer for mange 'hjælp' beskeder uden der er noget at være bekymret for. Passe på med at gøre netværk unødig utrygge.
- Det er måske bedre med en knap som ældre mennesker for eksempel har som 'fald-sensor.'
- Det er vigtigt med: lokation og besked.
- Man skal nok kunne se om der er strøm på den i appen

Valg af koncept

- Hun ville vælge armbåndet af koncepterne. Hun ville dog være i tvivl om de mere tekniske ting i dette koncept, herunder: Virker GPS'en? Er der strøm på? Det kunne eksempelvis være synligt i applikationen.
- Man kunne få en besked med: "Du har desværre low-battery mode så GPS er slået fra, men du kan trykke for at tænde det igen."
- Det er måske rart, at ens netværk kan se hvor meget batteri der er på armbåndet.
- Det kunne være en idé at have grader af utryghed inkluderet. Eksempelvis: tryk én gang for en forholdsvis mild utryghed, to gange for en mere voldsom utryghed osv.
- Vigtigt at man kan trykke på knappen, hvis der faktisk er en som er ved at begå overgreb.

Bullet-points

1. Gå med hjem:
    - Løsningen kræver at man skal være social
    - Løsningen har nogle praktiske huller
    - Hvor lang tid venter man inden ruten starter?
    - Tilmelder man sig ruten eller dukker man bare op?
    - Vejen hen til ruten kan være utryghedsskabende
    - Hvis er utryg når du går alene, hvorfor ville du så ikke også være utryg på vej hen til opsamlingsstedet?
2. Tryghedsarmbånd

- Når man tager den på kan man være passiv resten af turen. Man skal kun tænke over det når man tager den på/af og ikke undervejs som for eksempel, hvis man skal være klar til at ringe, nøgler i hånden osv.
- Hun ville hellere bruge denne løsning fremfor "Gå med hjem"
- Succeskriterie vil ved denne løsning være, at man glemte at tage den på.

A.9.3 Third iteration

Følgende evaluering er udført med to deltagere under samme evaluering. Derudover har vi, i studiegruppen, ført samlede noter heraf. Deltagerne til evaluering blev præsenteret for følgende persona og opgavebeskrivelse:

> **Anna, 21 Years**
> **Description:**
> Your name is Anna and you feel a sense of fear when walking outside during night time. Despite your best efforts to rationalise your feelings of fear and take precautions, such as avoiding desolate areas, texting friends or family members, and staying vigilant, the looming threat of sexual assault and harassment still lingers in your mind. To become less fearful of walking outside during night time you have bought the bracelet and downloaded the attached application. You are to install it and make sure it works as you prefer.

Tasks:

- **Installing and navigating the app:**
  1. You have opened the application and you are to connect the bracelet to your phone.
     - *Der er mange enheder at vælge mellem - så hvilken skal jeg vælge for at tilkoble min telefon til armbåndet?*
  2. After connecting the bracelet to the app, navigate through the various steps (as to how the bracelet is structured to work.)
     - *På appen fremgår en 'Walk-through' guide til brugeren - men det vil brugeren normalt trykke nej til at få.*
     - *Pearl (about siden) refererer til knappen på armbåndet. Deltageren ville ikke vide at det var den på armbåndet der var tale om. Evt indsæt et billede af perlen på armbåndet.*
     - alt det vi har i walk-through guiden skal man kunne finde under 'about'.
     - *Batteri ligner lidt loading-sign, så måske overveje andet udseende.*
  3. Go back to the front page.

- **Add a contact:**
    1. Set up a contact to act as a 'support contact' if you feel unsafe.
- **Add a message:**
    1. Create a message that enables the bracelet to perform step 2.
        - *Deltager viste hurtigt at 'i' ved siden af 'default message' er for at vise default beskeden*
        - *Deltager synes det er forvirrende at der står 'on' ved default - det er ikke intuitivt at vide hvordan man ændrer beskeden.*
        - *Det er dumt man skal trykke 'off' på 'default beskeden' for at få besked feltet frem til at skrive sin egen tekstbesked.*
        - *Deltager ønsker sig et 'plus' eller lign. til at kunne trykke og dermed tilføje sin egen tekstbesked.*
        - *betragter 'on-off' visningen som at beskeder er on/off og ikke at det er default-beskeden der er on/off.*
        - *En idé er at man kan gå ind i customize = hvis de stod lige ved siden af hinanden ville det hjælpe.*
        - *Deltager forstår generelt ikke opsætningen af default-beskeden.*
    2. In your own message, write: *"Hey, I am on my way home and I feel don't feel very safe"*

Bullet points:

- Deltager mener, at det skal være nemmere at se forskel på default-beskeden og sin egen besked inde i messages.
- Deltager mener at forbindelsen mellem armbånd og app skal være tydeligere. Man skal kunne se om armbåndet er aktiveret og klar til at connecte (evt. med et navn som man kan se i appen).
- Deltagerne foreslår at step to skal aktiveres ved flere tryk eller ved at holde knappen nede, da det kan skabe falsk utryghed hos kontaktperson, hvis de allerede bliver kontaktet ved ét eventuelt fejltryk.
- Deltager ville eksempelvis aktivere den på vej hjem fra byen –¿ men hvad hvis man kommer til at klikke ved en fejl? Så gør man folk urolige uden grund. Enten have et dobbelttryk eller et længere tryk.
- Deltager er lidt urolig og utryg over hvor nemt det faktisk er at komme i kontakt med politiet og myndighederne.

A.9.4 Fourth iteration

Følgene noter er taget af os samtidig med at vi har lavet evalueringen.

First scenario

- Based on step 1 in our storyboard:
  - Anna has been at a friend's house for a board game night and is now on her way home. She generally feels nervous about walking alone in the dark.
- Purpose:
  - Demonstrate to the participant that by wearing the bracelet, they indirectly can inform their chosen network about their whereabouts.
- Tasks:
  1. You're generally nervous about walking home alone in these dark conditions. What do you do? Success rate: the participant puts on the bracelet and activates it by toggling the toggle button on the bracelet.
     - Deltager kan ikke orientere om hvorvidt armbåndet er aktiveret eller ikke. Der mangler en indikator, for at deltager kan se 'statussen'. *Facilitator hjælper med at forklare at man kan se det i appen* Det er smart, men hun synes stadig der mangler samme synlighed på armbåndet.
     - Deltager nævner, at hvis hun ikke havde fået en gennemgang af det ville hun aktivere armbåndet ved at holde knappen nede.
  2. Check if you have activated the bracelet. Success rate: Can see in the application that they have activated the bracelet (main page).
     - Deltager mener også her, at det ville være tydeligt at tjekke hvis noget indikerede at det var aktiveret eller deaktiveret.
     - *"Det fungerer fint at kunne se det i appen, nu jeg ved det, da man jo nok højest sandsynligt vil starte med at tænde armbåndet inde i vante omgivelser og i situationer, hvor man ikke føler sig utryg."*
  3. Confirm with one of your contacts whether they received a notification about the bracelet activation. Success rate: simulate for the participant that one of their chosen contacts has received a notification about the activation of their bracelet and has received the participant's GPS location.
     - *Vi, facilitatorer, viser ved vores telefon at der er blevet sendt besked om at Anna har aktiveret armbåndet*
     - *Deltager kigger på notifikationen på vores telefon og siger* *"Det er smart - får jeg ikke en besked om at de er kontaktet?"*

Second scenario

- Based on step 2 in our storyboard:
  - Anna is walking home after spending the evening with her friend and encounters something/someone that makes her feel even more fearful.
- Purpose:
  - Demonstrate to the participant that by wearing and activating the bracelet and pressing the button, they can indirectly notify their network that are feeling fearful.
- Tasks:
  1. A guy approaches you and makes some alarming noises. You begin to feel uneasy and want to inform your close ones. What do you do? Success rate: the participant presses the button three times when the man catcalls. Furthermore, it should be simulated for the participant that their chosen network receives their message about feeling unsafe.
     - *Manden kommer tættere på og fløjter*
     - *Selvom vi har forklaret kvinden om manden bliver hun forskrækket*
     - Var det tre gange? *Vi svarer og hun lader som om hun trykker 3 gange*
     - Hun siger at manden er hurtigt videre/ikke så til stede og vil måske mere blive forskrækket end bange.
     - *"Det er i hvert fald ikke sådan en oplevelse jeg ville blive så utryg ved, at jeg ville tage min telefon frem og ringe til mit netværk. Men på den måde er det måske rart nok at man kan 'sende en føler ud til sit netværk'. Jeg tror at hvis han blev ved med at gå bag mig eller at han forsatte med kommentar eller lign så ville jeg uden tvivl trykke på knappen."*
  2. Check if one of your contacts received a notification from you. Success rate: the participant can see on one of our mobile phones that we have received a notification from them about feeling unsafe (default or custom message).
     - *Vi viser telefonen på netværket når hun har trykket tre gange*
     - *"Nå, får mit netværk notifikationer inde i beskeder?"*
     - Deltageren synes det er smart at man ved nogle enkle tryk kan få sendt en allerede formuleret besked - da det er noget som ellers ville tage tid og fokus fra hende, hvis den skulle kommunikeres over besked via telefonen.

Third scenario

- Based on step 3 in our storyboard:
  - Anna encounters something dangerous on her way home from her friend's and is so frightened that she feels she might be assaulted
- Purpose:
  - Demonstrate to the participant that by wearing the bracelet, activating it, and holding the button, they can indirectly get real help, including from the police.
- Tasks:
  1. A guy is too close to you and is behaving suspiciously. You feel you're about to be assaulted and need immediate help. What do you do? Success rate: the participant holds the button when feeling unsafe. Additionally, they should observe the countdown on the mobile application and ultimately witness it dialing the emergency services
     - *Vi informerer hende om at I dette scenarie kommer der til at være fysisk kontakt, hvor en kommer til at tage fat i hende for at simulere en lidt voldsom situation*
     - *"Har den så ringet nu til politiet?*
     - Derudover nævner deltager: *"Jeg mangler måske lidt respons på at den ringer til politiet"*
     - *Vi fortæller hende om count down-funktionen og appens notifikation hertil - hun kommer ikke selv frem til det og forklarer om det* hvortil deltager svarer: *"Okay, det føles som lidt lang tid måske. Jeg kan forestille mig at den her kommer jeg til at trykke på ved et uheld og siden jeg ikke får noget respons vil jeg ikke vide om jeg skal gå ind og deaktivere notifikationen i appen. Kunne man måske lade armbåndet eller telefonen vibrere eller armbåndet kunne lyse op eller andet så man er klar over at der bliver reageret?."*

Fourth scenario

- Partly based on step 1 in our storyboard
  - Anna has been at her friend's house for a board game night and is on her way home. Nothing happened on her way home, even though she was very nervous.
- Purpose:
  - Demonstrate to the participant that they simply can deactivate or remove the bracelet if they no longer wish to use it. This is to remind the participant that there's an option to do nothing in case of an accident and that others also know whether they have arrived home safely or not.

- Tasks:
    1. You have now arrived home safely after walking from your friend's apartment. You no longer feel nervous. What do you do? Success rate: the participant deactivates the bracelet by toggling the toggle button and taking it off.
        - Deltager svarer: "Jeg tager den af og slukker for den. Jeg ville måske for en sikkerheds skyld lige tjekke i appen om den faktisk er slukket." *Hvortil vi fortæller at det er den næste opgave*
    2. Check with one of your contacts if you've arrived home and/or no longer feel unsafe or nervous. Success rate: the participant checks with their contact person (one of us) to confirm they have received a notification on their mobile that the participant's bracelet has been deactivated or removed
        - Deltager tilføjer: "Måske som jeg sagde tidligere, mangler jeg at få besked om at mit netværk har fået beskeden men ellers fungerer det godt den måde som mit netværk orienteres ved ting jeg ville gøre pr. automatik når jeg bruger armbåndet. "

Follow-up questions:

- What would you actually do if you were nervous about walking home, knowing about our solution with the bracelet and application?
    - "Jeg vil bruge armbåndet men måske mere med henblik på, hvis en følger efter mig eller bliver ved med at snakke med mig på et længere stykke af turen eller hvis jeg faktisk skulle blive overfaldet. Jeg tror ikke jeg ville trykke hvis der skete en pludselig hændelse som en der fløjter af mig."
    - "Jeg er usikker på om jeg ville kunne huske hvordan armbåndet fungerer - jeg var i tvivl om hvor mange gange jeg skulle trykke eks. og hvis i ikke havde fortalt mig eller hjulpet mig er jeg i tvivl om det ville påvirke om jeg faktisk ville føle mig tryg nok til at anvende armbåndet."
- How do you feel about your chosen network knowing about your whereabouts?
    - "Det har jeg det fint med, fordi det gør jeg nu når jeg går hjem. Jeg deler tit min lokation med min kæreste på messenger, så det er ikke noget jeg bekymrer mig om. Det er fedt nok, at denne her løsning gør det (deler lokation) lidt automatisk og at jeg kan vælge mit eget netværk som får det."
    - "Jeg synes at mit netværk også gerne må få besked om at jeg har holdt knappen inde, og er ved at kontakte politiet, fordi det er sådan en alvorlig situation. Men jeg ved ikke om det er fordi jeg personligt er vant til at kontakte min kæreste og venner hyppigt."

  - ”Nu ved jeg ikke helt sikkert hvordan det der med at vælge sit personlige netværk fungerer. Men jeg tænker at det kunne være fedt hvis man kunne til/fra vælge nogle på bestemte tidspunkter.”

- Do you feel that this concept can function as an ’eye on the streets’ for women who are afraid of walking alone in the dark?
  - *Vi forklarer hvad et øje på gaden er*
  - ”Ja, det synes jeg. Det fungerer rigtigt godt, at mit netværk kan følge mig automatisk, nu hvor jeg er vant til manuelt at skulle informere min kæreste om hvor jeg er og nogle gange snakke i telefon med ham hele turen.”
- How can this bracelet and application change your situation or feelings as you walk here and feel unsafe?
  - ”Jeg synes det er dejligt at der er noget automatisk over løsningen, hvor jeg kan føle mig tryg og vide at mine nære kan følge mig og være opmærksom, uden jeg skal gøre det store. Jeg synes heller ikke den gør for meget - det er fine informationer som bliver sendt til mit netværk og jeg tænker det er rarere end at jeg ringer til dem.”